

BURMESE
CLASSIC

ဖောင်သာပြည်

အကျဉ်းခံနဲ့လုံးသား

(အသစ်စက်စက်လုံချင်းဝတ္ထုသစ်)

ပုံနှိပ်မှုတိတမ်း:

စာအုပ်အမှတ် - ၅၀၀၁၅၂၀၂၀၇
ဖျက်နာရုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၃၉၀၄၀၇

ဖျက်နာရုံးဒီဇိုင်း - အံ့ဘွယ်ဝင် (STARS)
ထုတ်ဝေသည့်လ - ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ မေလ (ပထမအကြိမ်)
အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်
ထုတ်ဝေသူ - ဦးသန်းမြင့် (၀၁၀၄၀)၊ လင်းလင်းစာပေ၊
အမှတ်(၄/၂၉)၊ မြဝတီမင်းကြီးလမ်း၊
၁၀-မိုင်ကုန်း၊ အင်းစိန်၊ ရန်ကုန်မြို့။
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးတော်မင်း (Wizard)၊
အမှတ် (၁၉၈)၊ ၃၃-လမ်း၊ (အထက်)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖျက်နာရုံးပုံနှိပ် - ဦးတိုးဝင်း (၀၂၄၃၁)
နေလရောင်အောင်ဆက်၊ (၉၆/၁)၊
၁၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
စာအုပ်ချုပ် - ပပစိုးနှင့်အဖွဲ့
တန်ဖိုး - ၅၀ ကျပ်

မောင်သာပြည့်

အကျဉ်းခံနုလုံးသား

ဒို့့တဝန်အရေးသုံးပါး

- = ပြည်ထောင်စု ခေါ်တွဲရေး - ဒို့့အရေး
- + လိုင်စင်အားပြင်ဆင်ညွှတ်မှု မပြုတွဲရေး - ဒို့့အရေး
- + အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့နိုင်မြဲရေး - ဒို့့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- + ပြည်ထောင်စုကိုခံနိုင်ရည် အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- + နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီး သူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- + နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- + ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပ အပျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ၁- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ၂- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ၃- နိုင်ငံသာယာမှု၊ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၄- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော် သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ၁- နိုင်ငံတော်ကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ၂- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၃- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ၄- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ပန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ၁- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဝတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး။
- ၂- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ၃- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ၄- တစ်မျိုးသားလုံးကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

အပိုင်း (တစ်)

(၁)

စိတ်လက်မရွှင်ပျခြင်းကို 'မေသက်' မျက်နှာမှာ အထင်း
သားမြင်သည်။ သူ မေသက်မျက်နှာကို ခပ်တွေ့တွေ့စာလေး
ကြည့်တော့လည်း မေသက် ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြစ်နေ၏။

'ခေါင်းကြီး တယမ်းယမ်းနဲ့ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ
မေသက်'

'ကိုတိုး မသိပါဘူး'

'မသိလို့ မေးတာပေါ့ဟ၊ မသိတာကို သိအောင် နင်က
ပြောပြရမှာပေါ့'

မေသက်က ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါသည်။ ပြီးမှ

'တောင်ပေါ်တက်ရအောင် ကိုတိုး'

'ဘာလုပ်ဖို့လဲ'

'ဆုတောင်းပြည့်မှာ ဆုတောင်းချင်လို့ပါ'

စကားတွေက ဆန်းနေ၏။

တောင်ပေါ်ဆုတောင်းပြည့်ကို သူနှင့် မေသက် တစ်ပတ် တို့ တစ်ရက်လောက်တော့ ရောက်နေတာပဲ။ ရောက်တော့လည်း ဘုရားရှိခိုးတာထက် ဟိုဟိုသည်သည်လျှောက်သွားပြီး ဧရပ် တစ်ခုခုမှာ ဝယ်လာသည့်မုန့်နှင့် အချဉ်ထုပ်ကို ထိုင်စားနေသည် က များသည်။ ခုတော့ ဆုတောင်းပြည့်မှာ ဆုတောင်းချင်တာ တွေ ဘာတွေ လုပ်နေ၏။

‘နေပါဦး... မေသက်က ဘာတွေဆုတောင်းချင်ပြန် ရတာလဲ’

‘အဲဒီကျတော့ သိမှာပေါ့’

ဆုတောင်းပြည့်က မြို့အစွန်မှာ။

သူက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မေသက်၏ စက်ဘီးကို ဆွဲယူပြီး မေသက်ကို စက်ဘီးနောက်မှာတင်သည်။

‘ဖြည်းဖြည်းနင်း’

‘အင်းပါ’

‘ဟိုတစ်ခါအရမ်းနင်းတာလေ၊ ကံကောင်းလို့ နှစ်ယောက် စလုံး မသားမပေါ်တယ်’

မေသက်က မိန့်ကလေးဝီဝီ သည်လိုစကားပြောသိမ်မွေ့ ၏။ ဘုရားခြေတော်ရင်းရောက်တော့ စက်ဘီးကိုအပ်ခဲ့ပြီး နှစ် ယောက်သား တောင်ပေါ်ကိုတက်သည်။ လှေကားထစ် တစ် ဝက်လောက်အရောက်မှာ မေသက်က

‘မေသက် အရမ်းစိတ်ထိခိုက်နေတယ် ကိုတိုး’

‘စိတ်ထိခိုက်ရင်တော့ စိတ်ကုဆရာသန်ချီပြတာ အကောင်း ဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ငါက ဘာမှတတ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး’

မျက်စောင်းကြီးထိုး၏။ သူကလည်း ဘာတွေ စိတ် ထိခိုက်နေတာလဲဆိုသည့် အမေးစကားကို မမေး။ မေသက် မျက်နှာ ညှိုးညှိုးကလေးဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။

ဘုရားရှေ့ရောက်တော့ မေသက်နှင့်အတူ သူပါ လက် အုပ်ချီကန်တော့သည်။ သူက ဦးသုံးကြိမ်နှင့် ကိစ္စပြီးပြတ်သော် လည်း မေသက်တော့ ဘုရားရှိခိုးခြင်းကိစ္စ မပြီးပြတ်ပါ။ ပါးစပ် ကလည်း တတွတ်တွတ်နှင့် ဘာတွေဆုတောင်းနေသည် မသိ။

ဆုတောင်းခြင်းကိစ္စ ပြီးပြတ်တော့မှ-

‘ဘာတွေဆုတောင်းနေတာလဲလို့ ကိုတိုးက မေးလေ’

‘ကဲ... မေးပါပြီတဲ့ဟာ’

‘ကိုတိုးနဲ့ ခွဲခွာပြီးရင် သံသရာတစ်ကွေ့ကွေ့မှာ ထပ်မံ တွေ့ဆုံပါရစေလို့ မေသက် ဘုရားမှာ ဆုတောင်းတယ်’

‘ဟဲ့... နင့်စကားက ဘာစကားလဲ မေသက်ရဲ့’

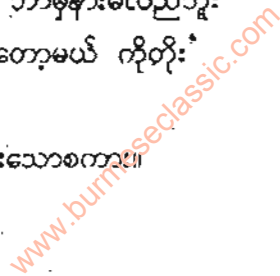
သည်တော့မှ မေသက် ရှိကံကြီးတင်နှင့် ငိုပါတော့ ၏။ မေသက်ငိုတော့ သူပါ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားရသည်။

‘ဘာတွေလဲ မေသက်ရယ်၊ ငါ ဘာမှမသိမလည်ဘူး’

‘မေသက်တို့ ရန်ကုန်ပြောင်းရတော့မယ် ကိုတိုး’

‘ဟင်’

သူ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသောစကား။

သည်ဘစ်သက်မှာ သူနှင့် မေသက် ကွဲကွာကွာ
နှိုင်းသွားလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်ခဲ့။ မေသက်မျက်နှာကိုလည်း
ဆယ့်ခရဲနှင့် သူ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ကိုတိုးက နောက်နေတယ်ထင်သလား၊ ညက ဖေဖေ
တို့ပြောနေတာကို မေသက် အသေအချာ ကြားထားတာ၊ သည်
စကားက နောက်ရမယ့်စကားလည်း မဟုတ်ဘူး။

ဟုတ်ရဲ့လား မေသက်ရယ်၊ အဲဒီ စကားတွေက
မေသက် နားကြားလွဲပြီး ငါ့ကို လာပြောနေတာလား။

‘ရော်...’

မေသက်က သူ့ကို စိတ်မရှည်ဟန်နှင့် မျက်လုံးပြူးပြီး
ကြည့်သည်။

‘သေချာရင်တော့ ငါ လွမ်းရတော့မှာ အမှန်ပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့ လွမ်းရမှာလဲ ကိုတိုးရဲ့’

သူ တော်တော်နှင့်မဖြေ။

တောင်ပေါ်မှနေ၍ အဝေးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။

ရထားလမ်းကို ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်မြင်နေရ၏။

သူ့ရင်မှာ စောစောကလောက် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးခြင်း
မရှိတော့။ ရှေ့ဘက် ထန်းစောထဲမှ လွင့်တက်လာသော မီးခိုး
ဖြူတန်းကလေး လွင့်တက်ရာသို့ လိုက်ကြည့်ပြီး...

‘မေသက် မရှိရင် ဒီမှာ ကိုတိုးတစ်ယောက်တည်း
ကျောင်းတက်ရတာလည်း ပျော်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ မပြောင်းလို့

မဖြစ်ဘူးလား မေသက်ရာ၊ မေသက်ဖေဖေကို ပြောကြည့်ပါဦး။
မေသက်က ခေါင်းကို ခပ်မော့မော့လေးလုပ်၍-

‘မေသက်ပြောတော့ကော ရမှာတဲ့လား၊ ဖေဖေက
အစိုးရဝန်ထမ်းဆိုတော့ အထက်က ပို့တဲ့နေရာကို လိုက်ပြောင်း
နေရတာ၊ မပြောင်းရင် ဖေဖေ အလုပ်ပြုတ်မှာပေါ့၊ ဖေဖေ
အလုပ်ပြုတ်သွားရင် မေသက်ကို ဘယ်သူ ထမင်းကျွေးမှာလဲ’

‘ကိုတိုး ကျွေးမယ်’

သူ့စကားကို မေသက်က ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း...

‘တကယ်နော်’

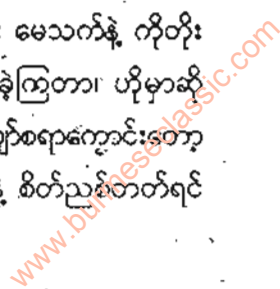
‘မေသက် မယုံရင် ကိုတိုးနဲ့နေခဲ့လေ’

အပြုံးက နဂိုကပိုင်းနေသော မေသက်မျက်နှာကို ပိုလို့
ပိုင်းသွား၏။

‘မလုပ်ပါနဲ့ ကိုတိုးရယ်၊ နှစ်ယောက် မျှစားရရင်
နှစ်ယောက်စလုံး ထမင်းမဝဘဲနဲ့ သေလိမ့်မယ်’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကိုတိုးစေတနာကို မေသက်
လေးစားရမယ်’

‘လေးစားပြီးသားပါနော်၊ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ဘဝက
စိတ်ကူးယဉ်လို့မရဘူး ကိုတိုးရဲ့၊ နောက်ပြီး မေသက်နဲ့ ကိုတိုး
က ငယ်ကတည်းက အတူနေ အတူကစားခဲ့ကြတာ၊ ဟိုမှာဆို
ရင် ကိုတိုးလည်း အနားမှာမရှိနဲ့ ဘယ်လို ပျော်စရာကောင်းတော့
မှာလဲ၊ ဖေဖေကပြောတယ်၊ ငယ်ငယ်လေးနဲ့ စိတ်ညစ်တတ်ရင်

ကြီးလာတဲ့အခါ သွားတွေကျိုးပြီး ဆံပင်တွေတအားဖြူလိမ့်မယ်
တဲ့

‘ဆိုင်တာ’

‘ဆိုင်တယ် ကိုတိုး၊ ဆိုင်တယ်’

‘ဇွတ်မငြင်းနဲ့ မေသက်၊ လူဆိုတာ အသက်ကြီးလာရင်
သွားလည်းကျိုးမှာပဲ၊ ဆံပင်လည်းဖြူမှာပဲ၊ အဲဒါ ငယ်ငယ်က
စိတ်ညစ်တာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး’

‘မရဘူး၊ မရဘူး၊ မေသက်ပြောတာ မှန်ရမယ်၊ ကိုတိုး
ပြောတာ မှားတယ်’

‘ပြဿနာပါလား’

ဘုရားရှေ့မှာ မေသက်က ဇွတ်ငြင်းနေ၏။ ပုတီးစိပ်
နေသည့် အတွားကြီးနှစ်ယောက်ကပင် ပြူးပြူးပျာပျာနှင့် လှမ်း
ကြည့်သည်။ အနေအထားက မေသက်ကို အနိုင်ပေးလိုက်တာ
အကောင်းဆုံးပင်။

‘အင်း... သေသေချာချာ စဉ်းစားရင်တော့ မေသက်
ပြောတာ အမှန်ပဲ’

‘သည်လိုလုပ်စမ်းပါ ကိုတိုးရယ်’

မေသက်က သူမ၏ ဝက်ဝံရုပ်အိတ်ထဲမှ ချောကလက်
ကိုထုတ်ပြီး သူ့ကိုကျွေးသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ငြင်းတာတော့ မကောင်းဘူး’

‘မေသက်ကတော့ ခုလည်း ငြင်းမယ်၊ နောက်လည်း

ငြင်းမယ်၊ ကိုတိုးပြောသမျှကို လိုက်ငြင်းနေမှာပဲ’

‘ငြင်းပါ... နောက်ကို ငါ ဘာမှမပြောတော့ဘူး၊

မေသက်တို့က ပြောင်းတော့မှာဆိုတော့ ပြောချင်ရင်တောင် ပြော
လို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး’

သည်စကားအပေါ်မှာတော့ မေသက်မျက်နှာ ညှိုးညှိုး
ကလေးဖြစ်သွား၏။

‘ပြောင်းတဲ့စကားကြီး ဘာလို့ပါလာရတာလဲ ကိုတိုး

ရယ်၊ ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသလဲ’

သူလည်း အတော်စိတ်မချမ်းသာဖြစ်သွား၏။

ဘုရားပေါ်က ပြန်ဆင်းတော့ လှေကားတစ်ဝက်မှာ

သူက...

‘မေသက်ကို ကိုတိုး သိပ်ချစ်တာပဲ’

‘ဟင်’

သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် မေသက်လက်
က ရုတ်ခြည်းပြေလျော့သွား၏။ သူ့ကိုကြည့်သည့် မျက်လုံးဝိုင်း

ကြီးမှာ သူ မမြင်ဖူးသောအရိပ်များ ထင်နေသည်။

သူ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် မေသက်မျက်နှာကို အကြည့်
မှာ...

‘ကိုတိုး မေသက်ကို ဘာစကားပြောတာလဲ’

သူထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာ၏။

‘အချစ်စကားလေ’

အချစ်စကား ဟုတ်လား

သူက ဟက်ဟက်ကလေးရယ်လိုက်ပြီး...

ကိုတိုးက မေသက်ကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်တယ်လေ၊ သည်အချစ်စကားက ရိုးစင်းပြီး ဘယ်လောက် ရိုးသားလဲ

မျက်စောင်းဝင့်လာ၏။

သူက ရယ်ရင်းနှင့်-

ဒီမှာ မေသက်၊ မေသက်နဲ့ ကိုတိုးက ဘယ်တော့မှ ရည်းစားဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက မောင်နှမရင်းချာလို ချစ်ခဲ့ကြသူတွေဟာ ကြီးလာရင် ဘယ်တော့မှ ရည်းစားမဖြစ်ဘူးလို့ ကိုတိုး ကြားဖူးတယ်

ကိုတိုး ပြောနေတာကို မေသက် ဘာမှနားမလည်ဘူး

လှေကားအဆင်းတစ်လျှောက် သူ ဘာမှမပြောတော့။

သည်တောင်ပေါ်ဘုရားကို သူနှင့် မေသက်လာခြင်းဟာ နောက်ဆုံးများလားဆိုသည့် အတွေးနှင့် သူ့ရင် ပူလောင်နေသည်ကို တော့ 'ညီတိုး' ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိသည်။

ရင်မှာ မကောင်းဘူး

စက်ဘီးအပ်ထားသည့်နေရာမှာ စက်ဘီးကိုဆွဲယူရင်း သူကပြောသည်။

ဘာကိုလဲ ကိုတိုး

မေသက် ရန်ကုန်ပြောင်းရင် ကိုတိုးတစ်ယောက်တည်း

ဒီမှာ လွမ်းပြီး ကျန်နေခဲ့မှာ အမှန်ပဲ။ နေလို့ထိုင်လို့ကို ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ မေသက်ကတော့ ရန်ကုန်ရောက်တာနဲ့ ကိုတိုးကိုမေ့သွားမှာပါ

သည်လို မပြောပါနဲ့

ဟုတ်တယ်လေ၊ ငှက်ဖမ်းသွားရင်လည်း ကိုတိုး တစ်ယောက်တည်း၊ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်လည်း တစ်ယောက်တည်း၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် ကိုတိုးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတော့မယ်

ငိုချင်လိုက်တာ ကိုတိုးရာ၊ ကိုတိုး မေသက်ကို ဘာလို့ လွမ်းစရာစကားတွေ လာပြောနေတာလဲ

လွမ်းစရာကောင်းတယ်လေ

စက်ဘီးနောက် ထိုင်ခုံပေါ်မှာ မေသက် ဝင်ထိုင်တော့ သူ စက်ဘီးကို နင်းထွက်ခဲ့၏။

လမ်းမပေါ်ရောက်သည်ထိ သူနှင့်မေသက် စကား မပြောဖြစ်။

တံတားအလွန်မှာ သူက စက်ဘီးကို ခပ်သွက်သွက်
ကလေး နင်းသည်။

‘ဖြည်းဖြည်းနင်းပါ’

သူ နင်းအားကို လျှော့လိုက်၏။

‘စက်ဘီးလဲပြီး ဒူးကွဲပေါင်ပြဲ ဖြစ်နေမယ်’

‘အဲဒါမှ အမှတ်တရလေးတွေ ပိုဖြစ်ကြမှာ’

‘အဲဒါမဖြစ်လည်း မေသက်က သတိတရဖြစ်နေမှာပါ’

‘သေချာရဲ့လား’

‘သေချာပါတယ်’

‘ကိုတိုးကတော့ မေသက်ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး’

‘ယုံတမ်းစကားတွေကို မေသက် မကြိုက်ဘူးနော်’

အညာလေက ခပ်နွေးနွေးတိုက်ခတ်နေ၏။

မေသက်က စက်ဘီးနောက်မှနေ၍ သူခါးကို ဖက်ထား
သည်။

‘အမှန်စကားပါ၊ မေသက် ဒီခြုံက ပြောင်းသွားတာနဲ့
ဘယ်သူ့ကိုမှ ကိုတိုး မပေါင်းဘူးတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ တစ်
ယောက်တည်းပဲ နေတော့မယ်၊ မေသက်ကို လွမ်းလာရင်တော့
တစ်မျိုးပေါ့’

‘စကားက ဘာစကားလဲ၊ လွမ်းလာရင် တစ်ယောက်
ယောက်ကို အစားထိုးခင်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား’

‘ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆုတောင်းပြည့်မှာ တစ်ယောက်

တည်း သွားထိုင်နေမှာကို ပြောတာ’

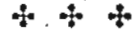
‘သူလား’

သည်လိုနှင့်...

သူနည်းတူ မေသက်ရင်ထဲမှာလည်း အညွန့်တက်ကာစ
နွယ်လေးတစ်ပင် ရှိနေပြီကို သူသိလိုက်၏။

ထိုနွယ်က...

သံယောဇဉ်နွယ်မှလွဲ၍ တခြား မည်သည့်နွယ်မှ မဖြစ်
နိုင်တော့။

ဖေဖေက မေသက်မျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်သည်။ မေသက်က အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ခြေဆင်းထိုင်ရင်း သူ့မျက်နှာ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေ၏။

‘သမီးကတော့ သူ့သူငယ်ချင်း မောင်တိုးနဲ့ ခွဲရမှာကို အတော်စိတ်ထိခိုက်နေရှာတာဗျာ၊ ကံတရားတွေပါပဲ’

သူ့ ငိုချင်လာသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် မေသက်ကို ဒီမြို့က မပြောင်းစေချင်သေးပါ။ ဆောက်လက်စ တစ်ဝက်တစ်ပြက်သာရှိသော ကျောင်းသစ်ကြီးမှာ မေသက်နှင့်အတူ ကျောင်းတက်ချင်ပါသေးသည်။

ကလေးဘဝ ခပ်ငယ်ငယ်အရွယ်က သူနှင့် မေသက်တိုင်ပင်ခဲ့ဖူးသည်။

‘မေသက်’

‘အင်း’

‘တို့နှစ်ယောက် ကြီးလာရင် တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူတူနေကြမယ်နော်’

‘နေလေ’

‘တက္ကသိုလ်တွေ ဘာတွေလည်း အတူတူတက်မယ်၊ ဘွဲ့ယူတော့လည်း အတူတူ’

‘ကောင်းတာပေါ့ ကိုတိုးရ’

‘တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကိုတိုးကလွဲရင် မေသက်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မခင်မင်ရဘူး’

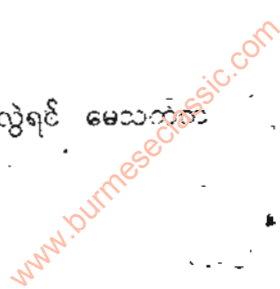
(၂)

‘အော်ဒါကတော့ ဒီအပတ်ထဲမှာထွက်မယ်လို့ ပြောတာပဲ ကိုအောင်တိုးရေ’

‘ကိုကြီးတို့မရှိရင် ကျွန်တော်တို့သားအဖတော့ ပျင်းကျန်ခဲ့မှာ အမှန်ပဲ’

ဖေဖေနှင့် မေသက်ဖေဖေပြောနေသော စကားများကို နားထောင်ပြီး သူ ဝမ်းနည်းလာသည်။ သူ့နည်းတူ မေသက်မျက်နှာကလည်း ခပ်ငယ်ငယ်ဖြစ်နေ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့က အစိုးရအမှုထမ်းတွေဆိုတော့ ဒီလိုပဲ ဟိုရွှေရ၊ ဒီရွှေရနဲ့ သွားလာနေရတာပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီနယ်မြို့ကလေးကိုပဲ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတာပါ။ ကျုပ်သမီးကတော့ ပြောင်းရမယ်ဆိုတဲ့နေ့ကစပြီး ငိုငိုရယ်ရယ်ဖြစ်နေတာဗျာ၊ ဘယ်ဇာတ်နိုင်မလဲလေ’

ကိုတိုးတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ခင်မှာပါ

ဆိုတာ လူဆိုတာ ပြောလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး မေသက်ရ၊ စိတ်အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲတတ်တယ်လို့ ဖေဖေက ပြောဖူးတယ်

မေသက်က မပြောင်းလဲပါဘူး

တကယ်နော်

တကယ်ပါ... ကိုတိုးကသာ ပြောင်းလဲတာ

ဘယ်လို

ထန်းဖူးဦးထုပ် ထိုးပေးမယ်ဆို၊ ခုထိ ဘယ်မှာထိုးပေးလို့လဲ၊ သည်တစ်သက်မပြောနဲ့၊ နောက်တစ်သက်တောင် ဆောင်းရမှာမဟုတ်ဘူး

ကိုတိုး မအားလို့ပါ၊ ကိုတိုးမှာ အမေမရှိတာ မေသက် သိပါတယ်၊ အိမ်အလုပ်တွေကို ထမင်းချက်ရေခပ်ကအစ ခိုင်ခံ့လုပ်နေရတာ

မေသက်မျက်နှာ ပြန်ညှိုးသွား၏။

သူနှင့်မေသက်က အဆင့်ကွာလွန်းပါသည်။ မေသက် ဖေဖေက ဆည်မြောင်းဌာနက အရာရှိ။ သူ့ဖေဖေက စာရေးဝန်ထမ်းမျှသာ။

မေသက်က ကြွရပ်ကလေးနှင့်တူပြီး သူက ရွံ့ရပ်ကလေးနှင့်တူပါသည်။ သို့သော်လည်း သူနှင့် မေသက် ပေါင်းလို့ရပါ၏။

မေသက်က သူ့မျက်နှာကို မေးကလေးထောက်၍ကြည့်ရင်းမှ...

ကိုတိုးက သိပ်ယောက်ျားပီသတာပဲ၊ တခြားယောက်ျားလေးတွေလို သနပ်ခါးဖွေးနေအောင်လိမ်းပြီး နွဲ့နွဲ့ကလေး မနေတတ်ဘူး၊ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုတိုး လုပ်တာကိုင်တာကိုကြည့်ပြီး မေသက် ကိုတိုးကို သိပ်သနားတာ

တကယ်ဆို တို့နှစ်ယောက်က အတူတူနေရမှာနော်၊ မေသက်ကကော နေမှာလား

နေမှာပေါ့ ကိုတိုးရဲ့

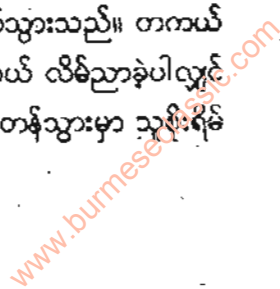
လိမ်မပြောနဲ့နော်၊ လိမ်ပြောရင် နောက်ဘဝကျရင် အရပ်ဆိုးပါစေလို့ ဆုတောင်းရမလား

တောင်း

သူက လက်အုပ်ကလေးချီလိုက်ပြီး-

အရှင်ဘုရား... မေသက်ပြောသည့်အတိုင်း မှန်ကန်ပါက မေသက်သည် ယခုဘဝတွင်သာမက နောက်ဘဝဆက်တိုက် ပါ ရုပ်ရည်ချောမောလှပသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေ၊ မေသက်ပြောသည့်စကားများမှမှန်ကန်ပါက နောက်ဘဝအဆက်ဆက် ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်း...

ဆိုရင် သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ တကယ်လို့ မေသက်သည် သူ့အပေါ်၌ အမှန်တကယ် လိမ်ညာခဲ့ပါလျှင် နောင်ဘဝ၌ တကယ်ပင် ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်သွားမှာ သူဖိုးရိမ်ပါသည်။

သည်လိုတော့လည်း မေသက်ကို မဖြစ်စေချင်။

ဗျက်လုံးဖြင့်ပြီး ဟုတ်မဟုတ် သေချာသွားအောင်
ဆောက်ကို ပြန်မေးယူရသည်။

“နင် တကယ်ပြောတာနော် မေသက်”

“ရော်... ခက်လိုက်တာ၊ တကယ်ပါလို့ ဘယ်နှခါပြော
ရမလဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကျိန်မှာသာ ကျိန်စမ်းပါ၊ ကျိန်ခိုင်းပြီး
ဘာလို့ မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေကလပ် လုပ်နေရတာလဲ”

“မကျိန်တော့ဘူးဟာ၊ နင် မညာဘူးဆိုရင်လည်း ပြီး
တာပဲ”

မေသက်က မျက်လွှာကလေးသိမ်းပြီး ခေါင်းလေးငုံ့
ထားသည်။

သည်တုန်းက မေသက် အမူအရာနှင့် လေယူလေသိမ်း
တို့သည် လှုပ်ရှားတက်ကြွနေခဲ့သလောက် ကံကြမ္မာအလှည့်
အပြောင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည့်နောက်ပိုင်း မေသက်သည်
စကားပြောရာ လှုပ်ရှားရာတိုင်း အရပ်ကြီးပြတ်သလို ဖြစ်နေခဲ့
၏။

သူ့ကို မော့ကြည့်လာသော အကြည့်တိုင်းတွင် မျက်ရည်
ရိပ်သည် မည်သည့်အခါမျှ မလွတ်။ တွေ့တွေ့ငေးငေးနှင့် တစ်
ခုခုကို အမြဲတမ်း စိုးရိမ်နေဟန်ရှိခဲ့သည်။

“ကိုအောင်တိုးတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ကို ကျုပ်တစ်
သက်မှာ မေ့လို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

မေသက်ဖေဖေ၏ စကားသံ ဖြတ်ဝင်လာမှ သူ့အတွေး
တွေ တန့်ရပ်သွား၏။

“ကိုယ့်အထက်အရာရှိပုံစံထက် ကိုယ့်အစ်ကိုကြီးတစ်
ယောက်လို ကျွန်တော့်ကို ကျိုးနွံကူညီခဲ့တာတွေကိုလည်း အထူး
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုအောင်တိုး၊ ကိုအောင်တိုးနဲ့ ကျွန်တော့်
ကြားမှာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကိုလည်း မေတ္တာ
စိတ်နဲ့ မေ့ပျောက်လို့ရပါတယ်ဗျာ”

“ကျွန်တော် အဲဒီအကြောင်းတွေကို တွေးကို မတွေး
တော့ပါဘူး အစ်ကိုကြီး”

ဖေဖေစကားကို မေသက်ဖေဖေက ပြုံးသည်။

သည်အပြုံးသည် ထူးခြားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို
ထိုက်တည်းက သူ သတိထားနားလည်ခဲ့ပါ၏။

(၃)

‘ကိုတိုးရေ’

‘ကိုတိုး’

‘ကိုတိုးရေ’

သူ့နာမည်ကို တကြော်ကြော်အော်ရင်း ပြေးလာသော မေသက်ကိုကြည့်၍ ထင်းခွဲနေရာမှ လက်တွင်ကိုင်ထားသော ဓားကို ပစ်ချလိုက်ပြီး သူ ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

တရုတ်စကားပင်များကြားမှ ဖြတ်ပြေးလာနေသော မေသက်မျက်နှာတွင် ဝမ်းသာရွှင်ပျနေသည့်ဟန်များကို အထင်း သားတွေ့ရ၏။

‘ကိုတိုး... ကိုတိုး...’

သူ့အနားရောက်သည်အထိ စကားကို ပြည့်စုံအောင် မပြောနိုင်သေး။ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီးတော့သာ တတွတ်တွတ် ခေါ်နေသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ မေသက်ရဲ့၊ အူလျားဖားလျား

နဲ့’

‘ကိုတိုး... ကိုတိုး...’

မေသက်က အသက်ကို ကြိုးစားပမ်းစားရှုပြီး သူမ နေထိုင်သည့် နှစ်ထပ်အိမ်မည်းကြီးရှိရာဘက်ကို လက်ညှိုးညွှန် ရင်း ဝမ်းသာအားရ ခုန်ပေါက်နေ၏။

‘နင် ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ၊ နင်တို့အိမ်မှာ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြောစရာရှိရင် မြန်မြန်ပြောစမ်းဟာ၊ ငါ့ရှေ့မှာ ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့’

‘ပျော်စရာကြီး ကိုတိုးရ’

‘အဲဒီ ပျော်စရာဆိုတာကြီးကို မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ’

‘သိလိုစိတ်ကြောင့် သူ့ရင် တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေရ၏။’

‘ကိုတိုးတို့ရော၊ မေသက်တို့ရော ဒီအပတ်အတွင်း ရန်ကုန်ကိုပြောင်းရတော့မယ်တဲ့’

‘ဘာ’

သူ့နားကိုပင် သူမယုံ။

မေသက် လာနောက်နေသည်ဟုပဲ သူ ထင်သည်။

‘နင် ငါ့ကို မနောက်နဲ့နော် မေသက်၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ နေတဲ့အချိန်မှာ အဲသလို လာမနောက်ရဘူး’

‘မေသက် အတည်ပေါက်နဲ့ လာနောက်နေတာ မဟုတ် ဘူး၊ ကိုတိုးမယုံရင် ဖေဖေကို လိုက်မေးကြည့်’

‘တကယ်နော်’

‘တကယ်ပါလို့ဆို’

‘လှ... ခု သွားမေးမယ်’

ပြောလည်းပြော၊ မေသက်နှင့်အတူ အိမ်မြင့်ကြီးဘက်

www.burmeseclassic.com

သို့လည်း ပြေးသည်။ ပြေးနေစဉ်အတွင်း သူ့ခြေထောက်သည်
ခြေတီးနှင့်ပင် ထိသည်ဟု မထင်ရ။ သည်ကြားထဲ မေသက်
အောက်ဟောက်နေ၍ စောင့်ခေါ်ရသေးသည်။

အိမ်ဘက်သို့ တအားကုန်ပြေးလာသော သူနှင့် မေသက်
တို့ကြည့်ပြီး မေသက်ဖေဖေက ပြုံးနေ၏။

‘လေးလေး... လေးလေးတို့နဲ့အတူတူ ကျွန်တော့်ဖေဖေ
ပါ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းရမယ်ဆို၊ အဲဒါ ဟုတ်လားဟင်’

မေသက်ဖေဖေက သူ့ပခုံးကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး...

‘ဟုတ်တယ် မောင်တိုး၊ လေးလေးတို့ရော၊ မောင်တိုး
တို့ ဖေဖေပါ ရန်ကုန်ကို အတူတူပြောင်းဖို့ အထက်က အမိန့်စာ
ရောက်လာပြီ၊ အဲဒါ တစ်ပတ်အတွင်း ပြောင်းရတော့မယ်’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ လေးလေးရော၊ အရမ်းကို ဝမ်းသာ
တာပဲဗျာ’

သူ ဝမ်းသာအားရ ထခုန်တော့ မေသက်က သူ့လက်
ကို လှမ်းဆွဲထား၏။

လေတိုး၍ တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်နေသော တောင်စကားရွက်
များသည် သူ့ရင်ထဲက နှလုံးသားအသံဖြစ်နေသည်။

သည်လိုနှင့် သူတို့အားလုံး ရန်ကုန်ကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့
ရပါတော့သည်။

အပိုင်း (၄၆)

(၄)

ကျောင်းခန်းထဲဝင်ဝင်ချင်း မျက်လုံးပေါင်းများစွာက
သူရှိရာသို့ စုပြုံရောက်ရှိလာသည်။ မကြားတကြားပြောလာ
သောအသံတချို့လည်း ထွက်လာ၏။

သူ လွယ်အိတ်ကြီးကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ပြီး ဆရာမ
နောက်မှ ကပ်လိုက်ခဲ့သည်။ နေရာသစ် အတန်းသစ်ဖြစ်နေ၍
သူ့ရင်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်တော့ မရှိလှ။

ဆရာမက သူ့လက်ကို ဖြေဆုပ်၍...

‘မင်းတို့အားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်’

အတန်းသားများဘက် လှည့်လှည့်ချင်း မေသက်ကို
သူ ရှာလိုက်သည်။ ရှေ့ဆုံးတန်းနောက်မှ အတန်းထောင့်စွန်းတွင်
သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေသော မေသက်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံ၏။

မေသက်က သူ့ထက် ရက်တစ်ပတ်စော၍ ကျောင်းကို
ရောက်နှင့်နေသူ။ သူက သည်နေ့မှ ကမန်းကတန်း ကျောင်းအပ်

ပြီး တက်လာရသူ။ သူ့ထက် မေသက်က အားလုံးနှင့် ရင်းနှီး
တွန်းသင်နေပြီလည်း ဖြစ်သည်။

သူ့မှာမည်က မောင်ညီတိုးတဲ့၊ အထက်အညာက
ပြောင်းလာတာ၊ မင်းတို့အားလုံး သူ့ကို မှတ်ထားကြ၊ ပြီးတော့
သူမမိတဲ့စာတွေကိုလည်း ဝိုင်းကူးပေးကြ၊ ကဲ... မောင်ညီတိုး၊
မိန်းကလေးတန်းနောက်က လွတ်နေတဲ့ခုံမှာ ဝင်ထိုင်နော်၊ လိုတာ
ရှိရင် ဆရာမကိုပြော

ဆရာမက ထိုင်သူမဲ့နေသော ခုံကလေးကို လက်ညှိုး
ညွှန်ရင်း ပြောသည်။ သူက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး နောက်ဘက်
တန်းမှာ ခပ်တည်တည်ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ခုံကတည်းက မေသက် မှာထားမယ်နော် ကိုတိုး၊
ကျောင်းမှာ ဘယ်သူနဲ့မှ အရှေ့တဝင်ကြီး မပေါင်းရဘူး၊ အတန်း
ထဲကကောင်တွေအားလုံး ဗရုဇာတွေချည်းပဲ၊ သူတို့နဲ့ပေါင်းရင်
ကိုတိုး ပျက်စီးလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခပ်တည်တည်ပဲနေ

မနေ့ညနေက မေသက်ပြောခဲ့သောစကားများ နားထဲ
ပြန်ဝင်လာသည်။

သူ အားလုံးကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်၏။
မေသက် ပြောသလိုပဲ ထင်သည်။
ငတီတွေမျက်နှာက တကယ့်ကို ပြောင်ချော်ချော်ပါပဲ။

(၅)

ငါ့မှာမည်က ဆစ်ဖလစ်၊ သူက စိန်အိုးစည်၊ ဒီဘတ်
က လဒါ၊ အားလုံး နာမည်ရင်းတွေတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါတွေ
အားလုံးက ဒီကျောင်းမှာ တို့ကို အပိုင်စားပေးထားတဲ့နာမည်
တွေပဲကွ၊ တို့မှာ ဘော်ဒါစိတ်ရှိတယ်၊ မင်း တို့နဲ့ မောင်းမလား
ညီတိုး

သူ ခပ်တွေတွေဖြစ်သွားသည်။
မေသက်က ဒီသုံးကောင်ကို ဘယ်တော့မှ မပေါင်းရ
ဟု ပြင်းထန်စွာတားမြစ်ထား၏။

သူစိတ်ထဲမှာ တော်တော်မောသွားသည်။
ဒီကောင်တွေမျက်နှာက ခင်စရာကောင်းတဲ့မျက်နှာတွေ
ပါပဲ။ ပျော်ပျော်နေတတ်ကြသည်။ စာလည်းတော်ပါသည်။

အသားညစ်ညစ်နှင့် လူမမာရုပ်ပေါက်နေသော ဆစ်
ဖလစ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး-

‘ငါ့မှာ သူငယ်ချင်းတော့ မရှိသေးဘူးကွာ၊ မင်းတို့ကို
ဘော့ မြင်မြင်ချင်း ငါခင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...’

ခါးကိုင်းကိုင်းနှင့် အဘိုးကြီးရုပ်ပေါက်နေသော လဒက
ကြားထဲမှဖြတ်ဝင်၍...

‘တို့က မင်းကို သနားလို့လာခေါ်တာ၊ မင်းတစ်ယောက်
တည်း အတန်းထဲမှာ ထိုင်ထိုင်နေတာ ဘယ်လောက်ပျင်းဖို့
ကောင်းလဲ၊ မင်းသူငယ်ချင်းငါ့မလေးက သူ့မိန်းကလေးအဖော်
တွေနဲ့ စမတ်ကျနေပြီ’

ငါ့မလေးဆိုသည်မှာ မေသက်ကို ရည်ညွှန်းပြောမှန်း
သူတန်းသိသည်။ လဒက ဆက်၍...

‘တို့သုံးယောက်က မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ပျော်ပျော်
နေတယ်၊ စိတ်ညစ်စရာကောင်းတဲ့အလုပ်ကို ဘာမှမလုပ်ဘူး၊
ညဘက် ညဘက်ကျရင် တို့သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ဂစ်တာခေါက်
တယ်၊ ဟစ်တယ်၊ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ၊ အဲ... တစ်ခု
တော့ရှိတယ်၊ ခုနစ်ရက်သားသမီး စိတ်မချမ်းသာတာ၊ ချမ်းသာ
တာတော့ သူတို့အပိုင်းပေါ့ကွာ’

လဒပြောတဲ့ စကားတွေထဲမှာ သူနားမလည်တဲ့ စကား
လုံးအချို့တော့ ပါသည်။ သူမက မနေ့တစ်နေ့ကမှ ရန်ကုန်
ရောက်လာတဲ့ တောသား။

သို့သော်လည်း သူက ဓာတ်သလို နပ်သလိုနှင့်...
‘မင်းတို့ ညဘက်ကျရင် ဂစ်တာခေါက်တယ်၊ ဟစ်

တယ်ဆိုတော့ ကုသိုလ်တွေ အများကြီးရမှာပေါ့ကွာ၊ ဘုရား
အလုပ် တရားအလုပ်လုပ်တာ လူတိုင်းကြိုက်တာပဲဟာ’

‘ဟေ့ကောင် ညီတိုး’

အိုးစည်က သူ့ကို မျက်လုံးကြီးပြူးကြည့်ပြီး အသံပြ
ကြီးနှင့် အော်သည်။ သူက မျက်လုံးလှန်ပြီး အိုးစည်ကို ပြန်
ကြည့်လိုက်၏။

‘ဂစ်တာခေါက်တယ်ဆိုတာ ပရိတ်ရွတ်တာကိုပြောတာ
မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ဒါ လုပ်တာ၊ နားလည်လား’

‘ဖြန်း... ဖြန်း... ဖြန်း’

ပြောလည်းပြော၊ ပါးစပ်ကလည်း တဖြန်းဖြန်းအော်ပြ
သည်။ လက်ကိုလည်း အထက်အောက် လှုပ်ပြလိုက်သေး၏။

သူ့မျက်လုံးထဲရော၊ နားထဲရော မြင်ကွင်းက ရှုပ်ထွေး
သွားသည်။

‘အဲဒါ ဘာလဲကွ’

အိုးစည် လုပ်သလို လုပ်ပြပြီး သူက လှမ်းမေးလိုက်
သည်။

အိုးစည်က ပြုံး၍...

‘ဖြန်းဖြန်းလုပ်တယ်ဆိုတာ ဂစ်တာတီးတာကို ပြော
တာကွာ၊ မင်း မတီးတတ်ဘူးလား’

‘ဟေ့အေး’

သူ့ကိုကြည့်ပြီး အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြ၏။

“မင်းက ရန်ကုန်အထာ မကျွမ်းသေးလို့ပါ ညီတိုးရာ၊
အောက် တစ်လ နှစ်လလောက်ဆိုရင် မင်း ရေရေလည်လည်
သဘောပေါက်သွားမှာပါ”

ဆစ်ဖလစ်က လက်ကို ဖာန်ပါပါပိုက်ထားရင်း ပြော
သည်။ သူတို့ဟာနှင့် သူတို့ကတော့ တကယ့်ကို အံဝင်ခွင်ကျ
ဖြစ်နေသော်လည်း သူ ဘာကိုမှ ရေရေလည်လည် နားမလည်
သေး။

သို့သော်လည်း ဖြန်းဖြန်းဆိုတာကြီးကိုတော့ သူများစွာ
စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ သူတို့နောက်လိုက်ပြီး ဖြန်းဖြန်းကြီးလုပ်
လိုက်ရင်တော့ သူနှင့် မေသက်လည်း ဖြန်းဖြန်းကြီးကို ကွဲချေ
တော့မည်။

ကျောင်းအရှေ့ဘက် လွတ်နေသော မြေကွက်ဆီမှာ
ကျောင်းသားငယ်လေးများ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြသည်။

“တို့က ခင်တတ်တယ် သူငယ်ချင်း၊ ဒီကျောင်းမှာ
တို့ကိုမခင်တဲ့ကောင် တစ်ကောင်မှမရှိဘူး၊ မင်းကိုတော့ တို့က
တကယ်ခင်ချင်လို့ ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်နေတာ၊ ဘယ်လိုလဲ ညီတိုး၊
တို့နဲ့ပေါင်းမယ်ဆိုရင် တို့ခုံမှာလာထိုင်၊ မိန်းကလေးတွေနောက်
မှာထိုင်ပြီး အလုပ်မလုပ်နဲ့၊ ယောက်ျားလေး သိက္ခာကျတယ်”

အိုးစည်က မိန်းကလေးခုံတန်းဘက် မေးဆတ်ပြုရင်း
ပြောသည်။ အိုးစည် စကားကို ဆစ်ဖလစ်က ထောက်ခံ၏။

“ဟုတ်တယ် ညီတိုး၊ အဲဒီနောက်မှာ နေတာထက်စာရင်

တို့နဲ့ထိုင်တာက သိက္ခာအကြီးမားဆုံးပဲ”

“ငါ မေသက်ကို မေးကြည့်ဦးမယ်လေ”

“မင်းက မေသက်ကို ကြောက်နေရလို့လား”

သူ ပင့်သက်ကို ခပ်လေးလေးချပစ်လိုက်သည်။

“ကြောက်ရတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တော်ကြာ မေသက်
က ငါ့ကို လွှတ်ဆုနေမှာစိုးလို့”

သူ့စကားကြောင့် သူတို့သုံးယောက်က သူ့ကို မျက်လုံး
ပြူးကြည့်ပြီး...

“ဘာလဲကွ၊ လွှတ်ဆုတာ”

သူ့စကားထဲမှာ အညာသုံးတွေ ပါလာသဖြင့် အိုးစည်
က ဖင်မေးသည်။

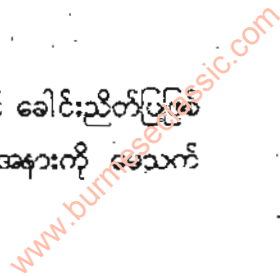
“ဆုတာကို ပြောတာပါကွာ”

သူကလည်း ခပ်ကုပ်ကုပ်ဖြေလိုက်၏။ သည်လိုကျ
ပြန်တော့လည်း သူတို့ ရယ်ကြပြန်သည်။

“အဲဒါတွေ ရှင်းနေရင် တို့ စကားပြောလို့ပြီးမှာ မဟုတ်
တော့ဘူးကွ၊ မင်း တို့နဲ့ပေါင်းမလား၊ မပေါင်းဘူးလားဆိုတာ
ပဲ စဉ်းစား၊ ညနေ ကျောင်းဆင်းရင် ကျောင်းရှေ့က တို့စောင့်
နေမယ်”

“အဲဒါ ကောင်းတယ်”

မေသက်ကို တိုင်ပင်ချင်သေးသဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး
၏။ သူတို့သုံးယောက် ထွက်သွားတော့ အနားကို မေသက်

အပြေးရောက်လာသည်။

“ဟိုကောင်တွေ ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ ကိုတိုး”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မေသက်ရာ၊ ဒီကောင်တွေက မေသက်ကို သက်မွန်မြင့်နဲ့တူတယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို လာပြောနေလို့ နားထောင်နေတာပါ”

ရုတ်ခနဲ မေသက်မျက်နှာ အပြုံးတွေဝေသွား၏။

မိမေသက်၊ အမြောက်ကြိုက်မ။

“ဒါပဲနော် ကိုတိုး၊ ဒီကျောင်းမှာ မေသက် မကြိုက်တာ မှန်သမျှ ကိုတိုး ဘာမှမလုပ်ရဘူး၊ လုပ်ချင်ရင် မေသက်ကို ပြောပြီးမှ လုပ်ရမယ်”

စောစောက မာနေသောလေသံက တစ်မျိုးပြောင်းသွား ၏။ မေသက်ဘေးမှ ကပ်ပါလာသော ကောင်မလေးက သူ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကိုတိုးကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက ယဉ်ကျေးဝေ တဲ့၊ ကျောင်းမှာ မေသက် အချစ်ဆုံးပဲ၊ ယဉ်ကျေး ဒါ ညီတိုး လေ၊ တို့ခေါ်သလို ကိုတိုးလို့ခေါ်ရင်လည်း ရတယ်”

နာမည်လေးက အဆန်းပါလား။

ယဉ်ကျေးဝေတဲ့။

သူ ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်တော့ ယဉ်ကျေးဝေက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူကလည်း ပြုံးပြလိုက်၏။

“ယဉ်ကျေးက မေသက်ကို အရမ်းခင်တာ ကိုတိုးရဲ့၊

ကျောင်းစာတွေကို ယဉ်ကျေးက အကုန်လိုက်ကူးပေးတာ၊ လက် ရေးလေးတွေကလည်း လှမှလှပဲ”

မေသက်က ယဉ်ကျေးဝေပခုံးကို ဖက်ထားရင်း ပြော သည်။

“ယဉ်ကျေး တို့ကိုခင်သလို ကိုတိုးကိုလည်း ခင်ရမယ် နော်”

“အင်းပါ”

ယဉ်ကျေးဝေက ခေါင်းညိတ်ရုပ်ကလေး လုပ်သည်။ ခဏနေတော့ ဆစ်ဖလစ်တို့အဖွဲ့ သူတို့ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာ သည်။ အိုးစည်က လှမ်းအော်သေး၏။

“ညီတိုးရေ... ဖြန်းဖြန်းကိစ္စကြီးကို စဉ်းစားထားဦး ဟေ့”

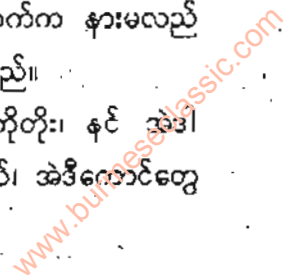
မေသက်က မျက်မှောင်ကလေးကြည့်ပြီး...

“သူတို့ပြောတဲ့ ဖြန်းဖြန်းကြီးဆိုတာ ဘာလဲ ကိုတိုး” သူ့ကို ကယျာကယာ လှမ်းမေးသည်။

“ဒါကိုပြောတာ မေသက်ရ”

စောစောက အိုးစည်လုပ်ပြသွားသော အမှုအရာအတိုင်း မေသက်ကို ပြန်လုပ်ပြလိုက်သည်။ မေသက်က နားမလည် ပါးမလည်နှင့် သူထင်တာကို စွတ်ပြောသည်။

“အဲဒါ ငရှုပ်ငပွေတွေလုပ်တာ ကိုတိုး၊ နင် အဲဒါ သွားလုပ်ရင် ဦးလေးအောင်တိုးနဲ့ တိုင်မယ်၊ အဲဒီကောင်တွေ

အကြောင်းကို နင်ဘယ်လောက်သိလို့လဲ ကိုတိုး၊ အဲဒီသုံးယောက်
ခင်း ကျောင်းထိုင်တစ္ဆေတွေ

ကျောင်းထိုင်ကိုယ်တော်တွေပဲ ကြားဖူးပါတယ်ဟာ

သည်ရုပ်တွေက ကျောင်းထိုင်ကိုယ်တော်ရုပ်ပေါက်
သလားဟဲ့

မေသက်က သူမစိတ်မတွေ့ရင် နင်တစ်လုံး ငါတစ်လုံး
သုံးတတ်၏။ ယဉ်ကျေးဝေကတော့ မေသက်ပြောသမျှကို ပြုံးပြုံး
ကလေးနှင့် နားထောင်နေသည်။

နင်ပြောတဲ့ ကျောင်းထိုင်တစ္ဆေဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်
လဲဟ၊ ငါနားမလည်ဘူး

မေသက်က မျက်စောင်းထိုးပြီး-

ကျောင်းထိုင်တစ္ဆေဆိုတာ တခြားကျောင်းသားတွေသာ
တစ်တန်းပြီးတစ်တန်း အောင်လို့ တက္ကသိုလ်ရောက်သွားမယ်။
သူတို့ကတော့ ဒီမှာ ကျောင်းဆွေးအောင်ထိုင်ရမယ့်ကောင်တွေ
မို့ ကျောင်းထိုင်တစ္ဆေလို့ ပြောတာပေါ့ဟ

ခုမှ သူ နားရှင်းသွားတော့သည်။

(6)

ဟယ်... ကိုတိုး ဒါ ဘာထုပ်ကြီးလဲ

မြန်းမြန်းကြီး

ဘာရယ်

မေသက် မျက်လုံးဝိုင်းစက်သွား၏။ သူ့မျက်နှာကိုလည်း
နားမလည်သလို လှမ်းကြည့်နေသည်။

ဂစ်လဲဟာ၊ ဂစ်... ဂစ်...

ဂစ်... ဟုတ်လား၊ အဲဒီဂစ်ဂစ်ကြီးက ဘာလုပ်ဖို့လဲ

ခေါက်ဖို့ပေါ့ဟ

တဂစ်ဂစ်နဲ့ ဖြစ်နေမှတော့ ခေါက်မနေပါနဲ့ ကိုတိုးရယ်၊
သနားပါတယ်

သူ စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ကျသွား၏။

မေသက်ကိုလည်း ခပ်တည်တည်ဖြင့် ကြည့်ပစ်လိုက်
သည်။

“နင် အကြောင်ကြောင်စကားတွေ လာပြောမနေနဲ့၊
မေသက်၊ ဂစ်ဆိုတာ တိရစ္ဆာန်ကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ
ကြည့်”

ချည်ထားသောကြိုးစကို ပြည်ပြလိုက်သည်။ ဆစ်ဖလစ်
ဆီက ငှားလာသော ဂစ်တာကြိုးက ပြူးတူးပြတ်နှင့် သူနှင့်
မေသက်ကို ကြည့်နေသလိုပါပဲ။

မေသက် နှုတ်ခမ်းကလေး ဝိုင်းဟသွားသည်။

“နင် စာမကျက်ဘဲ ဒါကြီးနဲ့ လမ်းသလားနေတာပေါ့၊
ဟိုကောင်တွေနဲ့ပေါင်းပြီး ဗရုတ်ကျနေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား
ကိုတိုး”

“အဲသလိုတော့မပြောပါနဲ့ဟာ၊ ဂစ်တာဆိုတာ တိုင်းပြည်
ကို ဒုက္ခပေးမယ့် လူသတ်လက်နက် မဟုတ်ပါဘူးဟ”

အိုးစည် ပြောနေကျစကားကို အမှတ်ရပြီး မေသက်
ကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။ စကားကြောင့် မေသက်မျက်နှာ ပိုမဲ့
သွား၏။

“လုပ်မနေနဲ့ ကိုတိုး၊ နင့်ကို မပြောချင်လို့ တမင်ကြည့်
နေတာ၊ နင် ခုတစ်လော ခြေလှမ်းတွေ သိပ်များနေတယ်၊ ညဆို
ရင်လည်း ကိုးနာရီ၊ ဆယ်နာရီမှ ဝင်းထဲပြန်ဝင်တာ ငါတွေ့တယ်၊
နင် ဟိုကောင်တွေနဲ့ ပေါင်းနေပြီမဟုတ်လား၊ ပေါင်းရင် နင်
ပျက်စီးမှာပဲ ကိုတိုး”

သူ ရယ်လိုက်သည်။

“နင် အဲသလိုထင်ရင် မှားသွားမှာပေါ့၊ ဆစ်ဖလစ်တို့
အဖွဲ့က ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ကောင်တွေပါ၊ ဒီကောင်တွေမှာ
ဘော်ဒါစိတ်ရှိတယ်”

“ဘာလဲ ဘော်ဒါစိတ်”

မေသက်အသံက ရွဲ့တဲ့အသံဖြစ်နေ၏။ ဝင်းအပြင်
ဘက်ရှိလမ်းမကို မိုးကျနေသော ကုက္ကိုပင်ကြီးကို သူ တစ်ချက်
စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး-

“နင် စွတ်ညှံမနေနဲ့ မေသက်၊ ဘော်ဒါစိတ်ဆိုတာ...”

သူ့စကား ချက်ချင်းတန့်သွား၏။ ဆစ်ဖလစ် ပြောခဲ့
သော စကားကိုလည်း မနည်းပြန်စဉ်းစားရသည်။

“ဟေ့ကောင် ညီတိုး၊ တို့မှာ ဘော်ဒါစိတ် အပြည့်ရှိပါ
တယ်ကွ၊ စားရင်လည်း တစ်ယောက်တည်း မစားဘူး၊ သွားရင်
လည်း တစ်ယောက်တည်းမသွားဘူး၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် အားလုံး
ကို ထည့်စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်တယ်”

ခေါင်းထဲပြန်ရောက်လာသော စကားအတိုင်း မေသက်
ကို အတိအကျ ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

မေသက်က ထဘီအနားလေးကို ဖွဖွမကိုင်ပြီး-

“နင့်ကို ငါ ဘာမှမပြောတော့ဘူး ကိုတိုး၊ ငါ့စကားကို
နားမထောင်ဘူးဆိုရင် ငါ့အမုန်းစာရင်းဝင်မှာပဲ”

ကွမ်းယာဆိုင်လေးနားမှ လူတချို့ဟာ သူနှင့် မေသက်
ကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမှောင်ရိပ်က

ကျွေးပြုနေပြီ။

‘မေသက်ကလည်းဟာ... ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဒီလောက် ရင့်သီးနေတာလဲ၊ ငါ နင့်စကားကို နားထောင်နေတာပဲဟာ၊ ကျောင်းလည်း မှန်မှန်တက်နေတာပဲဟာ’

‘ကျောင်းတက်တာ စာကို စိတ်ဝင်စားလို့ တက်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဆရာမ စာသင်နေရင်လည်း ဘယ်တော့မှ ငြိမ်ငြိမ် လေးမနေဘူး၊ ဆရာ မလာတဲ့အချိန်ဆို ပိုဆိုးတယ်၊ ခုံကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်ပြီး သီချင်းဆိုနေတာ၊ ငါ အကုန်ကြား တယ်’

မေသက် ပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောချင်စရာ။

သူတို့အဖွဲ့က အတန်းထဲမှာဆို ဘယ်တော့မှ ငြိမ်ငြိမ် ကုပ်ကုပ်လေး နေလေ့မရှိ။ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ကို လေးယောက် သား အမြဲကြံစည်နေတတ်သည်။

‘မေသက်ရယ်... ကိုတိုးက မေသက်မျက်နှာပျက်မယ့် အလုပ်ကို မလုပ်ပါဘူး၊ ခုံခေါက်ပြီး သီချင်းဆိုတာလည်း ငါ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် နားမလည်ဘူး၊ နောက် တစ်ခါ သီချင်းဆိုသံကြားရင် ထင်မှာပဲ’

‘ရော်’

သူ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် အပေါ်သို့မြင့်တက်သွားသည်။ မေသက်က သူ့မျက်နှာကို ခပ်စုစုကြည့်၏။ သီချင်းဆိုတာနှင့်

သူမ ငိုတာကတော့ ဘာမှမဆို။

‘မေသက် စေတနာကို နားလည်ပါ ကိုတိုးရာ၊ ကိုတိုး ကို ကောင်းစေချင်လို့ ဒီလောက် လေကုန်ခံပြီး ပြောနေတာ၊ သိလား’

‘ယဉ်ကျေးက ဆင်းရဲလား မေသက် ဟင်’

မဆီမဆိုင် ယဉ်ကျေးဝေ နာမည်သုံး၍ စကားလမ်း ကြောင်းပြောင်းရန် သူကြိုးစားကြည့်သည်။

မေသက်က မျက်ခုံးတန်းလေးကို ကျုံ့လိုက်ပြီး-

‘ယဉ်ကျေး ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာ ကိုတိုး အပူမပါ ဘူးထင်တယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဘာမဟုတ်တာလဲ၊ ကိုတိုးလုပ်ရမယ့်အလုပ်က မနက် မိုးလင်းတာနဲ့ အခုယူလာတဲ့ ဂစ်တာကြီးကို ပြန်ပေးလိုက်၊ မပေးဘဲ ဂစ်တာတီးတဲ့အသံ ကိုတိုးတို့ အခန်းဘက်က ကြားရင် တော့လား၊ ဒီမှာ တွေ့လား’

မေသက်က လက်ဝါးလေးကို ခပ်မြင့်မြင့်လေး မြှောက် ပြသည်။ မေသက် အခုအရာကိုကြည့်ပြီး သူ့ရယ်တော့ မျက်စောင်း တစ်ချက်ကိုပါ အပိုရလိုက်ပါ၏။

(၇)

‘မင်းတို့လေးယောက်စလုံး ခုံပေါ်တက် မတ်တတ်ရပ် စမ်း’

ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသော အသံကြောင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး ခပ်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်သွား၏။ အသံလာရာနောက်ဘက်သို့ ခေါင်းလေးလုံးစလုံး ချာခနဲလှည့်ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ဆရာမက သူတို့အားလုံးကို ခါးထောက်ပြီး ကြည့်နေ၏။ ဆရာမမျက်လုံးထဲမှာ ဒေါသရိပ်ကို တွေ့လိုက်သည်။

‘စောစောက ခုံခေါက်ပြီး သီချင်းအော်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

ဆရာမအသံက မာဆတ်ဆတ်ပြတ်တောင်းနေ၏။

‘ကျွန်တော်ပါ ဆရာမ’

ဆရာမ၏အကြည့် စူးစူးအောက်မှာ ခေါင်းကိုငုံ့လိုက်သည်။

‘မင်းတို့က မင်းတို့ကိုယ်မင်းတို့ ကမ္ဘာဂီတပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်များ မှတ်နေသလား၊ ဒါ စတီတ်ရိုးမဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းကွ ကျောင်း’

သူ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မေသက်ရှိရာ ရှေ့ဆုံးတန်းဘက်သို့ မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

‘ကိုယ့်အိမ်ရောက်မှ ကိုယ့်ဟာကို တစ်ယောက်တည်း ဆိုချင်သလိုလို၊ ကချင်သလိုက၊ ကြိုက်သလိုလုပ်၊ ကျောင်းမှာ ဒါမျိုး လာမလုပ်နဲ့၊ ဆရာမ လုံးဝမကြိုက်ဘူး’

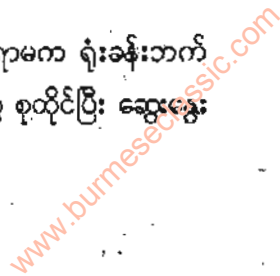
ဆရာမကို သည်လောက် ဒေါသကြီးတတ်လိမ့်မည်ဟု သူ အစက မထင်ခဲ့။ ယခုမူ ဆရာမက နှုတ်ခမ်းဆတ်ဆတ် တုန်သည်ထိ သူတို့လေးယောက်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောနေ၏။

စောစော သူ ပြန်လည်ဆန်းသစ်ပြီး ဖီလင်ကလေးနှင့် ဟစ်ခဲ့သော မင်းမင်းလတ်သီချင်းသည် ဘယ်ဆီပြေးလွင့်သွားပြီမသိ။ အဖြေကတော့ သည်လိုပါ။

‘ပြန်လည်ဆန်းသစ်တဲ့အနေနဲ့ မင်းမင်းလတ်သီချင်း တစ်ပုဒ်လောက် ဟစ်လိုက်ပါလား ညီတိုး’

‘ဖြစ်ပါ့မလား ဆစ်ဖလစ်ရာ၊ ဆရာမ ပြန်ဝင်လာရင် ရောဂါတက်နေမယ်’

‘ဟ... ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဆရာမက ရုံးခန်းဘက် ထွက်သွားတာ၊ ရုံးခန်းမှာ ဆရာ ဆရာမတွေ စုထိုင်ပြီး ဆွေးနွေးနေကြတယ်’

‘ဟုတ်တယ် ညီတိုး၊ ဆရာမ ရုံးခန်းဘက် တစ်ခါသွား
ရင် ဘော်တော်နဲ့ ပြန်မလာတော့ဘူး၊ တို့ကျောင်းကြီး တိုးတက်
ပွဲအပြီးလာအောင် နွေးနွေးတာနေကြမှာ’

‘ဆစ်ဖလစ်နှင့် အိုးစည်က ကော်ရစ်ဒါဘက် လှမ်းကြည့်
ရင်း သူ့ကိုပြောသည်။

သူ နည်းနည်းတော့ တွေ့သွားသည်။ ခုတစ်လော
သီချင်းဆိုချင်သော ပိုးက သူ့ကိုယ်ထဲမှာ ပျံနှံ့စီးဝင်နေသည်။
ဆရာမလစ်သည်နှင့် သီချင်းတွေကို တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ဆိုကျက်
ကျက်နေမိ၏။

ဆိုခါနီး မေသက်ကို လှမ်းကြည့်ရသေးသည်။
တော်သေး၏။

ယဉ်ကျေးဝေနှင့် ရယ်လိုက် မောလိုက်လုပ်ကာ စကား
တပြောပြောနှင့် ဖြစ်နေ၏။

လဒအသံ ဖြတ်ဝင်လာသည်။

‘ဆရာမကို ကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ဂီတဆိုတာ
လူတွေရဲ့ အသည်းနှလုံးကို ပြုစားနိုင်ပါတယ်ကွ၊ မင်းအသံကို
ကြားရင် ဆရာမ တစ်ခါတည်းငိုငံသွားမှာ ညီတိုး၊ ဆရာမက
ဂီတကို ဝါသနာပါတယ်လို့ ငါကြားဖူးတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ
စားပွဲမှာထိုင်ရင်း တိုးတိုးလေးညည်းနေတာ မင်းတို့ မတွေ့ဘူး
လား’

‘ဘယ်က သီချင်းညည်းရမှာလဲ လဒရော၊ အဲဒါ ဘေးလူ

ကြားမှာစိုးလို့ အကြွေးစာရင်းတွေ မသိမသာတွက်နေတာကွ’
‘ကြာတယ်ကွာ... ညီတိုး၊ အပေါ်ထပ်နဲ့ အောက်ထပ်
ဇာတ်လမ်းဆို’

ဆစ်ဖလစ်က ဆိုဖို့ချည်းသာ ဖိပြောနေသည်။ သူ့ကိုယ်
တိုင်လည်း ဖိုးဆိုချင်ဖြစ်နေလေရာ အစီအစဉ်ကို ခဏချင်း
အကောင်အထည်ဖော်ပစ်လိုက်၏။

ခဏနေတော့ ဆစ်ဖလစ်က ခုံကိုခေါက်သည်။ အိုးစည်
နှင့် လဒက နံရံကိုမှီရင်း သီချင်းကို ခပ်ငြိမ်ငြိမ်လေး နားထောင်
နေသည်။

ထုံးစံအတိုင်း သူ့က ဟစ်တာ။

ဟစ်တာကလည်း ခဏလေးသာ ဖြစ်လိုက်ရပါ၏။

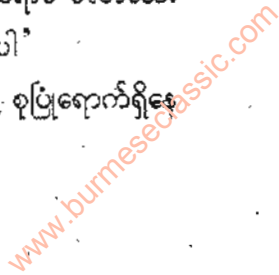
ခုဆို သူလည်း မဟစ်နိုင်၊ ဆစ်ဖလစ်လည်း မခေါက်
နိုင်။ အိုးစည်နှင့် လဒလည်း မငြိမ်နိုင်။

‘မင်းတို့က တော်တော်ဆိုချင် တီးချင်ကြတယ်ပေါ့၊
အဆိုတော်အလုပ်ကို တော်တော်လုပ်ချင်ကြတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

ခါးထောက်ထားသော ဆရာမလက်သည် မသိမသာ
တုန်နေသည်ကို သူ သတိပြုမိ၏။

‘မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမ၊ ဆရာမ မလာသေး
လို့ ကျွန်တော်တို့ အပျင်းပြေ ဆိုမိတီးမိတာပါ’

မျက်လုံးပေါင်းများစွာက သူတို့ဆီသို့ စုပြုံရောက်ရှိနေ
ကြသည်။

‘မင်းတို့ သိပ်ပျင်းနေကြတယ်ပေါ့၊ သိပ်အပျင်းပြေချင်
နေကြတယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

လေးယောက်စလုံးထံမှ ပြိုင်တူအသံထွက်သွားသည်။

ဆရာမက သူတို့လေးယောက်ကိုကြည့်ပြီး ခပ်ခဲခဲလေး
ပြုံးလိုက်၏။

‘အေး... ဒီလောက် အပျင်းပြေချင်ကြရင် ဆရာမခိုင်း
တာ မင်းတို့ လုပ်မလား?’

‘လုပ်ပါမယ် ဆရာမ’

ပြောမည့်သာ ပြောလိုက်ကြရသော်လည်း သူတို့အားလုံး
၏ အသံများက မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာမည့် ဆရာမ၏ စကားကို
နားစွင့်နေကြ၏။

ဆရာမက အတန်းသားများကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်
ကာ...

‘မင်းတို့အားလုံး ပျင်းနေကြလားဟေ့’

အသံ ချက်ချင်းပြန်မထွက်။

‘ဟေ့... မင်းတို့ကို ဆရာမ မေးနေတယ်လေ၊ မင်းတို့
အားလုံး ပျင်းနေတယ်ဆိုရင် နောက်ဆုံးပေါ် တေးဂီတအဖွဲ့က
တေးသီချင်းတွေနဲ့ ပျော်ဖြေမလို့’

သူ့ရင် ထိတ်ခနဲဖြစ်နေဆဲမှာ

‘ပျင်းနေကြပါတယ် ဆရာမ’

တစ်ပြိုင်တည်း အော်လိုက်သော အသံများအဆုံး
မေသက်မျက်နှာဆီ အကြည့်ကို ရွှေယူလိုက်သည်။

မေသက်မျက်နှာ ခပ်မှိုင်းမှိုင်းဖြစ်နေပြီး ယဉ်ကျေးဝေ
ကတော့ ခေါင်းကိုငုံ့ထား၏။

‘ကဲ... ဘယ်လိုလဲ၊ ကမ္ဘာဂီတပညာရှင်တွေ၊ အတန်း
သားတွေအားလုံးက ပျင်းနေကြတယ်တဲ့၊ အဲဒါ မောင်မင်းကြီး
သားတို့ရဲ့ ဂီတလက်သံကို နားသောတဆင်ချင်ကြလို့တဲ့’

သူတို့အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်
လိုက်ကြသည်။ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မသာယာ။

‘ကဲ... ထွက်ခဲ့ကြစမ်း’

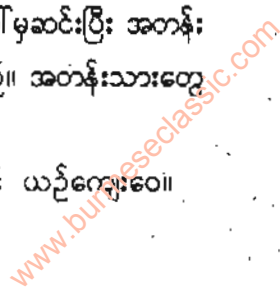
ဆရာမက စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော ကြိမ်လုံးကို
လှမ်းဆွဲသည်။ သဘောကတော့ သူပြောသလို မလုပ်လျှင် ကြိမ်
နှင့်ဆော်မည်ဆိုသည့်သဘော။

‘ညီတိုးက သီချင်းဆို၊ ကျန်တဲ့ကောင်တွေက ပါးစပ်
ဆိုင်းတီး’

ငြင်းဆန်လျှင်တော့ တင်ပါးသာ အရှိုးရာထပ်မည်။
ဆရာမကတော့ သူ့စကားကို ပြင်လိမ့်မည်မဟုတ်။

သူတို့မျက်နှာငယ်လေးတွေနဲ့ ခုံပေါ်မှဆင်းပြီး အတန်း
ရှေ့ရောက်အောင် မနည်းလျှောက်နေရသည်။ အတန်းသားတွေ
အားလုံး ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်နေကြ၏။

မပြုံးနိုင်တာကတော့ မေသက်နှင့် ယဉ်ကျေးဝေ။

ကဲ... မင်းတို့ ဆရာမ ပြောတဲ့အတိုင်း အားလုံးကြား
အောင်ဆိုစမ်း'

သူတို့အသံ တော်တော်နှင့်မထွက်။
အရေးထဲ ဆစ်ဖလစ်က ခေါင်းပွတ်နေသေးသည်။

'ဆိုကြလေ'

'ကျွန်... ကျွန်တော် မဆိုရဘူး ဆရာမ'
သူ့အသံက လေးကန်စွာ ခုန်ထွက်သွား၏။
အတန်းသားများက ဝိုင်းဟားကြသည်။

'ဘာဖြစ်လို့ မဆိုရမှမှာလဲ၊ အဆိုတော်လုပ်မယ့်ကောင်
က ပရိသတ်ကိုကြောက်နေရင် ဘယ်လိုလုပ် အဆိုတော်ဖြစ်မှာ
လဲ'

'ကြာတယ်ကွာ ညီတိုး၊ မြန်မြန်ဆိုပြီးရင် ပြီးတာပဲ၊
ဆိုလိုက်'

ဆစ်ဖလစ်က သူ့ကြားရဲ့ လက်တို့ပြောသည်။ သူ
မေသက်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်၏။ မေသက် မျက်လုံးတွေရဲနေ
သည်။

'ကျွန်တော် ဘာသီချင်းဆိုရမှာလဲ ဆရာမ'
သူ့စကားကိုကြားတော့ ကျောင်းသားတွေက တစ်ယောက်
တစ်ပေါက် ဝိုင်းအော်ကြသည်။

သူ့နားထဲမှာ တူပူသွား၏။
'အောင်ခြင်းရှစ်ပါး ဆိုပါဗျို့'

'ခေတ်ဟောင်းတေး တစ်ပုဒ်လောက်'
'မလိုချင်ဘူး... အာလူးသီချင်း ဆိုရမယ်ဟေ့'

'အာလူး'

'အာလူး မဆိုနဲ့ကွ၊ မာမိရယ် ရှာပေးကွယ် ရည်းစား
လိုချင်တယ် ဆိုရမယ်'

'အာလူးသီချင်းကို ညီတိုးက ပိုင်တယ်ကွ'

'ဒေါက်... ဒေါက်...'

ဆရာမက ကြိမ်လုံးဖြင့် ခုံကိုရိုက်လိုက်သဖြင့် အတန်း
သားတွေ ပြန်ငြိမ်သွားသည်။

'ကဲ... ပရိသတ်က ငြိမ်ငြိမ်လေး နားထောင်ကြ၊
အာလူးသီချင်းကို သူတို့ ပြန်ဆိုပြလိမ့်မယ်'

အခြေအနေက မဆိုလို့မဖြစ်တော့။

သူ မျက်လုံးကို တအားဖိပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

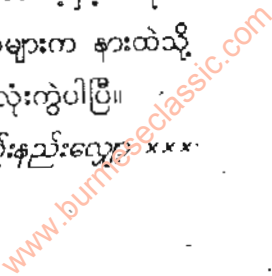
'ဆိုလေ'

ဆရာမက သူ့ကို ဖိအားထပ်ပေး၏။

'ဆိုကွာ... ညီတိုး၊ ငါတို့ ပါးစပ်ဆိုင်းတီးပေးမယ်'
ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဟစ်ဖို့သာရှိတော့၏။

သူ သီချင်းကို ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင်နှင့် စလိုက်
သည်။ ဆိုဆိုချင်း ဟားတိုက်သော ရယ်သံများက နားထဲသို့
ပူလောင်စွာစီးဝင်၏။ အရှက်ကတော့ လုံးလုံးကွဲပါပြီ။

'အာလူး လာမပေးနဲ့၊ လေတွေနည်းနည်းလျှော့... * * *

ညာပြီးလာဖုတ်နဲ့ *** လေတွေနည်းနည်းလျှော့ *** ဖြည်း
ဖြည်းပေါ့။

သူ ဆိုနေစဉ်အတွင်း ဆစ်ဖလစ်နှင့် အိုးစည်က ပါးစပ်
ဆိုင်းတီးပေးကြသည်။ လဒကတော့ ဟာမိုနီလိုက်ပေး၏။

‘ဒန့် တဒန့်ဒန့်’

‘ဒန့် တဒန့်ဒန့်’

စိတ်ကတော့ အပြတ်ညစ်သည်။ အတန်းသူ အတန်း
သားတွေကလည်း တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် ဖြစ်နေကြ၏။

ရွတ်မိမှတော့ ဆက်ရွတ်ဖို့သာရှိတော့သည်။

ဝင်္ဂရိုသမ္မတော့ ခံရပေဦးမည်။

‘လေယာဉ်ပျံကို ခဲနဲ့ပေါက်ရင် ထိလိမ့်မယ် *** မယုံ
မရှိနဲ့ *** အမှန်ပါပဲကွယ် *** ဘူတာရုံမှာ သင်္ဘောကြီးတွေ
ဆိုက်လို့တဲ့ *** အမှန်ပါပဲကွယ် *** မယုံမရှိနဲ့ ***’

‘ဒန့် *** ဒန့် ***’

ဆိုရင်းနဲ့ မေသက်ရီရာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။ မေသက်က မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်၍ ခုံပေါ်သို့
မှောက်ကာ ငိုချလိုက်တော့၏။

ခုညနေသည့်အသံအားလုံး တိတ်သွားသည်။

မေသက်ရယ်... ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။

(ဂ)

‘သွား... နင် ငါ့ကို ဘာမှလာမပြောနဲ့၊ ငါ နင့်ကို
သိပ်မှန်းသွားပြီ၊ သိလား’

‘ငါ ရှင်းပြတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်’

‘ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ငါ ဘာမှမကြားချင်တော့
ဘူး’

‘လမ်းလျှောက်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာ
တို လက်ဝါးနှင့်အုပ်၍ မေသက် ငိုပြန်၏။

အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းနေသည်။ ယဉ်ကျေးဝေ
ရာ သူပါ မေသက်ကိုကြည့်ပြီး ကြောင်နေ၏။

‘အဲသလို မလုပ်ပါနဲ့ မေသက်ရယ်၊ ကိုတိုး တောင်းပန်
ပါတယ်၊ ယဉ်ကျေး မေသက်ကို ဖျောင်းဖျော့ပါဦးဟာ’

မေသက်ကို ပြောလိုက်၊ ယဉ်ကျေးဝေကို ပြောလိုက်နှင့်
နှစ်ယောက်အလယ်မှာ ဗျာများနေရသည်။

ယဉ်ကျေးဝေက မေသက်ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွလှုပ်၍...

‘မေသက်ကလည်းဟယ်... လမ်းသွားရင်း အဲလိုကြီး

လုပ်တာတော့ မကောင်းပါဘူး၊ မေသက် မကြိုက်တာကို ကိုတိုးက နောက်ကို လုပ်မှာမှမဟုတ်တော့တာဘဲဟာ၊ ဟုတ် ဘယ်မို့လား ကိုတိုး’

‘ဟုတ်တာပေါ့’

သူ့နှုတ်မှ စကားသုံးလုံး ခုန်ထွက်သွား၏။

မေသက်ကတော့ ကိုယ်ကလေး သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ငိုရှိုက်လို့ကောင်းတုန်း။

‘သူများကို မတရားစော်ကားလို့ ဖြစ်တာမှ မဟုတ်တာ ဘဲ မေသက်ရယ်၊ နောက်ဆို ကိုတိုးက အတန်းထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ် လေးနေတော့မယ့်ဟာပဲ၊ တိတ်ပါ၊ ဟိုမှာ လူတွေကြည့်ကုန်ပြီ၊ မရှက်ဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း... ယဉ်ကျေး၊ ယဉ်ကျေး ဘာမှ ဝင်မပြော နဲ့၊ ကိုတိုးကို မေသက် မခင်တွယ်ချင်တော့ဘူး’

သူ မေသက်ဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်၏။

‘လာပါ မေသက်ရယ်၊ မေသက်စေတနာကို စော်ကား မိတာ ကိုတိုး တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်ဆို မေသက် မကြိုက် တာကို ငါ ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ဘူး’

မေသက် ဆတ်ခနဲ ပြန်ထ၏။

ကိုယ်ကို တစ်ဖက်သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလှည့်လိုက်ပြီး...

‘နင် ငါ့ကို လာချောမနေနဲ့ ကိုတိုး၊ ဒီကိစ္စကို နင့်အဖေ သာသိရင် နင့်ကို အသေသတ်မှာပဲ၊ သိပ်ရှက်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ တကယ်ပါ... ယဉ်ကျေးရယ်၊ မေသက် သေသာသေလိုက်ချင် တာပဲ’

စကားသံက ရှိုက်သံနှင့်ရောထွက်လာ၏။ မေသက် ပါးပြင်တစ်ခုလုံးမှာ မျက်ရည်တွေ စိုစွတ်နေသည်။

သူ ပြန်ထလိုက်၏။

‘နင် မရှက်ဘူးလား မေသက်၊ ကလေးမဟုတ် သူငယ် မဟုတ်နဲ့ ငုတ်တုတ်ထိုင်ခိုရတယ်လို့၊ ရော... ငါ့လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့ မျက်ရည်တွေသုတ်လိုက်’

‘မလိုချင်ဘူး’

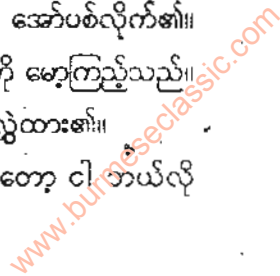
လက်ကိုင်ပုဝါ လှမ်းပေးသည့် သူ့လက်သည် လမ်း တစ်ဝက်မှာပင် ရပ်တန့်သွား၏။

‘နင် ငါ့ကို တကယ်ခွင့်မလွှတ်တော့ဘူးလား မေသက်၊ ငါ နင့်ကို အနူးအညွတ် တောင်းပန်နေတယ်နော်၊ ငါ့အမှား ငါသိလို့ နင်ကျေနပ်အောင် အောက်ကျနောက်ကျခံပြီး တောင်းပန် နေတာ သိပ်ရောင့်မတက်နဲ့’

သူ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် မေသက်ကို အော်ပစ်လိုက်၏။ ယဉ်ကျေးဝေက အံ့အားသင့်သွားဟန်နှင့် သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

မေသက်ကတော့ သူ့ကို မျက်နှာလွှဲထား၏။

‘နင်တို့နှစ်ယောက်က အဲလိုဖြစ်နေတော့ ငါ ဘယ်လို

နေရာမှာလဲ ကိုတိုးရယ်၊ တစ်ကမ္ဘာလုံး ပြေးကြည့်မှ သူငယ်ချင်း ဆိုလို့ ဒါပဲရှိတဲ့ဟာ၊ သင့်မြတ်အောင်နေကြမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ အဲလိုသာဆို ရှေ့လျှောက် တို့တွေ ဘယ်လိုပေါင်းတော့မလဲ

‘နင် မသိဘူး ယဉ်ကျေး၊ မေသက်က ငါ့ဆိုရင် သိပ် နိုင်တာပဲ၊ နေရာတကာ သူ့အမိန့်ပဲ စောင့်နားထောင်နေရတယ်၊ ငါ ဒီလောက် တောင်းပန်နေတဲ့ဟာကို ကြေလိုက်ရင် ပြီးသွား မယုံကိစ္စပဲဟာ၊ ခုတော့ အလကားသက်သက်...’

‘နင် ငါ့ကို ဒီလိုမပြောနဲ့နော် ကိုတိုး’

‘ပြောစရာရှိရင် ပြောရမှာပဲ မေသက်၊ နင်မကြိုက် လည်း ငါ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး’

သူ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ဘုတောပစ်လိုက်၏။

မေသက်နှုတ်မှ ရှိုက်သံသည် ချက်ချင်းလွင့်ပျောက် သွားပြီး သူ မကြုံဖူးသေးသည့် အကြည့်တစ်မျိုးကို မေသက် ဆီက ရလိုက်ပါ၏။

‘နင်ဟာ ဘယ်တော့မှ ထွန်းကားမယ့်ကောင်မဟုတ် ဘူး ကိုတိုး၊ သူများ စေတနာကိုလည်း နင် အရမ်းစော်ကား တယ်’

‘ဘာ...’

သူ့အသံ ကျယ်သွား၏။

အဲကိုလည်း တင်းတင်းဖိကြိတ်ထားလိုက်သည်။

ယဉ်ကျေးဝေက မေသက် လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲထား

ရင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကြားသို့ ဝင်လိုက်၏။

‘တော်ပါတော့လို့ ယဉ်ကျေး ပြောနေတယ်နော်၊ နှစ် ယောက်စလုံး ခု တော်မလား၊ မတော်ဘူးလား’

ယဉ်ကျေးဝေက လူကြီးဟန်လေးနှင့် ကြားဝင်ပြော သည်။ သူက ယဉ်ကျေးဝေမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ပြီး-

‘ငါ့ကို မတရားပြောနေတာ နင်ကြားတယ်မို့လား

ယဉ်ကျေး၊ ငါက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူတူနေလာတာ ကြာလို့ ဒီလောက် သည်းခံနေတာ၊ သူ့နေရာမှာ တခြားလူသာ ဆိုရင် ဆွဲထိုးပစ်လိုက်တာ ကြာပြီ’

‘ဘာပြောတယ်’

မေသက်အသံ ကျယ်လောင်သွား၏။

ယဉ်ကျေးဝေကို ဆွဲဖယ်လိုက်ပြီး မကျေမနပ်ဟန်နှင့် ခါးကို လက်ထောက်သည်။ သူ့မျက်နှာကိုလည်း စိုက်ကြည့်၏။

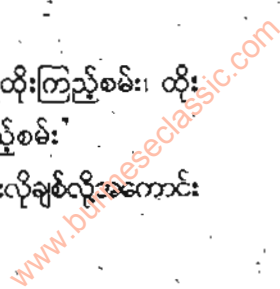
‘စောစောကစကားကို ပြန်ပြောစမ်းပါ’

‘မြန်မာ့အသံက နှစ်ခါမလွှင့်ဘူး’

ပြောပြီးသားစကားကို ပြန်ပြင်လို့မဖြစ်။ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာကို ပြောချလိုက်သည်။ မေသက် ဒေါသတွေ ငယ်ထိပ် ဘက်သွားပြီကိုလည်း အတပ်သိလိုက်၏။

‘နင်ကလား ငါ့ကိုဆွဲထိုးမှာ၊ ထိုးရဲထိုးကြည့်စမ်း၊ ထိုး လေ... နင် ငါ့အသားကို ခု ထိရဲထိကြည့်စမ်း’

‘မေသက်နော်...နင်ကို ငါ့ညီမလေးလိုချစ်လို့အကောင်း

ပြောနေတာ၊ နင် ငါ့စိတ်ကို လာမဆွနဲ့

‘ဆွတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ နင့်ကိုယ်နင် ယောက်ျားဆိုပြီး သိပ်အနိုင်မကျင့်နဲ့၊ သိလား’

‘မေသက် နင် တော်တော့နော်၊ ငါ ဒေါသထွက်လာပြီ’
တကယ်လည်း ဒေါသထွက်လာ၏။

သည်လိုမျိုးနှင့် အနိုင်ပေးခဲ့ရပေါင်းများပြီ။ ခု မရတော့။

‘အဟင့်... ဟင့်...’

‘ဟင်...’

သူ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ယဉ်ကျေးဝေက ဆတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်ပြီး တသိမ့်သိမ့် ငိုပါတော့၏။ မေသက်ရော သူ့ပါ ယဉ်ကျေးဝေမျက်နှာကို ပြိုင်တူငုံ့ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ပြဿနာပါပဲ။

သူကတော့ တကယ့်ကို ပြဿနာကောင်ကြီးဖြစ်တော့ မည်။ အခြေအနေကို သူထိန်းမှ ဖြစ်တော့မည်ကို နားလည်လိုက် ၏။

‘ငိုမနေစမ်းပါနဲ့၊ ယဉ်ကျေးရာ၊ တို့နှစ်ယောက် ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး’

‘အေးလေဟာ... ယဉ်ကျေး၊ နင်ငိုတော့ တို့လည်း ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ’

ရန်ပွဲကို ခဏနား၍ ငိုနေသော ယဉ်ကျေးဝေကို ပြန်

ချောကြရပြန်သည်။ ယဉ်ကျေးဝေက ငုံ့ထားသောမျက်နှာကို ပြန်မမော့ဘဲ-

‘နင်တို့နှစ်ယောက်က အဲလိုကြီးဖြစ်နေတော့ ငါ သိပ် ဝမ်းနည်းတာပဲ။ ဒီလိုသာဆက်ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် နှစ်ယောက် စလုံး ယဉ်ကျေးကို မခေါ်ကြနဲ့တော့’

သူက မေသက်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မေသက်ကလည်း သူ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

‘ကိုတိုးက တောင်းပန်နေတာပဲ ယဉ်ကျေး၊ တောင်းပန် တဲ့သူရှိရင် ကျေအေးတဲ့သူ ရှိရမှာပေါ့၊ ခုဟာက သက်သက်မဲ့ အခြောက်တိုက်’

‘နင်နော်.... နင်...’

‘ဖြစ်ကြပြန်ပြီ’

ယဉ်ကျေးဝေက ပြောလည်း ပြော၊ ငိုလည်းငို လုပ် သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး ယဉ်ကျေးရာ၊ ကိုတိုး ဘယ်လောက် အထိ တောင်းပန်နေတယ်ဆိုတာ ယဉ်ကျေးအသိပဲ၊ ဒီကြားထဲက သူက ရန်စွယ်နဲ့ငေါငေါလုပ်နေတာ’

မေသက်ထံက အသံတော့ ပြန်မလာ။ မျက်စောင်း တစ်ခုသာ ဒိုင်းခနဲရောက်လာသည်။

‘နင်တို့ နောက်ကို ရန်ဖြစ်ဦးမှာလား’

‘သူ အေးအေးဆေးဆေးနေရင် ကိုတိုးဘာလဲက အေး

လေးလေးလေးဝဲ

သူက ခပ်သွက်သွက်ဖြေလိုက်သည်။
 ဒါကို ယဉ်ကျေးဝေက အားမရနိုင်သေးဘဲ-
 'နှစ်ယောက်စလုံး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်'
 'ဟာ... ယဉ်ကျေးကလည်း'
 မေသက်က တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လုပ်၏။
 'မရဘူး... လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရမှာပဲ'
 သူ စိတ်မရှည်ချင်တော့။
 သူကပဲ စတင်ပြီး မေသက်လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲ
 လိုက်သည်။
 'ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ'
 နောက်တော့လည်း...
 ပြဿနာက ဘာမှမဟုတ်တော့။

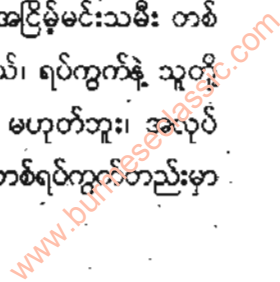

(၉)

'ယဉ်ကျေးဝေတို့က ချီတဲ့ရှာတယ် ညီတိုး၊ သူ့အမေနဲ့
 သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းနေတာ၊ သူတို့အဖေက ယဉ်ကျေး ငယ်
 ငယ်လေးကတည်းက ဆုံးသွားတယ်လို့ပြောတယ်၊ ဆွေမျိုး
 အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာလည်း ယဉ်ကျေးတို့မှာ တစ်ယောက်မှမရှိ
 ဘူး၊ သူ့အမေ စက်ချုပ်လို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံလေးနဲ့ ယဉ်ကျေး လူဖြစ်
 နေရတာ'

ယဉ်ကျေးဝေနှင့် တစ်ရပ်ကွက်တည်းမှာနေသော အိုးစည်
 က ယဉ်ကျေးဝေအကြောင်းကို စိတ်ဝင်တစားပြောပြသည်။ သူ
 ယဉ်ကျေးဝေ၏ ထာဝရအားငယ်နေဟန် မျက်နှာလေးကို ပြေး
 မြင်၏။

'သူ့အမေက ဟိုးခေတ်တုန်းက အငြိမ့်မင်းသမီး တစ်
 ယောက်တဲ့ကွ၊ သိတဲ့လူတချို့က ပြောတယ်၊ ရပ်ကွက်နဲ့ သူတို့
 မိသားစုက သိပ်ရောရောနှောနှောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်
 တိစ္ဆာရှိမှ ဆက်ဆံစကားပြောကြတာ၊ တို့နဲ့ တစ်ရပ်ကွက်တည်းမှာ

နေတာကောင် သိပ်ရင်းရင်းနီးနီး မတွေ့ဖူးဘူး

အိုးစည်က ချထားသော ဂစ်တာကို ကောက်ကိုင်သည်။
လဒက ဆေးပေါ့လိပ်ကို မဖွာတတ်ဖွာတတ်နှင့် တအား ဖွာရှိုက်
နေ၏။ ဆစ်ဖလစ်က ကတ္တရာလမ်းရှေ့ရှိ အမှောင်ကို စိုက်
ကြည့်ရင်း သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တိုးတိုးလေးညည်းနေသည်။

‘ပြီးတော့ ယဉ်ကျေးဝေက ကတာ ခုန်တာ ဝါသနာ
ပါတယ်။ တို့ကျောင်းကပွဲမှာဆို ယဉ်ကျေးဝေက တစ်ပင်တိုင်
မင်းသမီးပဲ’

‘ဘယ်လို’

သူ တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်ကို အိုးစည် မသိလိုက်။

‘မင်း အဲဒါကို ခုမှ သိလားကွ ညီတိုးရ၊ မင်း မေသက်
က အဲဒါကို တစ်ခါမှ မပြောဘူးလား’

‘ဟေ့အေး... မေသက် ငါ့ကို ဒီအကြောင်း မပြောဖူး
ဘူး၊ မင်းပြောတာနဲ့ ယဉ်ကျေးကို ငါတောင် စိတ်ဝင်စားလာပြီ’

လဒနှင့် ဆစ်ဖလစ်က သူ့ကိုလှည့်ကြည့်သည်။

‘ယဉ်ကျေးဝေ ကတာဆိုတာကိုသာ မင်းကြားရင်
ရေရေလည်လည် လက်ဖျားခါသွားမယ် ကိုယ့်လူ၊ မင်းမယုံရင်
ဆရာကန်တော့ပွဲနေကျရင် စောင့်ကြည့်၊ အဲဒီနေ့ဆို ယဉ်ကျေးဝေ
က စတားပဲ’

ညနက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် အအေးဓာတ်က ကိုယ်တွင်းသို့
စိမ့်ဝင်လာသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် လွင့်လာသော ပုစဉ်းရင်ကွ

အော်သံများကိုလည်း ကြားနေရ၏။

‘ယဉ်ကျေးဝေက တကယ် သနားစရာကောင်းတဲ့
ကောင်မလေးပါ ညီတိုးရ၊ မင်းကို ခင်မင်တဲ့ သံယောဇဉ်က
လည်း ကြီးမားပါတယ်၊ မင်း ကျောင်းမတက်တဲ့နေ့ဆိုရင်
ယဉ်ကျေးဝေရော မေသက်ရော အတန်းထဲမှာ ငိုနေတာပဲ’

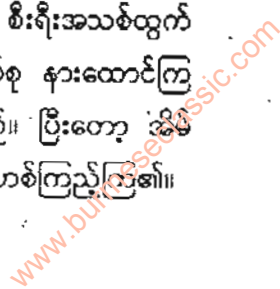
‘ယဉ်ကျေးနဲ့ပေါင်းနေတာ ကြာပြီ၊ ယဉ်ကျေးအကြောင်း
ကို ခုမှပဲသိတော့တယ်၊ တော်ပြီကွာ... နောက်ဆို သူတို့မကြိုက်
တာ ငါ ဘာမှမလုပ်တော့ဘူး၊ မင်းတို့လည်း ငါ့ကို ကျောင်း
ပြေးဖို့ လာမဆွယ်ကြနဲ့’

အကြည့်တွေ သူ့ဆီ စုပြုံရောက်လာ၏။

ဆစ်ဖလစ်က မျက်နှာကို မဲ့ပြသည်။ သူ့စကားကို
သက်မခံသည့်သဘော။

‘ဟေ့ကောင် ညီတိုး၊ တို့တွေကလည်း ကျောင်းပြေး
တယ်ဆိုတာ အကြောင်းမဲ့သက်သက် ဘယ်နှခါပြေးဖူးလို့လဲကွ၊
ဆဋ္ဌာန်တိုက်က ငြိမ်းချမ်းဆီမှာ ဂစ်သွားခေါက်တာရယ်၊ သီချင်း
အသစ်ထွက်ရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာ သီချင်းလိုက်
နားထောင်တာရယ်၊ အဲဒါပဲရှိတဲ့ဟာ’

ဝါသနာတွေကတော့ တူကြသည်။ စီးရီးအသစ်ထွက်
လျှင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပြေးပြီး သူတို့အုပ်စု နားထောင်ကြ
သည်။ စာသားများကို မှတ်ကြကူးကြသည်။ ပြီးတော့ အိမ်
ရောက်လျှင် ဂစ်တာကိုင်၍ ပြန်ခေါက်ပြန်ဟစ်ကြည့်ကြ၏။

သည်ဝါသနာကို မေသက်ကတော့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ချဲ့ချဲ့ပါသည်။

‘ဘာဂီတလဲ ကိုတိုး၊ ကိုတိုး ပြောတဲ့ အနုပညာကို မေသက် စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အထင်လည်းမကြီးဘူး၊ ကိုတိုး ဆိုတာ တီးတာကောင်းရင် ပရိသတ်ဆီက လက်ခုပ်သံပဲကြားရ မယ်၊ ရွှေတွေငွေတွေ ကိုတိုးကိုယ်ပေါ် ကျမလာဘူး၊ မကောင်း ရင်တော့ တိုက်ဆောက်ဖို့ တုတ်တွေ ခဲတွေပဲရမယ်’

သည်သို့ မေသက်က သူ့ကို အားပေးဖူး၏။

မေသက်ကတော့ သူ့ဝါသနာကို နားလည်ချင်မှ နားလည်မည်။ တစ်နေ့ အောင်မြင်တဲ့ အနုပညာသမားဖြစ်ရမယ် ဆိုတဲ့ သူ့ယုံကြည်ချက်ကို နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြီး လျှောင်သည်။

တစ်ခါတလေ သူ ဂစ်တာကိုင်ပြီး မေသက်နှင့် လမ်း မှာဆုံလျှင်-

‘ဘယ်မှာတောင်းပြီး ပြန်လာတာလဲ’

ဟု ခပ်နှိမ်နှိမ်စကားကို ပြောတတ်ပါသေး၏။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း မေသက်သည် သူ့အပေါ် တွင် လွန်စွာကောင်းနေတတ်ပြန်သေး၏။

‘ကိုတိုးကလည်းဟယ်၊ ပိုက်ဆံကို သိပ်သုံးတာပဲ၊ ဟို တစ်နေ့က ငွေတစ်ထောင်ပေးလိုက်တာပဲဟာ၊ ခု ငါးရာနဲ့ဆိုရင် ထောင့်ငါးရာရှိသွားပြီ၊ ကိုတိုး ဘာတွေ လျှောက်သုံးနေတာလဲ ဟင်၊ မေသက် မကြိုက်တာတွေကိုတော့ လျှောက်မလုပ်ပါနဲ့’

ကိုတိုးရယ်၊ မေသက် စိတ်ပူတတ်တယ်ဆိုတာ ကိုတိုး သိပါ တယ်’

သည်လိုစကားမျိုးလေးတွေ ပြောလာရင် သူ့ရင်ထဲမှာ အမည်မဖော်တတ်သော ဝေဒနာလေးတွေ ရောက်ရောက်လာ တတ်၏။

သူ့အတွေးတွေ ဝေဒနာဆဲမှာ ဆစ်ဖလစ်က-

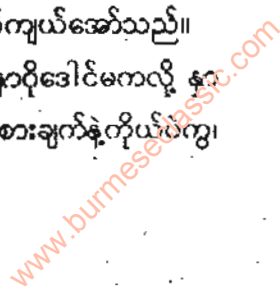
‘မေသက်က လှတယ်နော် ညီတိုး၊ တို့ကျောင်းကို မေသက် ပြောင်းလာတာ တို့ကျောင်းရဲ့ဂုဏ် အရမ်းမြင့်မား လာသလိုပဲကွ၊ ပြုံးလိုက်ရင်လည်း ပါးချိုင့်လေးနဲ့၊ အသားလေး တွေဆို နုညက်နေတာပဲ၊ အထူးခြားဆုံးကတော့ မေသက်ရဲ့ ဆံပင်လေးတွေကွ’

ဆစ်ဖလစ်က ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားသည်မသိ။ အဝေး ကို လှမ်းကြည့်ရင်း တိုးတိုးလေးပြောသည်။ သူ့ရယ်တော့...

‘မင်း ဘာရယ်တာလဲ ညီတိုး၊ မေသက်က သူ့အလှ ကို နာမည်နဲ့ စီးထားတာကွ၊ တို့တောင် မေသက်ကို တွေ့ရင် ရင်တွေ ဘာတွေ ခုန်လာတယ်ကွ’

အိုးစည်က ဆစ်ဖလစ်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်လှမ်း ထိုး၏။ လဒက နှာဂိုဒေါင်ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်သည်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ... ငါ့ဟာငါ နှာဂိုဒေါင်မကလို့ နှာ ခက်ရုံပဲဖြစ်ဖြစ် လောကကြီးမှာ ကိုယ်ခံစားချက်နဲ့ကိုယ်ပဲကွ၊ နားလည်လား’

ကြောင်...

သူတို့အားလုံး ဝိုင်းအော်လိုက်ကြသည်။

ဆစ်ဖလစ်မျက်နှာကတော့ တစ်ချက်ကလေးမှ အပိုး

မဘျိုး။

(၁၀)

‘အဲဒီ ပန်းနှစ်ပွင့်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ ကိုတိုး’

စူးစမ်းကြည့်သည့်အကြည့်နှင့်အတူ မကျေနပ်ဟန်ကို လည်း မျက်နှာမှာ မြင်တွေ့ရ၏။

‘မေသက်နဲ့ ယဉ်ကျေးပန်ဖို့လေ၊ အိမ်မှာ စိုက်ထားတဲ့ နှင်းဆီပင်က ခူးလာတာ’

‘ဘာပြောတယ်၊ ယဉ်ကျေးနဲ့ မေသက်ပန်ဖို့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ... ယဉ်ကျေးနဲ့ မေသက် ပန်းဆင်တူ ပန်ထားတာကို ကိုတိုး မြင်သားပဲ၊ မေသက်ပဲ ပြောတယ်လေ၊ ယဉ်ကျေးက နှင်းဆီပန်း ကြိုက်တယ်ဆို’

‘သူက ကြိုက်တယ်ဆိုတာကို ကိုတိုးက ပန်းပေးတယ် ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

မေသက် ဘာတွေ မကျေနပ်ဖြစ်ရပြန်တာလဲ။ သူ အတော်ကို စဉ်းစားရခက်သွားသည်။

“ငါက နှစ်ယောက်စလုံးကို စေတနာနဲ့ပေးတာ၊ ဒီမှာ ကြည့်ပါလား၊ လက်မှာတောင် နှင်းဆီဆူး စူးသွားသေးတယ်”

သူက ဆူးစူးထားသောလက်ကို မေသက် မြင်အောင် မြှောက်ပြလိုက်သော်လည်း မေသက်က စောင်းငဲ့၍မျှပင်မကြည့်။ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားသည်ကိုတော့ ဘေးတိုက်မြင်နေရ၏။

“နင်ကလေး ထစ်ခနဲဆို စိတ်ကောက်ဖို့ပဲသိတယ်၊ ငါ ပြောတဲ့စကားဆိုရင် ဘယ်တော့မှ လက်မခံဘူး၊ နင့်ကိုယ်နင် ကလေးများ ထင်နေသလား မေသက်”

မေသက် ကျောပိုးအိတ်နောက်က စန့်တာကလော့ နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးကို လှမ်းဆွဲရင်း သူရယ်လိုက်၏။ မေသက် မျက်နှာ သူ့ဘက်ပြန်လှည့်လာသည်။

“သိပါပြီ၊ မေသက် အရမ်းသိသွားပြီ၊ ကိုတိုးက မေသက်ထက် ယဉ်ကျေးကို ပိုပြီး အလေးထားတာကိုး”

“ရော်...”

“လာပြီး ရော်တွေ ဂေါ်တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ကိုတိုးပေးတဲ့ ပန်းကို မေသက် ယူသွားမယ်၊ ကိုတိုး စိတ်ချမ်းသာအောင် ယဉ်ကျေးကို ပန်းပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ အဲဒါဆို ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား”

သူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“မေသက်ထက်ပိုပြီး အလေးထားရမယ့်သူ ငါ့မှာ မရှိ ပါဘူး”

“ပေး... ပေး... ပန်းတွေပေး”

လက်ထဲတွင်ဆုပ်ကိုင်ထားသော နှင်းဆီပွင့်ကို မေသက် လက်ထဲရောက်အောင် လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ကျောင်းဝင်းထဲရောက်တော့ မေသက်က ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်နှင့် ကျောင်းပေါ်တက်သွားသည်။ သူက ဆစ် ဖလစ်တို့အုပ်စုရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏။

ကျောင်းတက်ခါနီး ကျောင်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ မေသက်တို့ရှိရာသို့ သူမသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

မျက်လုံးထဲ ပူခနဲဖြစ်သွား၏။

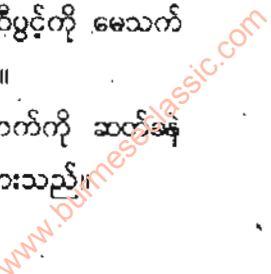
ယဉ်ကျေးဝေက သူပေးလိုက်သော နှင်းဆီပွင့်ကို ခေါင်းမှာ လှလှလေးပန်ထားသည်။ မေသက်ရှေ့ခုံပေါ်မှာတော့ နှင်းဆီပွင့်ကြွေ အဖတ်အစအနများ ပြန့်ကြဲနေသည်ကို တွေ့ရ ၏။

မေသက်က ရယ်နေသည်။

ယဉ်ကျေးဝေက ခေါင်းကိုခါရင်း နဲ့နဲ့လေးပြုံးနေသည်။ နှင်းဆီပွင့်ကြွေများက သူ့ကိုကြည့်၍ ငိုနေကြ၏။

သူမအတွက် ပေးလိုက်သော နှင်းဆီပွင့်ကို မေသက် သည် အဘယ်ကြောင့် ချေမှုပစ်ရပါသနည်း။

မေသက်က ရယ်ရင်းနှင့် နောက်ဘက်ကို ဆက်ခနဲ လှည့်အကြည့်မှာ သူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည်။

၄၀

မောင်သာပြည့်

မေသက်တ မျက်နှာကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်လှည့်သွား

၏။

သူ့ရင်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်

ပါပဲ။

(၁၁)

‘နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ မေသက်၊ မျက်နှာက စုပုပ်နေတာလဲ’

အိမ်ပြန်ရာလမ်းထောင့်ရှိ ခရေပင်အောက်သို့အရောက်တွင် မေသက်ကို သူ လှမ်းမေးလိုက်၏။ မေသက်ကတော့ သူ့ကို တစ်လမ်းလုံး စကားပြောမလာ။

‘နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့ ငါ မေးနေတယ် မေသက်၊ နင် ငါ့ကို ဘာမကျေနပ်လို့လဲ၊ ငါပေးတဲ့ပန်းကို မပန်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ချေမွပစ်ရတာလဲ’

မေသက် မျက်နှာကတော့ ခပ်တင်းတင်း။

မျက်တောင်ကိုပင်မခတ်ဘဲ ရှေ့ကိုသာ မဲကြည့်နေသည်။

စိတ်က သိပ်မရှည်ချင်တော့။

‘ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ’

သူ့အော်တော့ မေသက်က...

‘ငါ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ’

‘ဪ... နင်ဖြစ်နေတာ နင်အသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့
မေသက်၊ နင့်ရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိရအောင်
ငါ့မှာ ဒိဗ္ဗစက္ခုမရှိဘူး’

‘ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဘယ်လိုမှလည်း မနေဘူး၊ ဘာကို
မှလည်း မပြောချင်ဘူး’

မာဆတ်နေသည့် လေသံဝယ် သူ့ကို မကျေနပ်ကြောင်း
များ ပါဝင်နေ၏။ အခြေအနေကို သူရိပ်စားမိလိုက်သည်။

‘နင်ဖြစ်နေတာ ငါသိတယ် မေသက်၊ ယဉ်ကျေးကို
ပန်းပေးတာ နင် မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ်မို့လား၊ နင် ငါနဲ့
ယဉ်ကျေးကို သက်သက် အထင်လွဲနေတာပဲ’

မေသက်က နှုတ်ခမ်းကို လှုပ်ရှုပ်လှုပ်ပြီး ခပ်မဲ့အပြုံး
တစ်ခုကို နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှာ ချိတ်လိုက်၏။

‘ငါ ဘာကိုမှ မပြောချင်ဘူး ကိုတိုး၊ နင်နဲ့ ယဉ်ကျေး
ကို အထင်လွဲစရာအကြောင်းလည်း ဘာမှမရှိဘူး၊ အထင်လွဲရ
အောင်ကလည်း နင်နဲ့ငါ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ နင့်ဟာနင် ပန်းပေးရုံ
မကလို့ သူတို့အိမ်ပဲ လိုက်နေနေ ငါ့ဘက်က အနေသာကြီးပဲ’

သူ ရယ်ချလိုက်၏။

‘နင် မညာနဲ့ မေသက်၊ နင့်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေ
တယ်ဆိုတာကို ငါ အကုန်သိတယ်၊ နင် ငါ့ကို လာဖိန့်မနေနဲ့’

‘ငါ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘နင် သက်သက်မဲ့ ငါ့ကို မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ငါပေး
တဲ့ပန်းကို မပန်ဘဲ ချေမွပစ်လိုက်တာမို့လား’

မေသက် နှုတ်ဆိုတင်နေ၏။

ငယ်ဘဝကတည်းက စခဲ့သည့် သံယောဇဉ်ကိုတော့
အထိပါး အပွန်းပဲ့မခံနိုင်။ သူနှင့် တစ်ရက်တည်းမွေးလာသော
သူထက် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်သာငယ်သော ငယ်သူငယ်ချင်း
မေသက် ကျေနပ်အောင်တော့ သူရှင်းပြရမည်။

‘ငါက ယဉ်ကျေးကို ရိုးရိုးသားသားခင်တာ မေသက်၊
ယဉ်ကျေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခံစားချက် ငါ့မှာ မရှိဘူး၊ နင်က
ခပ်စိမ်းစိမ်းနေရင် ယဉ်ကျေးကို ငါ အခုဖြတ်လိုက်မယ်’

‘တကယ်’

မေသက်မျက်နှာ ရွှေရောင်ဘက်သို့ ပြန်လှသွား၏။

‘တကယ်ပေါ့... ငါက နင့်ထက်ပိုပြီး ဘယ်သူ့ကို
ဂရုတစိုက်ရှိရမှာလဲ၊ ကဲ... နင်ပြော’

မေသက် မျက်နှာပေါ်မှာ ကျေနပ်သောအပြုံးကို စတင်
တွေ့ရသည်။ သူ့ကို စကားပြန်မဆိုတော့ဘဲ တစ်လှမ်းချင်း
လမ်းကို ဆက်လျှောက်၏။

‘လာ... မေသက်၊ ဘုရားပေါ်ခဏတက်ရအောင်’

‘နောက်ကျနေမယ်’

‘ခဏလေးပါ’

မေသက်နှင့်သူ့ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ဘုရားဝင်းအတွင်း သို့ ဝင်လှိုက်၏။ သည်ဘုရားက သူတို့အညာက ဆုတောင်းပြည့် ဘုရားသို့မဟုတ်။ အုတ်ဘောင်ကလေးခပ်ပြီး စေတီလေးကို ဆုံးဖြူးလေးသာ သုတ်ထားသည်။

ဘုရားရှေ့ရောက်ရောက်ချင်း-

‘ကိုတိုး မေသက်ကို မညာပါဘူး၊ ဘာလဲ... မေသက် က ညာနေတယ်ထင်လို့လား’

‘ကိုတိုးကရော ယုံရလို့လား’

သူက ရယ်ရင်းနှင့် ဘုရားရှေ့မှာ ပုဆစ်တုပ် ထိုင်ချ သည်။ မေသက်က သူ့ဘေးမှာ ခပ်ရိုရိုလေးဝင်ထိုင်၏။

ဘုရားကို လက်အုပ်ချီကန်တော့လိုက်ပြီး မေသက် ကြားအောင် ခပ်ကျယ်ကျယ်ဆိုလိုက်သည်။

‘အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်သည် မေသက်ကို ခင်တွယ်တာထက်ပိုပြီး ယဉ်ကျေးကို ပိုမိုခင်တွယ်ခဲ့သည်ရှိသော် ဘဝဆက်တိုင်းဆက်တိုင်း ဒုက္ခသောကအမျိုးမျိုးကို ခံစားပါရ စေ၊ မေသက် အမုန်းသည်လည်း ယခုဘဝတွင်သာမက နောင် ဘဝများမှာပါ အသက်ဆုံးသည်အထိ တပည့်တော်အပေါ် ကျရောက်ပါစေ၊ အကယ်၍ တပည့်တော် တိုင်တည်သော သစ္စာ စကားသည် မှန်ပါက တပည့်တော်သည် တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲ ကို ဂုဏ်ထူးများနှင့် အောင်မြင်ပါစေ၊ တပည့်တော် အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်လျှင် ကြီးပွားချမ်းသာပြီး မေသက်နှင့်တူ၍

မေသက်လို ချောမောလှပသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ရပါစေ အရှင်ဘုရား’

ဆုတောင်းပြီး၍ သူ ဝတ်ပြုနေစဉ်အတွင်း မေသက် ထံမှ ဆုတောင်းသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

‘အရှင်ဘုရား... သူပြောတာတွေကို ဘာမှမလုပ်ပါနှင့်၊ စိတ်ထဲမှာလည်း မှတ်မထားပါနှင့်၊ သူက ယုံရတာမဟုတ်ဘူး ဘုရား၊ တော်ကြာ သူ တကယ် ဒုက္ခရောက်နေမှာစိုးရိမ်လို့ပါ ဘုရား၊ နောက်ပြီးတော့ သူ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်ရင် လည်း မိန်းမ မရပါစေနှင့်၊ တပည့်တော်မ ဆုတောင်းချင်တာ အဲဒါပါပဲ အရှင်ဘုရား’

မေသက်ကလည်း ရယ်သည်။

သူလည်း ရယ်သည်။

(၁၂)

ကျောင်းတံစက်ခြိတ်အမိုးစွန်းမှ ကျလာသော မိုးပေါက်
များကိုကြည့်ပြီး မေသက်က သူ့ကိုလှမ်းပြော၏။ အသံက
မိုးစက်ကျသံများနှင့် ရောထွေးနေ၍ ဝီဝီသသမကြားရ။

ယဉ်ကျေးဝေက လွယ်အိတ်ကြီးကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်
ပြီး ကျွန်းတိုင်ကလေးကို အသာကွယ်ရပ်နေသည်။

အဲဒီမိုးကလည်း ကျောင်းဆင်းမှ ရွာရတယ်လို့၊
ဖိုးလေးသာ လာမကြိုရင်တော့ မိုးတိတ်တဲ့အထိ စောင့်ရတော့မှာ
ပဲ ကိုတိုးရေ

မေသက်က ရောင်စုံထီးများ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော
ကျောင်းဝင်းအပြင်ဘက် လမ်းမကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပူဟန်လေးနှင့်
ပြောသည်။

သူက မိုးစက်များကိုကြည့်ရင်းနှင့်...

အကျဉ်းခံနည်းသား

‘ဖိုးလေး လာမကြိုတော့လည်း ကောင်းတာပေါ့
မေသက်ရ၊ တို့သုံးယောက် မိုးရေထဲမှာ အတူတူလျှောက်ပြန်
ကြတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဘူတာနားမှာ စိန်ပန်းပွင့်တွေတောင်
ကောက်လို့ရသေးတယ်’

ယဉ်ကျေးဝေက-

‘ပန်းကောက်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ယဉ်ကျေးက
ဘူတာနားမရောက်ခင် ဈေးဘက်ကိုကျွေ့ရမှာ၊ ပြီးတော့ မိုးရွာ
ထဲမှာ ဒီအတိုင်းပြန်လာရင် မေမေက ယဉ်ကျေးကိုရိုက်လိမ့်မယ်၊
မေသက်နဲ့ကိုတိုး ယဉ်ကျေးကို မစောင့်နဲ့လေ၊ ယဉ်ကျေး မိုး
တိတ်မှပြန်တော့မယ်’

ယဉ်ကျေးဝေက ပြောလည်းပြော၊ မေသက်မျက်နှာကို
လည်း လှမ်းကြည့်၏။

‘ယဉ်ကျေးကလည်းဟာ... ဘာဖြစ်လို့ နင့်ကို တစ်
ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာလဲ၊ ဆရာ ဆရာမတွေလည်း ပြန်
ကုန်ပြီ၊ ခဏနေရင် ကျောင်းမှာ လူတစ်ယောက်မှ ရှိမှာမဟုတ်
တော့ဘူး၊ နင့်ကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမှာတော့ လုံးဝ
အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး’

‘သည်နေ့မှ ထီးက တစ်ချောင်းတည်းဟာ’

ထီးကလည်း မေသက်ပါလာသည့်ထီး။

ထိုစဉ်မှာပဲ...

‘ဟော... ဟိုမှာ ဖိုးလေးလာပြီ’

ဖိုးလေးက ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် ကျောင်းထဲဝင်လာသည်။

“ဖိုးလေး... ဖိုးလေး”

မေသက်က ဖိုးလေးကြားအောင် လှမ်းအော်သည်။

ဖိုးလေးက မြင်သွားပြီး သူတို့ရှိရာ တံစက်ခြိတ်အောက်ကို ဝင်လာ၏။

“ဖိုးလေးက မင်းတို့ကို မတွေ့တော့ဘူးမှတ်နေတာကွ၊ မိုးကလည်း ရွာလိုက်တာ လွန်ရောပဲ”

ဖိုးလေးက ကိုယ်ပေါ်တင်နေသော ရေစက်များကို ခါချရင်း သူတို့ကို လှမ်းပြောသည်။

“ဖိုးလေးကလည်း ထီးတစ်ချောင်းတည်း ယူလာရသလား”

“အေးဟာ... ခုမှ စဉ်းစားမိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လွယ်ပါတယ်ကွာ၊ မေသက်က ဖိုးလေးနဲ့အတူပြန်မယ်၊ သည်ထီးကို မောင်တိုးက ယူသွား၊ ယဉ်ကျေးကို လိုက်ဖို့လိုက်”

မေသက်မျက်နှာ ခပ်ညိုညိုဖြစ်သွားသည်ကို သူ သတိပြုမိ၏။

ယဉ်ကျေးဝေက သူ့မျက်နှာကို လှမ်းအကြည့်မှာ မေသက် က-

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ ဖိုးလေး အဆုံးအဖြတ်ကောင်းပါတယ်၊ ကိုတိုးက ယဉ်ကျေးကို လိုက်ဖို့လိုက်တော့

အရမ်းအဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

အရွဲ့စကားမှန်း သူသိသည်။

ပြောပြီး မေသက် လှည့်ထွက်သွား၏။

ဖိုးလေးပင် သူ့ကို ထီး ကမန်းကတန်းလှမ်းပေးပြီး မေသက်နောက် အပြေးလိုက်သွားရသည်။

ထီးအောက်ပိုမိုရောက်အောင် သူမဘက်ကို အသာရွေ့လျားပေးသည်။

“ကိုတိုးဘက်ကို လှုံ့အောင်ဆောင်းပါ”

“ရပါတယ်... ကိုတိုးက ခေါင်းမစိုရင်ပြီးရော”

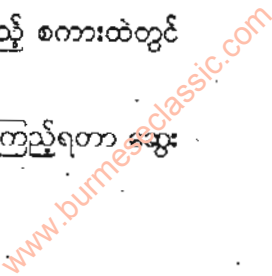
ယဉ်ကျေးဝေက သူမ၏ကျောပေါ်မှ ဆံပင်တထွေးကို နှင့်ညွှန်ပေါ်ဆွဲချရင်း သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။

“ယဉ်ကျေးကိုကြည့်ရတာ ဝိုင်တီဝိုင်တိုင်နဲ့ ဘာစေ့စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဒီလိုပေါ့”

သူမ ပြောလိုက်သည့် ဒီလိုပေါ့ဆိုသည့် စကားထဲတွင် အဓိပ္ပာယ်များစွာပါနေသည်ကို သိသဖြင့်...

“ဘာ ဒီလိုပေါ့လဲ ယဉ်ကျေး၊ နင့်ကိုကြည့်ရတာ အေး

ဆွေးမြေ့မြေ့ခံစားနေရသလိုပဲ၊ ငါ နင့်ကို မေးမလို့၊ မှန်မှန်ဖြေမလား

‘မေးကြည့်လေ’

‘နင်တို့အိမ်ကို တို့လာမှာ ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်နေရတာလဲ၊ ဟိုနေ့က အိမ်ရှေ့ထိတောင် လိုက်မလို့ဟာ၊ နင်က မလိုက်ပါနဲ့ဆိုလို့’

လွန်ခဲ့သောအပတ်က ယဉ်ကျေးဝေကို သူနှင့် မေသက်အိမ်ကို လိုက်ပို့ဖူး၏။ သည်အကြောင်းရာ ခေါင်းထဲပြန်ရောက်လာသဖြင့် ယဉ်ကျေးဝေကို မေးမိခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုတိုးရာ’

ယဉ်ကျေးဝေ ခြေလှမ်းတွေ ပိုမိုတုံ့နှေးသွားသည်ဟု သူထင်သည်။ မိုးကတော့ သည်းရာမှ ဖွဲသွား၏။

‘မဟုတ်ဘူး ယဉ်ကျေး၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာတော့ ဟုတ်ကိုမဟုတ်ဘူး၊ ယဉ်ကျေးမှာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိကို ရှိရမယ်၊ အဲဒီအကြောင်းကို ငါ သိချင်တယ်၊ ယဉ်ကျေး ပြောပြပါလား’

ယဉ်ကျေးဝေမျက်နှာ ပိုလို့မှေးမှိန်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာကိုလည်း ခပ်ဝေဝေကလေးကြည့်၏။

‘ပြောလေ ယဉ်ကျေး၊ ယဉ်ကျေး အိမ်မှာနေရတာ ယဉ်ကျေးမေမေကို အရမ်းကြောက်နေရလို့လား၊ ယဉ်ကျေး မေမေက ယဉ်ကျေးကို သိပ်ချုပ်ချယ်ထားလို့လားဟင်’

‘ကိုတိုးရယ်... ယဉ်ကျေးက ယဉ်ကျေးဘဝတွေ လျှောက်ပြောနေလို့ ကိုတိုးက ယဉ်ကျေးကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဘာအကြံပေးနိုင်မှာတဲ့လဲ၊ ယဉ်ကျေး ပျော်ပါတယ်’

‘ယဉ်ကျေးပျော်တာကြီးက ဆယ်နှစ်ရာသီ ဝိုင်တိုင်တိုင်နဲ့’

‘ဒါက ယဉ်ကျေးငယ်ငယ်ကတည်းက နေတတ်ခဲ့တဲ့ အကျင့်ပဲ ကိုတိုး’

‘ယဉ်ကျေး’

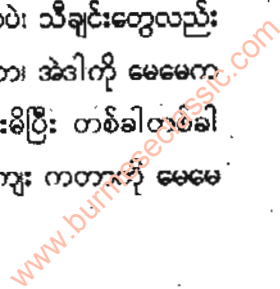
‘ပြောလေ’

‘ယဉ်ကျေးကို ကိုတိုး သနားတယ်’

‘ကိုတိုးက သနားတယ်ဆိုမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် အရမ်းအားငယ်သွားပြီ’

ယင်းစကားကို ယဉ်ကျေးဝေက ပြုံးပြီးပြောသည်။ သူ စကားမဆက်ဘဲနေတော့-

‘ယဉ်ကျေးက ဘယ်လိုပီဇီမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ယဉ်ကျေး လူမှန်းသိတဲ့အရွယ်ကတည်းက ကတာ ဆိုတာကို သိဝါသနာပါတာပဲ၊ အိမ်မှာ မေမေမရှိတဲ့အချိန်ဆိုရင် ယဉ်ကျေး ဘာသာယဉ်ကျေး လက်ချိုးပြီးကြည့်တာပဲ၊ သိချင်တွေလည်း တိုယ် ရသလောက်ကို အကုန်လျှောက်ဆိုတာ၊ အဲဒါကို မေမေက မကြိုက်ဘူး ကိုတိုးရယ်၊ အဲဒါတွေ တွေးမိပြီး တစ်ခါတစ်ခါ ကျရင် ယဉ်ကျေး ဝမ်းနည်းတယ်၊ ယဉ်ကျေး ကတာဘို မေမေ’

က ဘာဖြစ်လို့ မကြိုက်တာလဲဆိုတာ ယဉ်ကျေး သိပ်သိချင် တယ်။

ယဉ်ကျေးဘဝနှင့်ပတ်သက်၍ အိုးစည်ကတော့ သူ့ကို ခြောအားသည်။ ယဉ်ကျေးဝေသည် မအေတစ်ခု သမီးတစ်ခု။

သူက အမေမရှိ။

ယဉ်ကျေးဝေက အဖေမရှိ။

သူ့ဘဝနှင့်ယှဉ်ပြီး ယဉ်ကျေးဝေကို ခင်တွယ်ခဲ့သည်။

စကားတပြောပြောနှင့် အိမ်နားရောက်တော့-

ကိုတိုး ယဉ်ကျေး သွားတော့မယ်နော်၊ အိမ်ထိ လိုက်

မပို့နဲ့နော်။

ပြောပြီး ထီးအောက်မှ ယဉ်ကျေးဝေ လှစ်ခနဲပြေးထွက်

သည်။

မိုးမှုံဖွားကလေးများကြားမှာပြေးသွားနေသော ယဉ်ကျေး

ဝေကို သူ အဝေးသားကြည့်နေမိပါ၏။

(၁၃)

အပွင့် ခက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ် xxx ရှင်ဖေဖေ
ငယ်ငယ်တုန်းက xxx အရင်တုန်းက xxx ဟိုတုန်းက xxx
အမျိုးမျိုးလုံးပြီးတော့ တိတ်တိတ်ပုန်း ခိုးခဲ့တာ xxx ကျွန်မနှင့်
ဖူးစာရေစက်မပါ xxx မောင့်ဖေဖေနှင့် မေမေ xxx မင်္ဂလာ
ဆောင်ပြုရင်တောင် ကသေးတာ xxx အလှူရှင်သီချင်းက ပေါ
လာရာ xxx ရှင်ကို ရှင်ပြုတာ ရှင်လူထွက်ကြောင့် ခက်နေတာ
xxx မယ်ရင်ကို ကြိုက်လို့တဲ့ xxx လိုက်လိုက်ပိုးနေရှာxxx

ယဉ်ကျေးဝေက မျက်စကလေးကို ဟန်ပါပါချီ၍ သူ
ရင်နေရာဘက်ကို မျက်လုံးဝေကြည့်သည်။

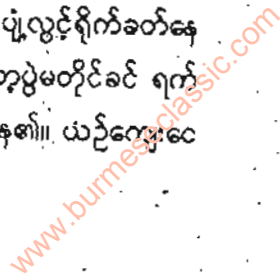
ယဉ်ကျေးဝေ မြင်အောင် သူ ပြုံးပြလိုက်၏။

သီချင်းသံက ဟောလ်ခန်းထဲမှာ ပျံလွင့်ရိုက်ခတ်နေ

သည်။ ယဉ်ကျေးဝေကတော့ ဆရာကန်ထော့ပွဲမတိုင်ခင် ရက်

အားမှာကတည်းက ကျောင်းမှာ နာမည်ကြီးနေ၏။ ယဉ်ကျေးဝေ

မိမိ ပွဲက စည်ကားသလိုဖြစ်နေသည်။

တစ်ကျောင်းလုံးက ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများနှင့် ဆရာ ဆရာမများကအစ 'ယဉ်ကျေးဝေ'ဆိုသည့် နာမည်ကို ဝါးဆပ်ကမချဘဲ တဖွဖွချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေကြသည်။

ခုလည်း ဇာတ်တိုက်နေသော ဟောလ်ခန်းထဲမှာပင် ကျောင်းသားများ တရုံးရုံးဖြစ်နေကြသည်။ ယဉ်ကျေးဝေ၏ ဆိုဟန်ကဟန်များအပေါ် တမေ့တမော ဖြစ်နေကြ၏။

ယဉ်ကျေးဝေက ဆိုင်းဝိုင်းဘက် တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်၍ ထာဘီစလေးကို အသာမ,ရင်း မျက်စလေးကို ပစ်ပြသည်။ ပြီးတော့ မျက်ခုံးတန်းလေးတွန့်၍ သီချင်းကို ဆက်ဆို၏။

'xxxလူဟန်ကို တစ်ဖုံပြောင်းလို့ xxx ခေါင်းပေါင်းနှင့် ကျွန်မထံလာ ချယ်တူလို့ ထင်မမှားနဲ့ xxx ထွားလွန်းလို့ မောင်ကသာ xxx ချစ်တယ်ပြောတာ ရှက်စရာပဲ xxx ကြိုက်တယ်ပြောတာ ရှက်တာပါပဲ xxx ကျွန်မအသက် သုံးဆယ် ပြောသော်လည်း ကိုကို မယုံနိုင်ပါတဲ့ xxx'

ယဉ်ကျေးဝေဆီမှ အံကြည့်ကလေးတစ်ခု သို့ဘက်သို့ လက်ခနဲပြေးလာပြန်သည်။ သူကလည်း ပြေးပြလိုက်ပြန်၏။

'ကျောင်းအမကြီးရယ် ဝိသာခါ မြေးတွေရတောင် လှနေမှာ xxx မြရင်တစ်ယောက်ကို မြောက်ပြန်ရာ xxx တော်တော်လာတဲ့ ကိုအုတ် xxx အသည်းစွဲနေအောင် xxx အမြဲတမ်းချစ်ပါ ဆရာ'

တေးသွားက တစ်ကြော့ပြန်ဝင်လာသည်။

ယဉ်ကျေးဝေ တော်ပါသည်။

သူမမှာ သည်လို အနုပညာအရည်အသွေးတွေ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု သူ လုံးဝမထင်ခဲ့။ ယဉ်ကျေးဝေ မျက်လုံးများက ညှို့ဓာတ်အပြည့်ရှိနေသည်။

အို...

သည်နေ့မှ သူက ယဉ်ကျေးဝေ၏ အလှတရားများကို ပိုင်းခြားသိမြင်လိုက်သည်ပဲ။

(၁၄)

‘ယဉ်ကျေးက အရမ်းတော်တာပဲ၊ ကိုတိုး ယဉ်ကျေးကို တကယ်ချီးကျူးတယ်’

သူထံပါးသို့ ယဉ်ကျေးရောက်အလာမှာ သူက ဝမ်းသာအားရပြောသည်။ ယဉ်ကျေးဝေက ရှက်ပြုံးပြုံးရင်း-

‘ကိုတိုးကိုလည်း အားလုံးက ချီးကျူးနေကြပါနော်၊ ဆရာ ဆရာမတွေကတောင် ကိုတိုးအနုပညာကို အရမ်းအထင်ကြီးသွားကြတာ’

‘သိပ်မမြောက်နဲ့ ယဉ်ကျေး၊ ကိုတိုးက နဂိုကတည်းက မြောက်ကြွကြွဖြစ်နေတဲ့ကောင်’

ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် သူ့ရင်တွေ လှိုက်ခွန်နေ၏။ ဆစ်ဖလစ်က သူ့ပခုံးကို လက်နှင့်ပုတ်၍-

‘ဒီမယ် မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး သူ တော်တယ်၊ ငါ တော်တယ်လုပ်မနေကြနဲ့၊ နှစ်ယောက်စလုံး တော်တယ်၊ နှစ်

အကျဉ်းခံနည်းသား

၈၇

ယောက်စလုံးကို တစ်ကျောင်းလုံးက အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပြီ’

‘ဘယ်လို အသိအမှတ်ပြုတာလဲကွ’

အိုးစည်က ဆစ်ဖလစ်စကားကို ဝင်ထောက်သည်။

ဆစ်ဖလစ်က မျက်နှာကို နည်းနည်းမဲ့လိုက်ပြီး-

‘တစ်ပြည်လုံးကို အကန့်တစ်မျိုး၊ အဆိုနဲ့တစ်ဖုံ စိတ်ရှိသလောက် နှိပ်စက်မယ့်လူနှစ်ယောက် ပေါ်လာပြီလို့’

‘ခွေးမသား’

ဆစ်ဖလစ်ကို သူ့ဆဲတော့ ယဉ်ကျေးဝေက ပြုံးနေ၏။

‘ယဉ်ကျေးဆိုတဲ့ သီချင်းလေးကိုကြားတော့ ကိုတိုးရင်ထဲမှာ လွမ်းလာသလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လွမ်းသာလွမ်းရတယ်၊ ဘာကိုလွမ်းရမှန်းမသိဘူး’

‘နင်လွမ်းဒါ နာတိပါဒယ် ငတိုးရယ်’

အိုးစည်က စကားကို မဝီကလာပြောပြီး သူ့မျက်နှာကို ပြုံးစေ့စေ့နှင့် လှမ်းကြည့်၏။

‘ဘာသိတာလဲ’

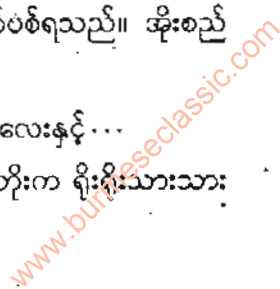
‘ယဉ်ကျေးကို နင်....’

‘ဟေ့ကောင်’

အိုးစည်ပါးစပ်ကို ချက်ချင်းပိတ်ပစ်ရသည်။ အိုးစည်က ပါးစပ်စည်းရှိသည့်ကောင်မဟုတ်။

ယဉ်ကျေးဝေက မျက်နှာရဲရဲကလေးနှင့်...

‘နင်တို့နော်... ယဉ်ကျေးနဲ့ ကိုတိုးက ရိုးရိုးသားသား

ခင်တာ့ နင်တို့ပြောတာ မေသက်ကြားရင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေလိမ့်မယ်'

သူ ယဉ်ကျေးဝေကို အရမ်းအားနာသွား၏။

'ဟော... ယဉ်ကျေး၊ ဟိုမှာ ဆရာမ တို့ကို ခေါ်နေပြီ။

သွားစို့'

စကားလမ်းကြောင်းကိုဖြတ်ပြီး သူနှင့် ယဉ်ကျေးဝေ ဆရာမဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်လာခဲ့၏။ နောက်ပါးမှ ဟိုကောင်တွေ၏ ရယ်သံများကို ကြားနေရသည်။

(၁၅)

'ယဉ်ကျေး'

'ပြောလေ ကိုတိုး'

'ယဉ်ကျေးနဲ့ ကိုတိုးက ဝါသနာပါတာချင်း တူတယ်'

နော်'

'ဟုတ်ပါရဲ့'

'မေသက်က ကိုတိုးကို ဒီအလုပ်တွေလုပ်တာ မကြိုက်'

ဘူးတဲ့'

'သူက ဝါသနာမှမပါဘဲဟာ'

'သူသာ ယဉ်ကျေးလို ကတာဆိုတာ ဝါသနာပါရင်

အရမ်းပျော်စရာကောင်းမှာပဲနော်'

'သူ့ဝါသနာနဲ့သူပေါ့ ကိုတိုးရယ်'

အနောက်တောင်ထောင့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မိုးသား

များ ညှို့တက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ နေရောင်က ကောင်းကင်

မှာ မရှိတော့။

ကျောင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိသော ဘောလုံးကွင်း သဲမှာ ကျောင်းသားတချို့ ဘောလုံးကန်နေသည်။

ယဉ်ကျေးဝေတို့အိမ်က ဘောလုံးကွင်းဘေးမှ သဲခင်းလမ်းကလေးအတိုင်း ဖြတ်သွားရသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းကိုပတ်၍ ကျောင်းအနောက်ဘက် လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်းလျှောက်မှ ယဉ်ကျေးဝေတို့လမ်းကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်၏။

သူနေသည့်လမ်းက ယဉ်ကျေးဝေတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် သီးခြားလမ်းမှ သွားရသည်။ ယဉ်ကျေးဝေကို ဘုန်းကြီးကျောင်းနားထိပို့ပြီးလျှင် လာလမ်းအတိုင်းပြန်၍ ဘောလုံးကွင်းရောက်အောင် ပြန်ထွက်ရ၏။

ထိုကမှ အရှေ့ဘက်သို့တန်းနေသော ကတ္တရာလမ်းမကြီးအတိုင်း တမျှော်တခေါ်လျှောက်ပြီးမှ သူနေထိုင်ရာသို့ရောက်သည်။

မနေ့ကတော့ ကျောင်းလွတ်ချိန်စောနေ၍ ယဉ်ကျေးဝေ တစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားသော်လည်း သည်နေ့က ကျောင်းကပ္ပဲအတွက် ဇာတ်တိုက်စရာရှိတာတိုက်၊ ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်နှင့် ကျောင်းဆင်းပြီး၍ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာမှ ကျောင်းကိစ္စက ပြီးသွားသည်။

ယဉ်ကျေးဝေက ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည်တော့မသိ။ သူတို့အိမ်ဘက်လိုက်ခဲ့ဖို့ အဖော်ခေါ်သည်။ သူကလည်း မငြင်း။

မေသက်ကတော့ သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်းပြန်သွား၏။

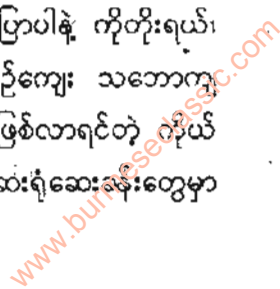
‘မေသက်က ယဉ်ကျေးတို့ ကတာဆိုတာကို သိပ်အားမပေးဘူး ကိုတိုးရဲ့၊ ယဉ်ကျေးက ကတဲ့ ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေပြောနေရင် ယဉ်ကျေးကို ခင်လို့သာ သူနားထောင်နေတာ၊ ပြန်လည်းမပြောဘူး၊ ဒီလိုပဲ ယဉ်ကျေးကို ငေးကြည့်နေတာပဲ၊ သူက ငါးတွေ ဖားတွေ ခွဲစိတ်တာကျ သိပ်ဝါသနာပါတာ၊ ကိုင်လည်းကိုင်ရဲတယ်၊ ဆေးကျောင်းသူတွေ နားကြပ်ကလေး တကိုင်ကိုင်လုပ်တာကို သိပ်အားကျတယ်တဲ့၊ ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် သူကြိုးစားနေတယ်တဲ့’

ယဉ်ကျေးဝေက တပြုံးပြုံးနှင့် ပြောသည်။ သူက ပခုံးကို ဆတ်ခနဲတွန့်၍-

‘မေသက်က ဆရာဝန်ရူးရူးနေတာ ယဉ်ကျေးရဲ့၊ ငယ်ငယ်တန်းက သူနဲ့ကစားရင်များ ကိုတိုးက အမြဲလူနာလုပ်ရတယ်၊ သူက ဆရာဝန်မကြီးပေါ့၊ အလကား ငကြောင်မလေး၊ သူမှ ဆရာဝန် မဖြစ်ရင် တစ်ကမ္ဘာလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာကျနေတာပဲ’

ယဉ်ကျေးဝေက ရယ်၏။

‘အဲသလိုတော့ မေသက်ကို မပြောပါနဲ့ ကိုတိုးရယ်၊ သူ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ယုံကြည်ချက်ကို ယဉ်ကျေး သဘောကျအားပေးပါတယ်၊ သူသာ ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်လာရင်တဲ့ ကိုယ် ဝိုင်ဆေးခန်းလည်း ဖွင့်မထားဘူးတဲ့၊ ဆေးရုံဆေးခန်းတွေမှာ

လည်း အလုပ်ထုပ်ဘူးတဲ့၊ အိတ်ကြီးတစ်လုံးတည်းမှာ ဆေးဝါး
ပစ္စည်းတွေ အကုန်ထည့်ပြီး တောတွေတောင်တွေထဲမှာရှိတဲ့
ရွာကလေးတွေမှာ အခမဲ့ဆေးလိုက်ကုပေးမှာတဲ့

‘သူလား ကုပေးမှာ၊ အလကား စဖြီးမ၊ လူကြား
တောင်းအောင် လျှောက်ပြောနေတာ’

‘သူ အဟုတ်ပြောတာ ကိုတိုးရ’

‘ဖြစ်နိုင်မလား ယဉ်ကျေးရ၊ သူက အဲသလို တောတွေ
တောင်တွေထဲလိုက်ပြီး ဆေးကုပေးချင်တယ်ပဲထား၊ သူနဲ့ရတဲ့
ယောက်ျားက သူလုပ်သမျှကို ခွင့်ပြုနေမှာတဲ့လား၊ သူမိဘတွေ
ကရော သူ့သမီးကို တစ်ယောက်တည်းလွှတ်မှာတဲ့လား၊ အလကား
ယုတ္တိမရှိ ယုတ္တာမရှိ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ကိုတိုးရယ်၊ ရည်ရွယ်ချက်ဆိုတာ
ဒီအရွယ်တည်းက ထားနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲဟာ၊ သူလည်း
သူ့ဝါသနာနဲ့သူ ဖြစ်ချင်လို့ ပြောတာနေမှာပေါ့၊ ကိုတိုးတောင်
စတီရီယိုအဆိုတော် ဖြစ်ချင်တယ်လို့ ယဉ်ကျေးကို အမြဲပြောတာ
ပဲဟာ’

သည်တစ်ခါတော့ သူရယ်နေ၏။

သူရယ်နေတာကိုကြည့်ပြီး ယဉ်ကျေးဝေက-

‘ဝါသနာမှာချည်း စိတ်ကို လွှတ်ထားလို့လည်း မဖြစ်
သေးဘူး ကိုတိုးရ၊ သည်တစ်ထစ်ကို ကိုတိုးတို့ ယဉ်ကျေးတို့
ကျားကုပ်ကျားခဲ ကြိုးစားရဦးမှာ၊ တက္ကသိုလ်ရောက်ရင်တော့

ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်တွေအတွက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြိုးစား
လို့ရတာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မို့လား’

သူ ခေါင်းကို သွက်သွက်ကလေးညှိတ်လိုက်၏။

သည်တစ်တွေ့မှာတော့ သူတို့တက်ကုန်ရွက်ကုန် ဖွင့်ရ
ဦးမည်။

(၁၆)

'နင် ဘယ်အချိန်ပြန်လဲ ကိုတိုး'

'ငါးနာရီခွဲ'

'တစ်ယောက်တည်းလား၊ ယဉ်ကျေးနဲ့လား'

'ယဉ်ကျေးနဲ့'

'နင်တို့နှစ်ယောက် လမ်းမှာ ဘာတွေပြောကြလဲ'

'ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းပေါ့ဟ'

စိတ်က သိပ်မရှည်ချင်တော့။ မေသက်က သူ့ကို ပုလိပ်စစ်စစ်ပြီး မသင်္ကာသလို လှမ်းလှမ်းကြည့်နေ၏။

'ဒါဆို နင်တို့ ဘယ်လမ်းကပြန်လဲ ကိုတိုး၊ စည်ပင်သာယာရုံးဘက်က ပြန်တာလား၊ ဘုရားဝင်းဘက်က ဖြတ်ပြန်လာတာလား'

မေသက်အမေးကို သူသိလိုက်၏။ အကယ်၍သာ စည်ပင်သာယာရုံးဘက်က ဖြတ်မပြန်ဘဲ ဘုရားဝင်းဘက်ကသာ

ပြန်သည်ဆိုလျှင် မေသက်နှင့် သူ့ကြားမှာ နည်းနည်းလေးတော့ နားလည်မှုကွဲလွဲစရာအကြောင်း ဖြစ်ပေါ်နိုင်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘုရားဝင်းဘက်က ပြန်သော လမ်းသည် ရုံးဘက်ကပြန်သော လမ်းထက်စာလျှင် သိသိသာသာ ပိုဝေး၏။ ဒါမျိုးတော့ သူကနပ်သည်။

'မေသက်ကလည်းဟာ... ငါက ဘာဖြစ်လို့ ဘုရားဝင်းထဲက ဖြတ်ပြန်ရမှာလဲ၊ ရုံးဘက်ကသွားတာပေါ့ဟာ၊ ဒါတောင် သူတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေလို့ ပြန်လိုက်ပို့ပေးတာ၊ နို့မို့ဆို ငါတစ်ယောက်တည်းပြန်တယ်'

'ဒါဆိုရင်လည်း ပြီးတာပဲ၊ မေသက်က ကိုတိုးကို ယဉ်ကျေးတို့ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်တွေ ဝိုင်းရိုက်နေမှာစိုးလို့ မေးတာ၊ နောက်ကို ယဉ်ကျေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း မပြန်နဲ့နော်'

'ဘာဖြစ်လို့'

'ဘာဖြစ်ဖြစ် မပြန်နဲ့ဆို မပြန်နဲ့ဟာ'

သူ အသာငြိမ်နေလိုက်ပြီးမှ-

'ယဉ်ကျေးက သနားဖို့ကောင်းတယ် မေသက်၊ သူ့အမေကို သိပ်ကြောက်ရတာ၊ သူ့အမေကလည်း ယဉ်ကျေးကတာဆိုတာကို လုံးဝမကြိုက်ဘူးတဲ့၊ ဒီအထဲ ဝါသနာပါလွန်းလို့ သူ့အမေ မသိအောင် ခိုးလုပ်တာ'

'နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ'

'ယဉ်ကျေးပြောတာပေါ့'

မေသက်က မျက်လုံးကိုကျဉ်းထားရင်း စဉ်းစားနေသည်။

ယဉ်ကျေးဝေ အခြေအနေကို မေသက်လည်း သဘောပေါက်ထားလိမ့်မည်။

‘သူ ဝါသနာပါလို့ ကတာ ကပစေပေါ့၊ သူကတာနဲ့ ကိုတိုးက ဘာဖြစ်လို့ သီချင်းဆိုရမှာလဲ၊ အလကား အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ’

‘အဲလိုတော့မပြောပါနဲ့ မေသက်ရယ်၊ အနုပညာအလုပ် လုပ်တာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့အလုပ်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အနုပညာဆိုတာ ပြောရတာလွယ်သလောက် လုပ်ရတာ ခက်တယ်’

‘နားခါးတယ် ကိုတိုး၊ သည်စကားတွေ လာမပြောနဲ့၊ လက်ရှိအရေးကြီးဆုံးက စာမေးပွဲအောင်ဖို့ပဲ၊ အရူးအလုပ်တွေ လာမပြောနဲ့’

ပြောပြီး မေသက်က ထံပါးမှ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဒါကတော့ မေသက် အနိုင်ပိုင်းတာပဲ။

(၁၇)

‘ဖျောင်း... ဖျောင်း... ဖျောင်း’

တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာသော လက်ခုပ်သံများကို နားထောင်ပြီး ကန့်လန့်ကာအကွယ်တွင်ရပ်နေသော ယဉ်ကျေးဝေ မျက်နှာကို သူ လှမ်းကြည့်မိပြီးသားဖြစ်သွား၏။

အစီအစဉ် ကြေညာသူ၏ အသံအဆုံးမှာ လက်ခုပ်သံ များနှင့်အတူ ကတ္တီပါကားလိပ်ကြီးက အပေါ်သို့မြင့်တက်သွားသည်။

‘ယဉ်ကျေး နင်မကြောက်နဲ့နော်၊ သည်ပရိသတ်ဟာ ငါ့ပရိသတ်ပဲဆိုတာ ခိုင်ခိုင်မာမာယုံကြည်ထား’

‘ဟုတ်’ ဟုဆိုသော်လည်း ယဉ်ကျေးဝေ အသံတုန်နေ

‘ဦးဝါမိုတ်၊ မီးစိမ်းဖြင့်၊ ရှုခင်းဆလိုက် နောက်ခံထိုးပေး ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ’

ခန်းဝင် ခန်းထွက် ပြကွင်းပြကွက်များကို တစ်ခုချင်း တာဝန်ယူထားရသော ဆရာဦးချစ်စိန်က အစီအစဉ်ကို အသေးစိတ်ညွှန်ကြားသည်။

ဆရာ အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် ယဉ်ကျေးဝေက စင်ရွှေသို့ ရဲရဲတင်းတင်းထွက်လိုက်၏။

ယဉ်ကျေးဝေက ပရိသတ်ကို လက်အုပ်ကလေးချီပြီး နောက် လေဘာတီမြေရင်သီချင်း၏ ဆွဲဆောင်မှုအား ပရိသတ်အားလုံး ယဉ်ကျေးဝေ၏အဆိုမှာ မိန်းမောနေကြသည်။

‘မြနှင့် မောင်နှင့် ခုမှတွေ့တာ xxx လူပါးမဝခင် တုန်းက ပြောရတော့ ရယ်စရာပါ xxx ထဘီလေးတိုတိုဝတ်ကာ xxx မြငယ်စဉ်မှာ လူထဲမဝင်ခင်သေးတော့ အလှပြင်ဆင်ရှာ xxx ရင်ရင် ကုန်ကုန်ပြောမယ် တောတစ်သက်မို့ ဘယက်ဒါဒရာ xxx ရွံ့တွေကပ်စေး xxx ကပ်စေး xxx ပုတီးလုပ်ကာ သုံးတတ်ပါတယ် xxx အုတ်မှုတ်ခွက်ကို ရှာ xxx ရှာ xxx ဒေါ်လာပြားက xxx ဆယ့်ငါးပြားလောက် ဆွဲတတ်တာ xxx ကိုကိုများက မြောက်စားပေမယ့် ဟိုတုန်းကလောက် မပျော်ပါ xxx’

အဆိုပိုဒ်နှင့် အကပိုဒ်ကို တဆက်တည်းဝင်သည်။ ဆိုင်းသံက ယဉ်ကျေးဝေ၏ ကကွက်များနှင့်အတူ မြိုင်ဆိုင်စွာ ထွက်ပေါ်နေ၏။

ယဉ်ကျေးဝေက သူရပ်နေရာဘက်ကို တစ်ချက်လှည့်

ကြည့်ပြီး လှလှကလေး ပြုံးပြသည်။ ဆရာဦးချစ်စိန်က သူ့နားကပ်၍...

‘ယဉ်ကျေးဝေက ကတားရော၊ ဆိုတာရော တကယ်တော်တဲ့ကလေးမပဲကွ။ သူ့အနုပညာကို အသုံးချတတ်ရင် အနုပညာလောကမှာ တကယ်ကို အောင်မြင်နိုင်တယ်’

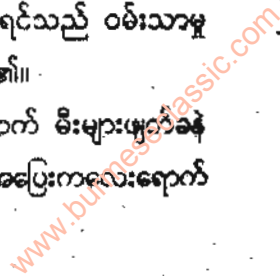
သူ ယဉ်ကျေးဝေအတွက် ကျေနပ်ဆဲမှာ သီချင်းသံက နားထဲဖြတ်သန်းရောက်ရှိလာသည်။

‘ဘုရားပေါင်းစုံ xxx ကျူးကျော်ညာဏ်ဟုန်တိုင်းဘုံ လက်ျာ xxx စက္ကဝါ xxx လက်ျာ xxx ပန်းညှို ပန်းနီ xxx ပန်းပြာ xxx ပန်းဝါ xxx ခြောက် xxx ပေါတဲ့နေရာ xxx တောနှင့် ဟေမဝါ xxx ရွှေပြည်စိုး xxx ရွှေပြည်စိုး xxx အလွမ်းပိုဖွယ်ရာ xxx’

ယဉ်ကျေးဝေ၏ သွက်လက်ဖြူးကြွသော ကဟန်ဆိုဟန်များကြောင့် ကိုယ်မှာဝတ်ဆင်ထားသော မြဲစိမ်းရောင်ချည်ထိုးပုဝါလေးသည် အရောင်တဖျတ်ဖျတ်လွင့်နေ၏။

ဆိုလည်းဆို မမောမပန်းလည်း ကပြီးသည်နှင့် စင်ပေါ်သို့ လက်ခုပ်သံများ ဝေါခနဲရောက်လာသည်။ ယဉ်ကျေးဝေအတွက် ကျေနပ်သောခံစားမှုနှင့်အတူ သူ့ရင်သည် ဝမ်းသာမှုအဟုန်ကြောင့် တလိုက်လိုက်ခနဲတက်နေ၏။

ကတ္တီပါကားလိပ်ကို ပြန်ချပြီးနောက် မီးများဖျတ်ခနဲလင်းလာသည်နှင့် ယဉ်ကျေးဝေကလေးသို့ သူ အပြေးကလေးရောက်

သွားသည်။ ယဉ်ကျေးဝေက သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း...

- ကိုတိုး ယဉ်ကျေးဆိုတာက ကောင်းရဲ့လားဟင်
- ကောင်းတာထက်ကို ပိုကောင်းနေတယ် ယဉ်ကျေး
- ဟယ်... အဲဒါကတော့ တကယ့်ကို သိသိကြီးမြောက်

တာ

သူနှင့် ယဉ်ကျေးဝေ ပြိုင်တူရယ်လိုက်ကြသည်။
ရယ်သံမဆုံးသေးခင်မှာ ဆရာဦးချစ်စိန် သူတို့အနားသို့
ရောက်လာပြီး...

- ယဉ်ကျေးဝေ အပြင်မှာ သမီးကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့။ အမျိုး
- သမီးကြီးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်
- ဟုတ်လား ဆရာ၊ ယဉ်ကျေး သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်
- ကိုတိုးပါ လိုက်ခဲ့ရမလား
- လိုက်ခဲ့လေ ကိုတိုး

ယဉ်ကျေးဝေက သူ့ကိုပါခေါ်ပြီး စင်နောက်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

• ဟင်... မေမေ

ယဉ်ကျေးဝေမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်ပြီး ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မှုကို သူမထံမှာ တွေ့လိုက်ရသည်။

• လာစမ်း... နင် ငါ့နားကိုလာစမ်း မိဝေ

ယဉ်ကျေးဝေမေမေ၏မျက်နှာမှာ ဒေါသရောင်တွေ ပြေး တက်နေ၏။

• နင့်ကို မကရပါဘူး၊ မဆိုရပါဘူးလို့ အတန်တန်ပြော ထားရက်နဲ့ ဒီအလုပ်ကို ညည်းက သိပ်လုပ်ချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ် လား၊ ပြောစမ်း... ငါ့ကိုပြောစမ်း

ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်ပြီး ယဉ်ကျေးဝေ၏ပုခုံးကို တအားလှုပ်ယမ်းသည်။

• ငါကတော့ လောကအလယ်မှာ ခင်တွယ်စရာ၊ မြတ်နိုး စရာရယ်လို့ မျှိုထားမတတ် ညည်းကိုချစ်လိုက်ရတာ၊ ခုတော့ ညည်းက ငါ့စေတနာတွေ မေတ္တာတွေအားလုံးကို စော်ကားလိုက် ပြီပေါ့၊ ငါ တစ်သက်လုံး မုန်းတီးနာကြည်းလာတဲ့ အနုပညာ ကို ညည်းက အသက်ပြန်သွင်းပြီး ငါ့အသည်းနှလုံးကို ချေမှု ပစ်လိုက်တော့မယ်ပေါ့

ယဉ်ကျေးဝေ သူ့အမေကို ကြည့်သည့်အကြည့်တွေက အေးစက်နေပါ၏။

• ကတာ ခုန်တာ၊ ဆိုတာ တီးတာ မကြိုက်ပါဘူး၊ မကြိုက်ပါဘူးလို့ တဖွဖွပြောနေတဲ့ကြားက ကြည့်စမ်း လူတွေ ရှေ့မှာ ညည်း နောက်ကို ကဦးမလား မိဝေ၊ ဟင်း... ညည်း နောက်ကို ကဦးမှာလား၊ ပြောစမ်း... ငါ့ကိုပြောစမ်း

• သ... သမီး၊ မ... မကတော့ပါဘူး မေမေ

• ကဟယ်... ဒီလောက်တောင် ကချင်လှတာ

• ဖြန်း...

• ဒို့...

ယဉ်ကျေးဝေတော့ မသိ။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မြင်လိုက်
သောမြင်ကွင်းကြောင့် အရောင်တွေ ဖြာခနဲ ဖြာဆင်းသွား
သည်။

*အဲဒါ ညည်းမှတ်ထား၊ လာ... အခု ညည်း ငါနဲ့
လိုက်နဲ့*

သူ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့။

ယဉ်ကျေးဝေ သူ့အမေဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ပါသွား
သည်။

သူ မင်သက်စွာရပ်နေတုန်းမှာ ဆရာဦးချစ်စိန်အနားသို့
ရောက်လာသည်။

ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်ညီတိုး

သူကြားသမျှ မြင်သမျှကို ဆရာ့ကို ပြန်ပြောပြလိုက်
သည်။

*အဲဒါပေါ့ မောင်ညီတိုးရာ၊ အနုပညာသမားတိုင်းမှာ
သောကနဲ့မလွတ်တဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်လေးတွေ ရှိတတ်ကြတယ်
ဆိုတာ*

သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ အင်အားတွေမရှိတော့ဟု ထင်
လိုက်မိပါသည်။

(၁၈)

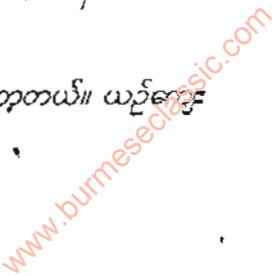
ကိုတိုးနဲ့ မေသက်

အားလုံးကို ယဉ်ကျေး နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ယဉ်ကျေးနဲ့
မေမေ ဒီမြို့ကနေ အဝေးကြီးတိုပြောင်းသွားကြပါပြီ။ ယဉ်ကျေး
လေ ယဉ်ကျေးရဲ့ အချစ်ဆုံး၊ အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်းနှစ်
ယောက်ကို ဘယ်တော့မှမခွဲဘူးလို့ စိတ်ဆန္ဒတွေရှိခဲ့ပေမယ့်
အန်လာတဲ့ ကံကြမ္မာတွေကြောင့် မေမေနဲ့အတူ ယဉ်ကျေး တစ်မြို့
တစ်ရွာကို ပြောင်းသွားခဲ့ပါပြီ။

ကံမကုန်လို့ ပြန်ဆုံတဲ့အခါကျမှ ယဉ်ကျေးတို့သူငယ်
ချင်းသုံးယောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြရအောင်နော်။

ခုတော့...

ကိုတိုးနဲ့ မေသက်ကို လွမ်းနေရတော့တယ်။ ယဉ်ကျေး
အတ်ဖူးတဲ့ ကံဗျာလေးတစ်ပုဒ်လိုပေါ့။

အိပ်စက်လေးကို မေးကြည့်ပါလား။

စားစားသွားသွား နားနားနေနေ

အရိပ်တွေဖြန့်၊ စိတ်တွေလန့်ကြောက်

တစ်ခါတစ်ခါ ဆုံဖြစ်ပါရင်

စခွဲမခွာ၊ သစ္စာမြဲလို့

ပျော်ပွဲလေးတွေ ဆင်ကြစို့။

ဆိုတဲ့ ကဗျာလေးပါ။ တို့များ ပြန်တွေ့ကြမှ ပျော်ကြ

မယ်။ ပြန်တွေ့မယ့်ရက်ကို ယဉ်ကျေး လက်ချိုးစောင့်နေပါ့မယ်။

တာဝရ သတိရနေမယ့်

ယဉ်ကျေး

စာကိုဖတ်ပြီး မေသက်က သူ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်
သည်။

‘ယဉ်ကျေးတို့ ဘာပြဿနာဖြစ်လဲမသိဘူး ကိုတိုး၊ ဗြန်းစား
ကြီး ပြောင်းသွားပုံထောက်တော့ တစ်ခုခုတော့တစ်ခုခုပဲ’

သူက ခေါင်းကိုခါယမ်းပြီး-

‘ကိုတိုး ဘယ်သိပါ့မလဲ မေသက်ရယ်၊ ဒီစာကိုတောင်
အိုးစည်လာပေးလို့ ဖတ်ရတာ’

စိတ်ဖလူးပန်းရနံ့ကို ရနေသည်။ လွင့်နေသောအာရုံ
ထဲမှာ ယဉ်ကျေးဝေ၏ သီချင်းသံကို ကြားနေ၏။

အဝေးဆီသို့ သူ၏အကြည့်ငေးများ ရောက်သွားသည်။

မေသက်ကလည်း ငြိမ်သက်စွာတည်ရှိနေ၏။

အတွေးကိုယ်စီမှာ သောကတွေတော့ ရှိနေကြသည်။

‘လူဆိုတာ အမြဲတာဝရ ဆုံစည်းနေကြရမှာ မဟုတ်
သလို ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုတာလည်း အချိန်တိုင်းမှာ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ
ယဉ်ကျေးရယ်၊ ခွဲချိန်တန်လို့ ခွဲကြရတဲ့အဖြစ်မျိုးပေမယ့် ကံကြမ္မာ
ကိုတော့ ရက်စက်လွန်းတယ်လို့ ကိုတိုးထင်ပါတယ်’

သူ့အတွေးထဲမှာ စကားလုံးတွေ ပေါက်ကွဲနေ၏။

နွေရောက်တော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ဥသြငှက်ကလေးများ
၏ တေးအလွမ်းကို ကြားစပြုနေရပြီ။

ဪ... သတိရနေပါတယ် ယဉ်ကျေးဝေရယ်။

✦ ✦ ✦

အပိုင်း (၁)။

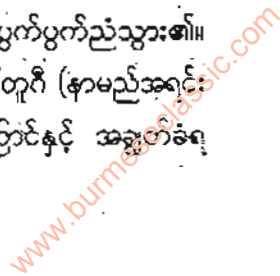
(၁၉)

* ယခု ကြွချီတော်မူလာတာကတော့ သတိုးမဟာပုတု၊
ဒွေးခရုအောင်ချာ၊ အနာငပိန်၊ သာခွေလိန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား*

ဝါးခနဲရယ်သံများကြားမှာ ပြူးတူးပြဲတဲဖြစ်သွားသော
အိုးစည်၏ မျှက်နှာအမှုအရာကြောင့် သူ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်း
ချုပ်တီးထားရသည်။ အရှည်ကြီးက အခန်းထဲဝင်လာရာ တံခါး
ပေါက်ရှေ့ရှိ ခုံပေါ်တွင် အကျအနဝင်ထိုင်ရင်း ဘွဲ့အမည်နာမ
များကို တစ်ခုချင်း ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေ၏။

* ယခု ကြွချီတော်မူလာတာကတော့ ငယ်မည်ချီးပေ၊
မရပ်နေရင်း ခွေးသားစားလိုက် ချွေးတုံးကိုက်၍ ခွေးတို့၏သခင်
ကိုကြွေးတင်ပဲဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား*

စောစောကနည်းတူ ရယ်သံများ ပွက်ပွက်ညံသွား၏။
ဘုမသိ ဘမသိ ဝင်လာသော ပေါ်တူဂီ (နာမည်အရင်း
ခင်မောင်ချိုဦး)သည်လည်း အူကြောင်ကြောင်နှင့် အညွတ်ခံရ
ပြန်၏။

ဟော့ကောင်... အရှည်ကြီး၊ မင်းအလှည့်ကျမှ မျက်စိလေး ပေကလပ် ပေကလပ်နဲ့ မိန်းမ လင်ငယ်နောက်လိုက်သွားတဲ့ပုံစံမျိုး မဖမ်းနဲ့၊ ငယ်ထိပ်ကို ဖနောက်နဲ့ အပေါက်ခံရမယ်မှတ်

အိုးစည်က အားလုံးကြားအောင် လှမ်းအော်၏။ ရယ်သံတွေ ထွက်လာပြန်သည်။ အိုးစည်က သူနှင့် 'အ-ထ-က' ကတည်းက အတူတူနေခဲ့သူမို့ ဒီကောင်အထာကိုတော့ သူက နောကျေနေအောင် သိပြီးဖြစ်သည်။ အရှည်ကြီးနှင့် ပေါ့တူဂီက တက္ကသိုလ်ရောက်တာတောင် ဒုတိယနှစ်ဝက်လောက်မှ ခင်မင်ကျွမ်းဝင်ခဲ့သူတွေ။ သို့သော်လည်း ငယ်ပေါင်းများလို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြောမနာ၊ ဆိုမနာ၊ ဆဲမနာ။

သူတို့ ရယ်မောဟားတိုက်နေရင်းမှ မေသက်ပြောသည့် စကားများကို သူနားမှာ ကြားယောင်လာ၏။

'ကိုတိုးနော်... ကျောင်းမှာ ငါတစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး ထင်ရာဆိုင်းမယ်တော့ မကြံနဲ့၊ သတင်းက ချက်ချင်းလွင့်လာမှာပဲ။ မေသက်ကို လှည့်ဖို့ ပတ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားနဲ့၊ ဘာညာသံကြားရင် ကိုတိုးနဲ့ သေခန်း ရှင်ခန်းအပြတ်ပဲ'

ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ တက်နေသည့် မေသက် သူ့ကို ပြောခဲ့သည့်စကား။

ပြီးတော့ ဖေဖေစကားသံကိုလည်း ကြားနေပြန်သည်။

'သားဝါသနာက ဖေဖေဝါသနာနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှဖြစ်နေ

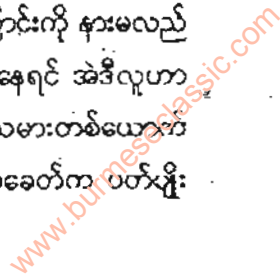
တာကို ဖေဖေ ကျေနပ်ပါတယ်။ သားကို အောင်မြင်တဲ့ဂီရာ အနုပညာသမားတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တာ ဖေဖေဆန္ဒအမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သားမှာ ဘွဲ့တစ်ခုရှိဖို့တော့ လိုအပ်တယ်။ ခုခေတ်က ပညာခေတ် မဟုတ်လား၊ ဟိမဝန္တာရဲ့ တောနက်ထဲမှာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ဘီအေတွေ ဘီအက်စ်စီတွေ မလိုပေမယ့် ခြုံပြမှာနေတဲ့ သားအတွက်တော့ အထူးလိုအပ်တယ်လို့ ဖေဖေ ထင်တယ်။ ကြိုးစားပါ သားရယ်၊ သားနောက်မှာ ဖေဖေရှိတယ်'

ဖေဖေကတော့ သူ့ကို သည်သို့အားပေးသည်။ မေသက်ကတော့ သူ့ကိုတွေ့တာနဲ့ ရှုံးချပြီး ဆန့်ကျင်မြဲ

'ဘာအနုပညာသမားလုပ်မှာလဲ ကိုတိုး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဘွဲ့တစ်ခုခုရအောင်လုပ်ပြီး ဌာနတစ်ခု၊ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဝင်လုပ်တာကမှ ထမင်းနပ်မှန်အောင် စားရဦးမယ်။ ဒီပုံအတိုင်း ဆက်လျှောက်နေရင်တော့ တစ်နေ့ကျမှ နောင်တအကြီးအကျယ်ရလိမ့်မယ်'

သူ ရယ်သာနေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ချေပဖို့လည်း သူ မကြိုးစားခဲ့ပေ။

'ဟော့ကောင် ညီတိုး၊ ပြည်သူက လက်ခံတဲ့ အနုပညာသမားဆိုတာ စီးပျော့နေတဲ့ ခေတ်ရဲ့ရေစီးကြောင်းကို နားမလည်ဘဲ ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်စိုင်းပြီး လျှောက်လုပ်နေရင် အဲဒီလူဟာ ဘယ်တော့မှ ပြည်သူလက်ခံတဲ့ အနုပညာသမားတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ၊ မင်းတို့ ငါတို့က တောဘုမ္မာခေတ်က ပတ်ချိုး

ဘေး၊ ယိုးဒယားတွေ၊ သီချင်းကြီး၊ သီချင်းခွဲတွေကို ပြန်လည်
ဖော်ထုတ်နေဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ဒါတွေကို ယဉ်ကျေးမှုထိန်းသိမ်း
ရေးက တာဝန်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လုပ်လိမ့်မယ်၊ ဒေး... တို့အလုပ်
က ဘိုးတက်ခေတ်မီနေတဲ့တေးစုတွေ ဖန်တီးဖို့၊ ခေတ်အမြင်
ခေတ်အတွေးပါတဲ့ အနုပညာကို ခေတ်တစ်ခေတ်ရဲ့ ကြေးမုံ
ကားချပ်အဖြစ် အသက်သွင်းကမ္ဘာ့ထိုးထားခဲ့ဖို့ပဲ။

တက္ကသိုလ်အနုပညာအသင်းမှ တင်မောင်ဦးအသံ သူ
နားထဲမှာ အခါမလပ် ရိုက်ခတ်ပဲ့တင်ထပ်နေဆဲ။

တွေ့ပြီး သူပြုံးနေဆဲမှာ အရှည်ကြီးအသံက နားဆီသို့
ဖြတ်ဝင်လာ၏။

‘ကဲ... ညီတိုး၊ အဖွဲ့စုံပြီ၊ ကင်တင်းသွားပြီး မျိုကြ
ဆိုကြရင်ကောင်းမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ’

‘ကောင်းသားပဲ’

‘ကဲ... ကိုယ့်လူတို့ ကိုယ့်အိတ်ကပ်ထဲမှာရှိနေတဲ့
ငွေစက္ကူလေးတွေကို မလွှဲ၊ ဝက်ဘဲ စုပေါင်းစနစ်နဲ့ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်ကို ချီတက်ကြပါစို့’

ပေါတောတော ချာတာတာနိုင်သော အရှည်ကြီးက
ဦးဆောင်ပြီး သူတို့ အခန်းထဲကထွက်ခဲ့ကြသည်။

လမ်းမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ မေသက်ကို တွေ့လိုက်ပါ၏။

(၂၀)

‘ကျောင်းတက်တဲ့ရက်တွေမှာ မပျော်ခဲ့တာ နှစ်နဲ့ကိုချီ
နေပါပြီ ကိုတိုးရာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အနားမှာ ကိုတိုးမှ
မရှိတာလေ’

သူက ရယ်၍-

‘မေသက်ကလည်း ကလေးကျနေတာပဲ၊ ညတိုင်း
လည်း မေသက်နဲ့ ကိုတိုး တွေ့နေတာပဲဟာ’

‘အထက်တန်းကျောင်းသူကျောင်းသားဘဝကလို အနား
မှာတော့ ရှိနေစေချင်တာပေါ့ ကိုတိုးရာ၊ နောက်ပြီး ကျောင်းက
ကောင်တွေက မေသက်ကို လိုက်လိုက်စတယ် ကိုတိုးရာ၊
မေသက်သာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရင် ယနေ့ ထင်ပေါ်နေတဲ့ မင်းသမီးတွေ
ထိုင်ငိုသွားရမယ်တဲ့၊ မေသက်က အဲသလောက်လည်း မချောပါ
ဘူးနော်’

ပြောပြီး မေသက်က ရှက်ရယ်ကလေးရယ်၏။

‘အဲဒါ အရမ်းမှန်ကန်တဲ့စကားပဲ’

‘တကယ်’

မေသက်မျက်နှာ ဝင်းဝင်းကလေးဖြစ်သွား၏။

သူပြုံးနေတော့...

‘ကိုတိုး မပင့်နဲ့နော်၊ စကားကို အမှန်အတိုင်းပြော’

‘မေသက် မိုနာလီဇာကို မြင်ဖူးလား’

‘ဟင့်အင်း’

‘ဥမ္မာဒန္တီ’

‘နိုး... နိုး’

‘ကလီယိုပက်ထရာရော’

‘လုံးဝမမြင်ဖူးဘူး’

ခေါင်းတခါခါပြောရင်း မေသက် ပျော်နေသည်ကို

သူသိ၏။

‘ဆင်ဒရယ်... မစ်(ဒ်)ရှိုင်း’

‘တက္ကသိုလ်ဝှမ်းပုံပဲသိတယ်’

ရယ်ရင်းနှင့် လက်ညှိုးကို အကြမ်းပန်းကန်ပြားလေးထဲ

နှစ်ပြီး ခုံပေါ်မှာ သူ့နာမည်ကို ရေးနေသည်။

‘ထားပါ... အဲဒါတွေ မကြားဖူးရင် မြန်မာပြည်က

အလှဆုံးကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကိုမေးမယ်’

‘မေး’

‘မေသက်’

‘အင်’

စဉ်းစားသလိုလုပ်ပြီးမှ...

‘ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး ကိုတိုးရာ၊ မဟုတ်ပါဘူး’

မေသက်မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးတွေ ပိုလို့ဖြာသွားပါ၏။

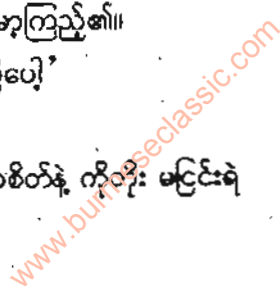
✦ ✦ ✦

(၂၁)

‘ဒါဆို ဒီကိစ္စလုပ်ဖို့ ကိုတိုး ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပေါ့။
 ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကိုတိုး မပြင်တော့ဘူးပေါ့’
 မေသက်အသံ ဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ မေသက်၏
 လှုံ့ဆော်နေသော မျက်မှောင်တန်းကလေးသည် သူ့စရင်ထဲက
 မကျေနပ်မှုကို အတိအကျဖော်ပြနေသည်။
 ‘မေသက်ရယ်... ဒါဟာ ကိုတိုးရဲ့ ယုံကြည်ချက်နဲ့
 ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲဟာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြင်နိုင်မှာလဲ’
 အကြည့်စူးစူးက သူ့ကိုယ်ပေါ်ကျလာသည်။
 ‘သွား... သွား... အဲဒါတွေ လျှောက်လုပ်နေရင်
 ကိုတိုးနဲ့ မေသက် သေခန်းပြတ်ပဲ၊ ကိုတိုးက လူ့အထင်မကြီးတဲ့၊
 ငတ်မယ့်အလုပ်တွေကိုမှ ဝါသနာပါတာကိုး’
 သည်စကားကတော့ သူ့ရင်၏ အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာကို
 ထိမှန်သည်။

‘ယုံကြည်ချက်ကိုတော့ မစော်ကားပါနဲ့၊ မေသက်၊
 ကိုတိုးရဲ့ ခံယူချက်တွေဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ စော်ကားထိခိုက်မှု
 မရှိဘူး၊ ကိုတိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဖြစ်ချင်တဲ့အခါ၊ ပေပေ
 ဟာ ကိုတိုးငယ်ငယ်က သူ့စောင်းကောက်ကြီးကို ရိုက်ချိုးမစ်
 ခဲ့ဖူးပေမယ့် ကိုတိုးရဲ့ဝါသနာကို မတားဘူး၊ အားပေးတယ်၊
 လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့အချိန်မှာ လုပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့
 ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး မေသက်ကို တိုင်ပင်ကြည့်တာပါ’

‘မေသက်ကတော့ အားမပေးဘူး ကိုတိုး’
 သူ ပင့်သက်ကို ဖွဖွချသသည်။
 တစ်ဖက်ပိုင်းမှာ သူ့စကားအပြတ်ကို ထိုင်စောင့်နေ
 သော အရှည်ကြီးတို့အဖွဲ့ဆီမှ ရယ်သံတစ်ချက်ကို ကြားရ၏။
 ‘မေသက်’
 ‘ပြောပါ’
 ‘ကိုတိုးရင်ထဲမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ အများကြီးရှိတယ်’
 ‘အားလုံး သည်လိုပါပဲ’
 ‘အချိန်အခါဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့
 အသည်းနှလုံးကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်စွမ်းရှိတယ် မေသက်’
 သူ့မျက်နှာကို မေသက်က မော့ကြည့်၏။
 ‘ခု ကိုတိုးက ပြောင်းလဲနေပြီပေါ့’
 သူ့က ရယ်လိုက်ပြီး -
 ‘မပြောင်းလဲဘူးလို့ တရားသေစိတ်နဲ့ ကိုတိုး မငြင်းရဲ

ပါဘူး။ တို့နှစ်ယောက်က ဆုတောင်းပြည့်စေတီနားမှာ လက်ပံ
ဝှင့်ကြွေတွေ အတူကောက်ကြရတဲ့အရွယ်လည်း မဟုတ်တော့
ဘူး။

‘ဒီစကားကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကိုတိုး ပြောတာ
လဲ၊ မေသက် သိချင်တယ်’

မေသက် မျက်လုံးအစုံက အဖြေတစ်ခုကို မျှော်လင့်
တကြီး စောင့်စားနေဟန်တူ၏။

နှုတ်ကမထွက်ဟုထင်ထားသောစကားကို သူပြောဖြစ်
လိုက်သည်။

‘ကိုတိုးနဲ့ မေသက် အနေအထိုင် အသွားအလာက
အစ ဆင်ခြင်ရတော့မယ်’

‘ဘာရယ်...’

သူ ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချလိုက်၏။

မေသက်ထံမှ ရှိုက်သံ နားထဲပြေးဝင်လာသည်။

သူ အံကို တင်းတင်းစေလိုက်၏။

သည်စကား၏အဓိပ္ပာယ်ကို မေသက် တစ်နေ့ သိပါ
လိမ့်မည်။

(၂၂)

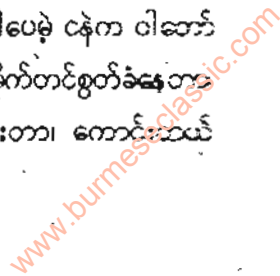
‘စိတ်ညစ်တယ်ကွာ၊ ဘာတွေကို ဘယ်လိုဆက်ပြီး
လုပ်ရမယ်မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး’

အရှည်ကြီးတို့အဖွဲ့က သူ့ကိုကြည့်ပြီး မျက်ခုံးတွန့်ကြ
သည်။ သူက ဆေးပေါ့လိပ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖွာလိုက်၏။

‘ရည်းစားလိုချင်ရတာလည်း သူ့အပြင် နှစ်ယောက်မရှိ
ဘူး၊ ပြောပါဆိုတော့လည်း ခွေးအကြီး လှည်းနင်းထားတဲ့အတိုင်း
ခင်း-ကြာင့်ခက်တယ် ညီတိုးရေ၊ မင်း သိပ်ခက်သေးတယ်’

ပြောပြီး အရှည်ကြီးက ခေါင်းကို တပျင်းပျင်းကုတ်၏။

‘ကောင်မလေးက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူ့ကို
လေ့ရလည်လည်ကြင်နာခဲ့တာ ကိုယ့်လူ၊ ဒါပေမဲ့ ငနဲက ဝါဆော်
ခြောက်ဆယ်လောက်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလို အိုက်တင်စွတ်ခဲနေတာ
နဲ့ ကောင်မလေး မလာတော့မှ ဆွေးသွားတာ၊ ကောင်မလေး
နင် ဒီထက်ဆွေးရဦးမယ်’

အိုးစည်က ခါးကြောတစ်ချက်ဆန့်သည်။ ပြီးမှ...

‘မင်းတို့က ဒီကောင့်အကြောင်းကို ဘာသိလို့လဲကွ။

ဒီကောင်က ရန်ကုန်ရောက်ကတည်းက ယဉ်ပွေး၊ ယဉ်ပွေးနဲ့ တစ်ပွေးတည်းပွေးနေတာ’

‘ယဉ်ကျေးပါကွာ၊ ယဉ်ပွေးမဟုတ်ပါဘူး’

ရယ်သံတွေ ပွင့်ထွက်သည်။

‘ဪ... အေး... ယဉ်ကျေး၊ ယဉ်ကျေး၊ အဲဒီ ယဉ်ကျေးနာမည်ကို တသသတမ်းတပြီး မအိပ်နိုင် မစားနိုင် မျောက်မှိုင့်မှိုင့်နေတာ၊ ဆေး-၂ က မေသက်ဆိုတာက ငါနဲ့ ပေးစားဖို့ ဒီကောင် အတွင်းကြိတ် ကြိတ်စီစဉ်နေတာကွ’

သူ အရှည်ကြီးကို အသံမဲ့ဆဲလိုက်၏။

‘သံယောဇဉ်ဆိုတာ အသိရခက်တဲ့အရာလေးတစ်ခုပဲ ကွ’

အိုးစည်က ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ယူလိုက် ပြီး...

‘ဘာအသိရခက်တာလဲ’

‘မင်းတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ကြလေကွာ၊ ဒီကောင့်ဇာတ် လမ်းက ဘာများထူးဆန်းလို့လဲ၊ မေသက်နဲ့ ဒီကောင်နဲ့က ငယ် သူငယ်ချင်း၊ သူတို့ ရန်ကုန်ပြောင်းလာတယ်၊ ယဉ်ကျေးဝေနဲ့ ဆုံတယ်၊ မေသက်ရော ယဉ်ကျေးဝေကပါ သူ့အပေါ် သံယောဇဉ် ကြီးတယ်၊ နောက် အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ယဉ်ကျေးဝေတို့သား

အမိ ခြေရာပျောက်သွားတယ်၊ ကဲ... ဘယ်လောက်ရိုးစင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းလဲလို့’

ရိုးစင်းသော်လည်း ဇာတ်လမ်းက မပြီးသေး။

‘မင်းတို့ကတော့ ထင်ကြမယ်၊ ဝတ္ထုတွေ ရုပ်ရှင်တွေ ထဲကလို ငယ်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကြီးလာတော့ တစ်ယောက် တကွဲစီဖြစ်၊ နောက်ပြန်တွေ့ကြ၊ သမီးရည်းစားဖြစ်၊ ပျော်ရွှင် စွာဇာတ်ပေါင်း၊ ကဲ... ဘယ်လောက်ရိုးစင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းလဲ လို့၊ ခု ဒီကောင့်ဇာတ်လမ်းက ဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး’

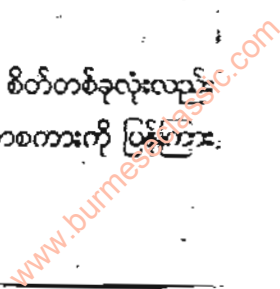
‘ဒါဆို သူ့ဇာတ်လမ်းက ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့လဲ’

‘ဒီကောင့်မေးကြည့်’

သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်ကြပြန်၏။ သူက လက်ထဲက ဂစ်တာ ကို ပေါ်တူဂီကို ကမ်းပေးရင်း...

‘အဲဒါကြောင့်မို့ မင်းတို့ကို ငါပြောနေတာပေါ့ကွာ၊ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေတယ်လို့၊ တကယ်ဆို ငါ့အပေါ် မှာ တစ်သက်လုံး ကောင်းလာခဲ့တဲ့ မေသက်ကို ငါ့နှလုံးသား တ လက်ခံတယ်၊ မေသက်ကိုပဲ ဦးစားပေးသင့်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံး အဖြေထွက်လာတာက သူနဲ့ပတ်သက်သမျှအရာတိုင်း ထို နောက်ဆုတ်လိုက်ဖို့ပဲ’

မေသက်ကို အတွေးမှာမြင်သည်။ စိတ်တစ်ခုလုံးလှည့်ပတ် ဝင်ပန်းနေ၏။ နောက်ပြီး ဖေဖေပြောခဲ့သောစကားကို ပြန်ကြား ၏။

‘သား မေသက်တို့ခြံကို ခဏခဏသွားလည်တယ်လို့ သူတို့အိမ်က ဒရိုင်ဘာကိုငွေသိန်းပြောတယ်။ ဟုတ်လား သား’
သူ မငြင်းခဲ့။ ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြသည်။

‘ကိုငွေသိန်းက ဖေဖေ့ကို ပြောနေတယ်။ သား သူတို့ အိမ်ကို လည်ပတ်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေသက်အဖေက အမြင် မကြည်လင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်တဲ့။ သား ဝင်တာထွက်တာကို သိပ်မကြိုက်ချင်တော့တဲ့ပုံစံတဲ့’

ဖေဖေစကားကို ကြားစက သူ့နားကိုပင် သူမယုံ။

‘အဲဒီတော့ ဖေဖေ တွေးမိတယ်။ သားနဲ့ မေသက်ဟာ အရင် ငယ်ဘဝကလို နေလို့ထိုင်လို့ မရတော့ဘူး။ နောက်ပြီး မေသက်ဖေဖေ အစ်ကိုကြီးထွန်းပိုင် ရာထူးတွေ အဆင့်ဆင့်တက် ပြီး အဆင့်အတန်းမြင့်မားသွားမှုတွေဟာ သူတို့အိမ်ကို သား ဝင်ထွက်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကြီးမားဆုံး ဟန့်တားလိုက်တဲ့ အချက်တွေပဲ။ ဒီတော့ သားရဲ့ ဆက်ဆံမှုတွေကို ဆင်ခြင်ပါ။ လူကြီးပီပီ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ တိုင်တာတန်းတာမျိုး ဖေဖေ လုံးဝ မကြားချင်ဘူး’

သည့်နောက်ပိုင်းမှာ မေသက်နှင့် ပတ်သက်သော သံယောဇဉ်များကို ဖြတ်တောက်ပစ်နိုင်အောင် သူကြိုးစားခဲ့သည်။ အနှစ်နှစ်အလလက ထားခဲ့သော သံယောဇဉ်တွေကို ဖျက်ဆီး ချေမှုပစ်ခဲ့သည်။

‘မင်းဟာကွ ဘာဆိုင်လို့လဲ ညီတိုး၊ မေသက်မှာ ဘာ

အပြစ်မှမရှိဘူးလို့ထင်တယ်။ မင်းဘက်က ရက်ရက်စက်စက် ပြုမူလိုက်တာကို တစ်ဖက်မှာ ဘယ်လိုခံစားသွားရမယ်ဆိုတာ မင်းထည့်တွက်ဖို့ကောင်းတယ်’

‘အခြေအနေက ဒီလိုပဲလုပ်ဖို့ ဖန်တီးလာတာကိုးကွ’

သူ့ရှင်းချက် မပီပြင်ဟု သူငယ်ချင်းများကတော့ ထင် လိမ့်မည်။ သို့သော် သူနှင့် မေသက်ကြားတွင် မသိမသာ ပြောင်းလဲလာသော ကံကြမ္မာ၏လှည့်စားမှုများကြောင့် မေသက် နှင့် သူ ကျော့ခိုင်းခဲ့ခွာခဲ့ရသည်။

ဪ... မေသက်ကိုပြောပြဖို့ စကားတွေ သူရင်ထဲမှာ အများကြီးရှိနေပါသေးတယ်။

✦ ✦ ✦

www.burmeseclassic.com

(JR)

တက္ကသိုလ်၏ စာသင်ရက်များ ပြေးပြေးလွှားလွှားကုန် ဆုံးသွားပြီးသည့်နောက်ပိုင်း သူ့ဘဝကို အထီးကျန်သလို ခံစားရသည်။ မေသက်သတင်းကိုတော့ မကြာခဏဆိုသလို သူ ကြားနေရပါ၏။

မေသက်မှာ ချစ်သူမရှိသေးဆိုသည့် စကားအပေါ်မှာ သူ ဘာလို့ ဝမ်းသာနေတာလဲဆိုသည့်အဖြေကို သူ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မရှာမိ။

သူ ဆေးဘက်သွားပြီး မေသက်ကို ရှာပါသေးသည်။ တွေ့သော်လည်း မေသက်သည် အပြောင်းအလဲကြီး ပြောင်းလဲနေခဲ့၏။

သူ့ကို မမြင်ဟန်ပြုကာ တစ်ဖက်သို့ ရှောင်ထွက်သည်။ လေးကြိမ်မြောက်မှာတော့ မေသက် သူ့ကိုမရှောင်နိုင်တော့။
“မေသက်”

သူ့ကို ရှောင်ထွက်မည်အပြုမှာ သူက မေသက်၏ လွယ်အိတ်ကို ဆတ်ခနဲလှမ်းဆွဲမိလျက်သားဖြစ်သွားသည်။

“သိပ်မစိမ်းနဲ့ မေသက်၊ နင်နဲ့ ငါက သူစိမ်းအနေထား မဟုတ်ဘူး”

သူ့အသံမှာ ဒေါသပါနေသည်လားကိုပင် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်မသိ။ မေသက် သိနိုင်လိမ့်မည်။

သူ့ဆွဲထားသည်ကို မေသက်က ရုန်း၏။

“ကိုတိုးပြောမယ့်စကားကို နားထောင်ပါဦး”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမကြားချင်ဘူး၊ ဖယ်ပါ”

ပြောပြီး မျက်နှာကိုလွှဲသည်။ ကျောင်းသူတချို့က သူနှင့်မေသက်ကို စွေစောင်းကြည့်သွားကြ၏။

“လာပါ... တစ်ခုခုသောက်ရင်း စကားပြောရအောင်ပါ”

ပြောလည်းပြော၊ လွယ်အိတ်ကိုလည်း ခပ်တင်းတင်း ဆွဲလိုက်သဖြင့် မေသက်ကိုယ်ကလေး အလိုက်သင့်ပါလာသည်။

သူရင်ထဲမှာတော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားကလေး ဖြစ်နေ၏။

အအေးပူလင်းထဲမှ ဖယောင်းပိုက်ကလေးကို အသာ နှိပ်ယူလိုက်သည်။ လိမ္မော်၏အရသာက ရင်သို့တိုးဝင်အေးမြ သွား၏။

မနေ့က အဖြစ်များသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပြန်သစ်ခြင်း ဖြစ်မလာနိုင်တော့။ အတိတ်တို့သည် ပစ္စုပ္ပန်၏ အခြားမဲ့အရပ်၌ ကျေပျက်ပျောက်ဆုံးခဲ့ပြီကို နှစ်ဦးစလုံးက နားလည်ထားကြသည်။

မေသက် မျက်နှာကို အမျှော်လင့်ဆုံးအင်အားဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ ငြိမ်သက်သောမျက်နှာပြင်၌ လှုပ်ရှားသော အရာသည် သွေးကြောမျှင်ကလေးများမှလွဲ၍ တခြားမရှိ။

‘ကိုယ် ဘာကိုပြောရတော့မှမလဲ မေသက်၊ မေသက်ကိုယ့်အပေါ်မှာ နားမလည်နိုင်တာ ကိုယ်ဝမ်းအနည်းဆုံးပဲ’

ဖယောင်းပိုက်ကလေးကို ပုလင်းထဲမှာ လှည့်ကစားရင်း သူပြောသည်။ ကုန်ဆုံးပျောက်ကွယ်ခဲ့သော ကလေးဘဝ၏ သံယောဇဉ်ကာလ နေ့ရက်ကလေးများကို ပြန်တမ်းတမိ၏။

‘မေသက် ဘာမှမပြောချင်ဘူး ကိုတိုး၊ မေသက်ရင်ထဲမှာ ပြောစရာစကားမကျန်တော့ဘူးလို့ ထင်တာပဲ’

‘မေသက်ရင်ထဲမှာ မရှိပေမယ့် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာရှိတယ်’

‘အဲဒါ မေသက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’

သူ ပင့်သက်ချပြီး...

‘ကိုယ်ပြောမယ့်စကားကို မေသက် သိမှာပါ’

‘ကိုတိုးရင်ထဲမှာ ပြောချင်နေတဲ့စကားတွေ မေသက်

ရင်ထဲမှာ ရှိပြီးပြီဆိုရင်ကော’

သူ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲမော့လိုက်၏။

‘မေသက် ဘာပြောတာလဲ’

‘ခက်လှပါလား’

မေသက်က မခိုးမခန့်လေးရယ်သည်။ နှုတ်ခမ်းသားလေးထောင့်စွန်းမှာ သူမ၏မာနတွေရှိနေသည်ထင်၏။

‘ကိုတိုးက အစွန့်ခံရသူမဟုတ်ဘူး၊ စွန့်လွှတ်သွားတဲ့လူပါ။ ကိုယ်စွန့်ထားခဲ့တဲ့ အရပ်ကလေးတစ်ရပ်ကို ရက်တွေအများကြီးကြာမှ ပြန်ရှာနေရတယ်ဆိုရင် ကိုတိုး မော့မှာပေါ့’

သူ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေဆဲမှာ မေသက်က စကားကို ပြန်ဆက်သည်။

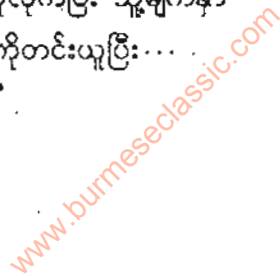
‘တကယ်တော့ ဖေဖေဟာ မေသက်နဲ့ ကိုတိုးကြားမှာ နယ်မြေစည်းရိုးခတ်ပြီး တံတိုင်းခြားလိုက်တာ မှန်ပေမယ့် မေသက်ရင်ထဲက ရှိရင်းစွဲသံယောဇဉ်ကို ကိုတိုးစော်ကားခဲ့တယ်။ မေသက် ထင်မှတ်မထားတဲ့အချိန်မှာ လုံးဝမမျှော်လင့်တဲ့ စကားကို ကိုတိုးပြောတယ်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ဖို့ ပြောခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ သူညကလွဲလို့ ဘာများရှိတော့မှာလဲ’

မေသက်စကားလုံးများကြားမှာ သူမွန်းကြုပ်လာသည်။

မေသက်က အချိန်ရည်ကို စုပ်ယူလိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာတို့ ခပ်စေ့စေ့ကြည့်သည်။ သူက အားကိုတင်းယူပြီး...

‘မေသက်က ကိုယ့်မေသက်ပါ’

‘တော်ပြီလို့ ထင်တယ်နော်’

ပြောပြီး သူ့ထင်မှတ်မထားသော အလုပ်တစ်ခုကို
မေသက် လုပ်လိုက်၏။ နတ်ခဲ မတ်တတ်ရပ်ပြီး သူ့ကို
ကျောခိုင်းလှည့်လိုက်သည်။

‘မေသက်... မေသက်’

သူ့အသံ လည်ချောင်း၌နစ်နေ၏။

ကျသင့်ငွေကိုရှင်းပြီး မေသက်နောက်သို့ အပြေးကလေး
လိုက်သည်။

‘မေသက် နေပါဦး’

အဝင်အထွက် ဂိတ်ဝတွင် မေသက်ကိုမိသည်။ သို့သော်
လည်း မေသက်က နောက်ကိုလှည့်မကြည့်။ ရှေ့ကိုသာ အားစိုက်
လျှောက်သည်။

ထိုစဉ် ကားတစ်စီးက ချိုးကွေ့ဝင်လာ၏။

မေသက်လက်မောင်း အိအိလေးပေါ် သူ့လက်ရောက်
သွားသည်။ မေသက်တစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်နှင့် နီးကပ်သွား၏။

လှုပ်ရှားမှုလေးက စက္ကန့်ပင်ပြည့်မည်မထင်လိုက်။

ရင်ထဲမှာ လေးပင်စွာဖိစီးထားသော စကားတစ်ခွန်း အပြင်သို့
ရုန်းထွက်သွား၏။

‘မေသက်ကိုချစ်တယ်’

‘အို...’

မေသက် သူ့ကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးနှင့် ကြည့်နေတော့၏။

(၂၆)

‘ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ကိုတိုးကို မေသက် မချစ်
ဘူး၊ မချစ်ဘူး’

သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ကြောင်၍ရပ်နေရ
သည်။ မေသက် သည်လို တုံ့ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု သူ ဘယ်လိုမှ
မထင်ခဲ့။

သူ ချောက်ချောက်ချားချား ရယ်လိုက်ပြီး-

‘မေသက်က ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးတဲ့လား။ ကိုတိုးဆိုတဲ့
ကောင်ကို ဘယ်တော့မှ ချစ်လို့မရဘူးတဲ့လား’

သူ့အသံသည် ပုံမှန်ရိုးရိုးရှိစဉ်အသံမျိုး မဟုတ်တော့
လိုက်လဲ့တုန်ခါမှုတို့ဖြင့် ဖြည့်စွက်နေ၏။ မေသက်ကတော့
ခပ်ပေပေကလေး ရပ်နေသည်။

‘ကိုယ့်ဘဝမှာတော့ မေသက်ဟာ အချစ်ဆုံးပါ၊ အချစ်
ဆုံးဆိုတာ တစ်သက်လုံးက နင့်နင့်နက်နက်ချစ်ခဲ့တဲ့အချစ်’

သူ့အသံက သိသာစွာအက်ကွဲနေ၏။

ကိုတိုးကို မေသက် အထင်ကြီးလို့မရဘူး၊ ယောက်ျား
တစ်ယောက်မှာ မိန်းမတစ်ယောက် အထင်ကြီးနိုင်တဲ့ အရည်
အချင်းတစ်ခုတော့ ရှိရမှာပေါ့၊ အရည်အချင်းမရှိတဲ့သူကို
မေသက်က အားကိုးရမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့
ပေါင်းရမှာလား

မာနထိပါးလာသည့်စကားတွေဖြစ်သော်လည်း သူ့ရင်
က သည်းခံခွင့်လွှတ်နေသည်။ သူ မေသက်ကို မမှိတ်မသုန်
ကြည့်နေဆဲမှာ-

မေသက်ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် မေသက် ယုံအောင်
ဘာတွေ သက်သေပြခဲ့လို့လဲ၊ သက်သေပြချက်မရှိရင် ထွက်လာ
တဲ့အဖြေကို မှန်တယ်လို့ တစ်ထစ်ချယူဆလို့မရဘူး ကိုတိုး

မေသက်က သူ့မျက်နှာပေါ်မှအကြည့်ကို ပြန်ရုပ်ပြီး
နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကို တင်းတင်းစေ့သည်။ နဖူးပေါ်ကျလာသော
ဆံပင်တစ်ထွေးကို ဆတ်ခနဲခါတင်လိုက်၏။

သူ့အကြည့်များ အဝေးကိုရောက်နေဆဲမှာ...

ထပ်ပြောမယ်

ဘာကိုလဲ

ကိုတိုးကို မေသက် သိပ်မွန်းတယ်

တကယ်

တုန်လှုပ်မှုနှင့်အတူ နောင်တများ သူ့ကိုယ်ထဲရောက်

လာသည်။

ဆုံးဖြတ်ပြီးတော့ကို မုန်းတာ

ရတယ် မေသက်၊ အမုန်းကြီးနေမှတော့ ဘာကို
မျှော်လင့်ရတော့မှာလဲ၊ ရှိပါစေတော့၊ အရှုံးခံလူသားတစ်ယောက်
ရဲ့ လျှောက်လဲချက်ဆိုတာလည်း ဘာအရာဝင်တော့မှာလဲ

ပြောပြီး သူ့လှည့်အထွက်မှာ နောက်ပါးမှ ရှိုက်သံလိုလို
အသံတစ်ခုကိုတော့ သူကြားလိုက်ရပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ အရှုံးပေးလိုက်ရပါပြီ။

(၂၅)

လာ... ညီတိုး၊ ထိုင်
သူ့ကိုတွေ့တွေ့ချင်း အရှည်ကြီးက ခုံတစ်လုံးထိုးပေး
သည်။

ဘာတွေတိုင်ပင်နေကြတာလဲကွ
ဝိုင်းအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး အရှည်ကြီးကို လှမ်းမေး
လိုက်သည်။ ဝိုင်းမှာ လူစုံနေသည်။ သူမမြင်ဖူးသော မျက်နှာစိမ်း
များလည်းပါ၏။

သစ်လွင်ပွဲအတွက် အစီအစဉ်လုပ်နေတာ ညီတိုး၊ ပွဲက
တို့အားလုံး ဝင်ပေးရမယ့်အခြေအနေပဲ

အရှည်ကြီးက ဖြေသည်။

ဘယ်လိုဝင်ပေးရမှာလဲ

ဒီလိုကွာ... ပွဲမှာ တို့မေဂျာက တီးဝိုင်းတစ်ဝိုင်းလုပ်
ဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်၊ အဲဒါ အပြင်က ကြေးစားဝိုင်းတွေ မခေါ်

အကျဉ်းခံနည်းသား

တော့ဘဲ တို့မေဂျာက တီးတတ်မှတ်တတ် ဆိုတတ် ကံတက်သူ
တွေနဲ့ပဲလုပ်ဖို့ အားလုံးက သဘောတူထားကြတယ်

သူက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး-

အဲဒီတော့...

တို့ မနက်ဖြန်ကစပြီး သီချင်းတိုက်ကြမယ်၊ ကမယ်
အစီအစဉ်လည်း သုံးလေးကွက်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုလဲ

တို့ဝင်ပေးတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ပစ္စည်းတွေငှားဖို့ကျ
တော့

ဟ... ဒါကတော့ ဋ္ဌာနက ငွေစိုက်ထုတ်ပေးရမှာပေါ့
ကွ၊ တို့အဖွဲ့က လူပဲစိုက်ရမယ့်ဟာ

အရှည်ကြီးက ကောက်ခါငင်ခါ ပြန်ဖြေသည်။

အိုးစည်က ကြားဝင်၍...

တိုက်ဖို့ပြုဖို့က ဘယ်နေ့စမှာလဲ

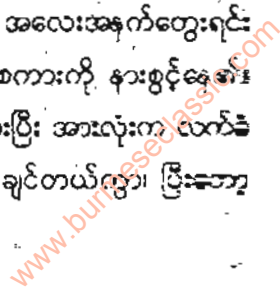
နက်ဖြန်မနက် အသင်းခန်းကိုလာခဲ

လူစုခွဲပြီးတော့ သူတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက် ထွက်ခွဲ
ကြသည်။

ငါ စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုရှိတယ်ကွ

အိုးစည်က တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက်တွေးရင်း
လှမ်းပြောသည်။ အားလုံးက အိုးစည်စကားကို နားစွင့်နေ၏။

တို့ အခုလုပ်မယ့်ပွဲမှာ ထူးခြားပြီး အားလုံးက လက်ခံ
မယ့်အစီအစဉ်လေးတစ်ခုကို ငါ ထည့်ချင်တယ်ကွာ၊ ပြီးတော့

မင်းတို့သဘောကိုလည်း ငါသိချင်တယ်

စကားက အဆန်းဖြစ်နေသဖြင့် သူက-

‘မင်းက ဘာစိတ်ကူးရလို့လဲ အိုးစည်ရ’

‘ဒီလိုကွာ... တို့အဖွဲ့မှာ လူစုံတယ်မို့လား၊ တီးဝိုင်း အတွက်ဆိုရင် လိဒ်ရော၊ ရစ်သန်ရော၊ ဘေ့စ်ရော၊ ဒရမ်မာရော ခေါက်တတ်တဲ့လူက အစုံရှိတယ်’

‘အဲဒီတော့’

‘နာမည်တစ်ခုကိုရွေးပြီး ဝိုင်းထောင်ရင်ကောင်းမလား လို့’

အားလုံး တွေသွားကြ၏။

အတန်ကြာမှ သူက...

‘မင်းအကြံက ဆိုးတော့မဆိုးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်း ထောင်တယ်ဆိုတာ ငွေအလုံအလောက်ရှိမှဖြစ်တာ၊ အဲဒီအတွက် ဘယ်မှာလဲ ငွေ’

‘တို့အားလုံး စုထည့်ကြမှာပေါ့ကွ’

မှာထားသော လက်ဖက်ရည်ခွက်များ ရောက်လာ၏။

‘ဘယ်လိုစုထည့်မလဲ ပေါ့တူဂီရော၊ တို့အထဲမှာ မင်း တစ်ယောက်တည်း ဒေါ်လာပြည့်စုံတာကွ’

‘မင်းတို့ လုပ်ချင်တာကို အောင်အောင်မြင်မြင်လုပ်စမ်း ပါကွ၊ ကျန်တာ ငါ့တာဝန်ထား၊ ငါ မင်းတို့ဆီက ထည့်ဝင် ကြေးကို မလိုချင်ဘူး၊ အရည်အသွေးကိုပဲ လိုချင်တယ်’

‘ဟာ...ပေါ့တူဂီ၊ မင်း တကယ်ပြောတာလား၊ နောက် နေတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော် ဟောကောင်’

‘ပေါ့တူဂီက စကားကို နှစ်ခွန်းမပြောဘူးကွာ’

အားလုံးက ပေါ့တူဂီကို ဝိုင်းဖက်ကြသည်။

ပေါ့တူဂီက တပြုံးပြုံး။

အခြေအနေအရပ်ရပ်သည် သူတို့ဘက်မှာ အကောင်း ဆုံးဖြစ်နေ၏။

ဪ... သည်လိုအပျော်တွေကို မေသက် ခံစားဖူးပါ

ရဲ့လား။

မေသက်သည် သူ့ကို ထားရစ်ခဲ့ချေပြီ။

အတိတ်ကို ပြန်လည်မတမ်းတချင်တော့။

ချိန်နယ်၊ အလယ်က နန်းကြည်ကြည်ပိုင်၊ ဟိုဘက်ကအစွန်က
ယဉ်ကျေးဝေတဲ့

ဟင်

သူ့မျက်လုံးအကြည့်က တစ်နေရာတည်းမှာ ရပ်တန့်
သွားသည်။

• ကိုယ်ထဲမှသွေးတို့သည် အရှိန်ပြင်းစွာ လည်ပတ်သွား
ကြ၏။

ယဉ်ကျေး

နာမည်သည် နှုတ်မှ လွတ်ခနဲထွက်သွားသည်။

ယဉ်ကျေးဝေက သူ့ကိုပြုံးပြရင်း-

• ကိုတိုး ဝင်လာကတည်းက ကိုတိုးမှန်း ယဉ်ကျေး
တန်းသိပါတယ်

အားလုံးအကြည့်တွေမှာတော့ အံ့သြရိပ်တွေထင်နေ၏။

• ယဉ်ကျေး အခု ဘယ်မှာနေတာလဲဟင်၊ အဆောင်မှာ
လား အပြင်မှာလား၊ ကိုယ် ပထမနှစ်ကတည်းက ယဉ်ကျေးကို
တွေ့မလားလို့ လိုက်ရှာနေသေးတယ်၊ စာမရေး ဘာမရေးနဲ့
နေနိုင်လိုက်တာ ယဉ်ကျေးရယ်

ယဉ်ကျေးဝေက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလို့သာနေ၏။

ယဉ်ကျေးဝေ အသားရည်က ပိုလို့ဝင်းလာပြီး ဆံပင်
ပုံစံကတော့ မပြောင်း။ ဟိုတုန်းကလိုပင် နဖူးတည့်တည့်မခွဲ၍
နောက်သို့စည်းချထားသည်။

(၂၆)

အသင်းခန်းမထဲမရောက်ခင်ကပင် သီချင်းသံကို ဦးစွာ
ကြားရသည်။ ဆိုင်းသံကလည်း လွင့်ထွက်လာ၏။

ဆရာက သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း ပြုံးပြသည်။

• လာ... မောင်ညီတိုး၊ မင်းကို ဆရာတို့ စောင့်နေ
တာ၊ သီချင်းဆိုမယ့်ကျောင်းသူတွေတောင် ရောက်နေပြီ

ဆရာက သူ့ပခုံးကို လှမ်းဖက်သည်။

သူ ဆရာနှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ခဲ့၏။

ဆရာက ခုံအလွတ်တွင် သူ့ကို နေရာပေးသည်။

• ဒါက မောင်ညီတိုးတဲ့၊ ဆရာတို့မေဂျာတီးပိုင်းရဲ့
ခေါင်းဆောင်ပေါ့

ဆရာက သူ့အက်ပြန်လှည့်ပြီး-

• မောင်ညီတိုးလည်း မှတ်ထားပေါ့၊ သူတို့က ဒီနှစ်မှ
နယ်ကနေ ကျောင်းကို စရောက်လာတဲ့သူတွေလေ၊ ဒီဘက်က

မမှတ်မိစရာအကြောင်းတော့ ဘာမှမရှိ။

ဝင်းပပလည်တိုင်ကလေးအောက်က မုည့်ကလေး နှစ်ပွင့်သည် ယဉ်ကျေးဝေဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံနေသော ကြောင့်ပင်။

ကျောင်းစတက်တဲ့နေ့ကတည်းက ကိုတိုးနဲ့ မေသက် ကို ယဉ်ကျေးလိုက်ရှာသေးတယ်။ မတွေ့တော့ တို့တွေ တစ်နယ် စီခြားပြီလို့ တွက်လိုက်မိသေးတယ်။ ကိုတိုးလည်း အသား အရည်တွေ လတ်လာတယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုတိုးကို ယဉ်ကျေး မှတ်မိပါတယ်။

‘ယဉ်ကျေး ခု ဘယ်မှာလဲ’

ယဉ်ကျေးဝေက သူမနေသည့်အဆောင်သစ်ကို ပြော ပြသသည်။

‘သူ့ဘဝသက်တမ်းမှာ လူတွေဟာ အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲ လှုပ်ရှားနေရတာပဲလေ။ ပြန်လည်ဆုံစည်းကြရတာကို ကပဲ ဝမ်းသာစရာကောင်းနေပြီမို့လား’

ကွဲကွာခဲ့သော နေ့ရက်များကို သူ လက်ချိုးတွက်မိ သည်။ သုံးနှစ်ဆိုသောကာလသည် အရာရာကို ပြောင်းလဲခဲ့ ပါ၏။

‘မေသက်က ဆေးမှာတက်နေတယ် ယဉ်ကျေး’

‘ဟုတ်လား... ဝမ်းသာစရာပါပဲ။ သူ့ဆန္ဒတွေ ပြည့်ပြီ ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ် ယဉ်ကျေး၊ မေသက်က သူ့ချောင့်လင့်ထား တဲ့အတိုင်းဖြစ်သွားတယ်။ သူ့အဖေလည်း ရာထူးတွေတက်ပြီး အင်းယားလမ်းဘက်မှာ ခြံနဲ့တိုက်နဲ့ ခန့်ခန့်ထည်ထည်ပါပဲ’

ခုံတန်းအလွတ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် ဝင်တိုင်ကြသည်။ ယဉ်ကျေးဝေက သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း-

‘ကိုတိုး တစ်ခုခုတော့ ပြောင်းလဲနေတယ်၊ ဘာပြောင်း လဲနေမှန်းကိုလည်း အကဲဖမ်းလို့မရသေးဘူး’

‘ဟိုတုန်းကလို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်မနေတာကို အကဲ ဖမ်းလို့မရဖြစ်တာနေမှာပေါ့’

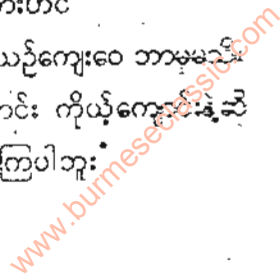
‘ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ကြည့်ပါဦး... ဆံပင် တွေကလည်း ပွလို့၊ အဝတ်အစားကလည်း ဘိုသီဘတ်သီနဲ့ တကယ်ပါပဲ ကိုတိုးရယ်’

ပြောပြီး ယဉ်ကျေးဝေက သူမလွယ်အိတ်ထဲမှ တစ်စုံ တစ်ခုကိုနှိုက်သည်။ လက်ပြန်ထုတ်တော့ မိန်းမကိုင်ဘီးတစ် ချောင်း ပါလာ၏။

‘ရှော... ခေါင်းကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ဖြီးစမ်း ပါဦး၊ ကိုတိုးအစား ယဉ်ကျေး စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ၊ မေသက် ကရော ဒီလိုနေတာ ကြည့်နေတာပဲလားဟင်’

သူနှင့် မေသက်ဇာတ်လမ်းကို ယဉ်ကျေးဝေ ဘာမှမသိ

‘မဆုံဖြစ်ပါဘူးလေ။ သူ့ကျောင်း ကိုယ့်ကျောင်းနဲ့ ဆီ တော့ တွေ့တောင် စကားပြောချိန်မရကြပါဘူး’

သူနှင့် မေသက်ကြားမှာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် ပြဿနာကို ကွယ်လွန်သည်။ သည်အကြောင်းရာတွေကိုလည်း သူ ယဉ်ကျေး ဆက် မပြောချင်။

ညနေပိုင်းမှာ သူ ယဉ်ကျေးဝေတို့အဆောင်ကို လိုက် သွားသေးသည်။ ယဉ်ကျေးဝေ ပျော်နေသည်ကိုတော့ သူ သတိ ပြုမိခဲ့ပါ၏။

(၂၇)

ကိုတိုးနဲ့ မေသက်ကတော့ တကယ်ပဲကွာ၊ ငယ်ငယ် ကအကျင့်တွေက ခုထိကိုမပျောက်ဘူး။ စိတ်ဆိုးကြဲ စိတ်ကောက် ကြနဲ့ ပြီးတော့ မခေါ်ဘဲနေနိုင်ကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး။

ယဉ်ကျေးဝေက သူနှင့် မေသက်ကြားမှ လျှောက်လာ ရင်း စေ့စပ်ရေးလုပ်လာသည်။

တကယ်ဆို သူနှင့် မေသက်ကိစ္စကို ဘာတစ်ခုမှ ယဉ်ကျေးဝေမသိ။ သာမန်စိတ်ကောက်ကြခြင်းလောက်သာ ယဉ်ကျေးဝေ နားလည်ထားသည်။ သူမ နားလည်အောင်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ဟန်ဆောင်ကောင်းခဲ့၏။ မေသက် ကလည်း အမှုယာမပျက်၊ သူကလည်း တတ်နိုင်သမျှ ဣန္ဒြေ နှင့်နေခဲ့သည်။

ခုဆို တို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်က ဘယ်လောက်ပျော် ခြိုကောင်းလဲ၊ ရည်ရွယ်ချက်တွေကိုယ်စီနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်

www.burmeseclassic.com

အေးအေးချမ်းချမ်း စာသင်နေရတယ်၊ အလကားနေရင်း ရန်ဖြစ်ကြ ခိတ်ကောက်ကြနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ သတိမှရသေးရဲ့လား သူငယ်ချင်းတို့ရဲ့

ယဉ်ကျေးဝေက ခေါင်းကလေး ငဲ့ကာစောင်းကာနှင့် ပြောသည်။ သူကတော့ ပြုံးနေ၏။ ပြုံးရင်းနှင့် -

‘ရန်ဖြစ်တာကောင်းတာပေါ့ ယဉ်ကျေးရ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အမြဲတမ်းအဆင်ပြေနေရင် ပျင်းဖို့ကောင်းတယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား မေသက်ရာ’

‘အင်း’

မေသက်က သူ့အမေးကို စိတ်မပါသလိုဟန်နှင့် ပြန်ဖြေသည်။

သူ သဘောပေါက်ပါသည်။

မေသက်သည် ယဉ်ကျေးဝေရှေ့မှာမို့သာ သူ့ကို ဟန်ဆောင်ဆက်ဆံနေခြင်းဖြစ်၏။

‘ယဉ်ကျေးကတော့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ခုလိုပြန်ဆုံးရတာကို အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ၊ တစ်မြို့တစ်နယ်စီ နေကြည့်တော့မှ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက်ထားခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်တွေကို သိရလော့တယ်’

ယဉ်ကျေးဝေ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေသလောက် သူနှင့် မေသက်က ခပ်ငိုငိုငိုဖြစ်နေသည်။

‘နောက်ဆို တို့သုံးယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်

နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ရမယ်၊ ရန်မဖြစ်ရဘူး၊ စိတ်မကောက်နဲ့ဘူးနော် ကိုတိုး’

‘အင်း’

မေသက်က သူ့မျက်နှာကို အသာငဲ့ကြည့်ပြီး...

‘မေသက်ကတော့ အမြဲ ပျော်နေအောင်ကြိုးစားနေတာပဲ ယဉ်ကျေး၊ ဒါပေမဲ့ မေသက် အပျော်တွေက သူများအတွက် စိတ်ညစ်စရာဖြစ်တတ်တယ်၊ အဲဒါကို တို့ ဝမ်းနည်းတယ်’

သည်စကားအပေါ်မှာတော့ သူ ဘယ်လိုမှအဖြေမရှာ။ မေသက်သည် ကျောက်ရုပ်လိုလည်း မတုန်မလှုပ်နိုင်စွမ်းရှိသည်တို့ သူသိသည်။

‘မြီးရှည်စားရင်း ကန်စပ်မှာ ထိုင်ကြရအောင်နော်’

ကန်တောင်အတိုင်းလျှောက်ခဲ့ပြီး ဆိုင်ထဲဝင်တော့

မေသက်က...

‘တို့ မစားဘူးနော်၊ အိမ်ကစားလာခဲ့တယ်၊ ဗိုက်ကြပ်ရင်တို့က နေတတ်တာမဟုတ်ဘူး’

‘မဟုတ် မေသက်ရယ်၊ တစ်ခုခုတော့ စားပါ’

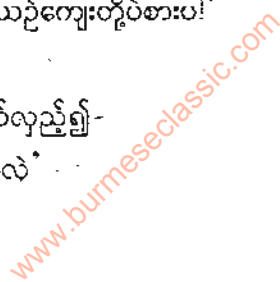
ကန်နံဘေးထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

‘မေသက် မစားဘူး ယဉ်ကျေး၊ ယဉ်ကျေးတို့ပဲစားပါ’

‘ဒါဆို မြီးရှည်နှစ်ပွဲပေးပါ’

မှာပြီး ယဉ်ကျေးဝေက သူ့ဘက်လှည့်၍ -

‘ဘာတွေ ငြိမ်ပြီးစဉ်းစားနေတာလဲ’

သူက ရယ်၏။

“ကိုယ့်မှာ ဘာစဉ်းစားစရာမှ မရှိဘူး ယဉ်ကျေး၊
ယဉ်ကျေးမှာသာ...”

“အဲမယ်နော်... ယဉ်ကျေးမှာ စဉ်းစားဖို့အချိန်တောင်
မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လား”

“မလိမိတတ်ဘူး၊ ယဉ်ကျေးက ကိုတိုးကိုတွေ့တော့
ရည်းစားတွေ ဘာတွေတောင် ရနေပြီထင်တာ”

“သူလား စွဲမှာ”

သည်စကားကို မေသက်က မဲကာရွဲ့ကာနှင့် ဝင်ပြော
၏။

“မစွဲလည်း ဘာအရေးစိုက်စရာလဲ မေသက်ရဲ့၊ တစ်နေ့
မစွဲ တစ်နေ့တော့ စွဲမှာပဲ၊ ညီတိုးဆိုတဲ့ကောင်က မင်းကုသ
ထက်တော့ ဆယ်ဆသာပါတယ်”

သူ့ကိုကြည့်သည့် မေသက်အကြည့်တွေက ရင့်သီး
နေ၏။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ချစ်လာဖို့ဆိုတာ လွယ်
တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒီ မိန်းကလေးက လက်ခံနိုင်လောက်တဲ့
အထင်ကြီးမှုတစ်ခုခုတော့ ယောက်ျားလေးဆိုမှာ ရှိနေရမယ်၊
ဘယ်လောက်ပဲ ဂုဏ်တွေ ပကာသနတွေ မမက်ဘူးပြောပြော၊
ငွေမရှိတောင်မှ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းလေးရှိမှ၊ ကိုယ်ကျင့်

တရားကောင်းလေးမရှိတောင် ပြေပြစ်ခွဲညားတဲ့ရုပ်ရည်ကလေး
ရှိမှ၊ အဲဒါတွေ တစ်ခုမှမရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်မိန်းကလေး
က ကိုယ့်ဘဝနဲ့နှစ်ပြီး ချစ်မှာလဲ”

မေသက်စကားက သူ့ဆီသို့ တည့်တည့်ကြီးဝင်လာ၏။
သူ မျက်နှာထားကို ရုတ်ခြည်းတည်ပစ်လိုက်သည်။

ယဉ်ကျေးဝေကတော့ ကြားဝင်ပြော၏။

“ကိုတိုးကို အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ မေသက်ရယ်၊
ကိုတိုးကလည်း အဲသလောက်မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကိုတိုးမှာ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်က နှစ်သက်လက်ခံနိုင်လောက်တဲ့
အရည်အချင်းတွေရှိပါတယ်”

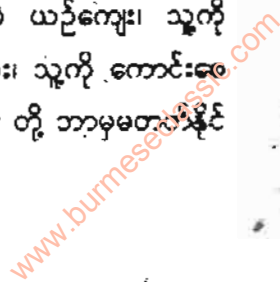
ယဉ်ကျေးဝေက သူ့ဘက်မှရပ်တည်ပြီးပြောသည်။

မေသက်က ယဉ်ကျေးဝေကို မျက်မှောင်ကြုံကြည့်၏။

ယဉ်ကျေးဝေ မျက်နှာမကောင်း။ သူကတော့ လာချ
ပေးသည့် မြီးရှည်နှစ်ပန်းကန်မှ တစ်ပန်းကန်ကို ယဉ်ကျေးဝေ
ရှေ့ အသာတွန်းရွှေ့ပေးသည်။

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပဲ မေသက်ရယ်၊ သူငယ်ချင်းရဲ့တန်ဖိုး
ကို ကိုယ်က မြှင့်ပေးမှ သူငယ်ချင်းကောင်းပီသမှာပေါ့”

“မေသက်က မှန်တာပြောတာပဲ ယဉ်ကျေး၊ သူ့ကို
အထင်သေးစကားပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကို ကောင်းစေ
ချင်လို့ ပြောပြတာ၊ ဒါကို မကြိုက်လည်း တို့ ဘာမှမတော်နိုင်
ဘူး”

မေသက်က ယတိပြတ်စကားပြောသည်။

‘ဒါ မေသက် ကိုယ့်ကို သက်သက်မဲ့ အထင်သေးတာပဲ၊ ကိုယ် အခုလုပ်နေတာတွေအားလုံးဟာ သူများကို စော်ကားတာ တစ်ခုမှမပါဘူး၊ ကိုယ့်လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့ကိုယ်ပဲ’

သူကလည်း မလျှော့။

မေသက်မျက်နှာ ခပ်တင်းတင်းဖြစ်သွား၏။

‘နင်က ဘယ်တော့မှ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ကိုတိုး’

‘ဘာ’

မေသက်စကားထဲမှာ နင်တွေ ငါတွေ ပါလာ၏။ သူ နှုတ်ခမ်းကို နာကျင်စွာဖိကိုက်ပစ်လိုက်သည်။

‘လာအော်မနေနဲ့၊ နင့်အခြေအနေကို ငါ စောင့်ကြည့်လာတာကြာပြီ၊ တက္ကသိုလ်စရောက်ကတည်းက နင် ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ငါ အကုန်သိတယ်’

‘ငါ ဘာလုပ်လို့လဲ မေသက်’

ယဉ်ကျေးဝေက မြီးရှည်စားရင်း သူနှင့် မေသက် မျက်နှာကို လိုက်ကြည့်နေ၏။

‘နင်လုပ်နေတာတွေ နင်သိမှာပေါ့ ကိုတိုး’

‘ငါ ဘာမှမလုပ်ဘူး’

မေထက်အသံထက် သူ့အသံက ပိုကျယ်သွား၏။ ထိုစဉ် သူ ယင်မှတ်မထားသောအရာကို မေသက် လုပ်ချလိုက်သည်။

သူရော ယဉ်ကျေးဝေပါ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

မျက်နှာကို လက်ဝါးအပ်ရင်း စားပွဲပေါ် မှောက်ချလိုက်သော မေသက်ဆီမျှ ရှိက်သံတစ်ချက် လွင့်ထွက်လာသည်။

‘ကဲ... ကိုတိုး ဘာမှဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ကြာရင် ယဉ်ကျေး ရူးလိမ့်မယ်’

သူ့ကိုပြောပြီး မေသက်ပခုံးကို ယဉ်ကျေးဝေ လှမ်းဖက်သည်။

‘မငိုစမ်းပါနဲ့ မေသက်ရယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က တကယ်ခက်တာပဲ၊ ယဉ်ကျေးကတော့ နှစ်ယောက် ပြန်သင့်မြတ်အောင် ကြားကနေ စေ့စပ်လိုက်ရတာ၊ ခုတော့ ယဉ်ကျေးရဲ့ စေတနာတွေ အလကားပဲ’

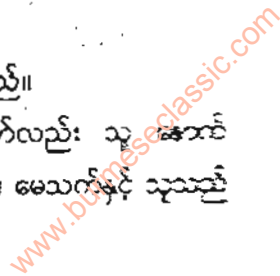
ပြောရင်းနဲ့ ယဉ်ကျေးဝေအသံက ငိုသံပါလာ၏။ သူ စိတ်အရမ်းပျက်သွားသည်။

‘ယဉ်ကျေး စဉ်းစားလေ၊ ကိုယ်နဲ့တွေ့တိုင်း သူ ကိုယ့်ကို အမြဲအထင်သေးနေတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ကိုယ် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ လူတစ်ယောက်ကို အဲသလောက် အထင်သေးနေရင် ဆက်မပေါင်းတာပဲကောင်းတယ်၊ ကိုယ်သွားတော့မယ် ယဉ်ကျေး’

‘ကိုတိုး... ကိုတိုး...’

သူ ထရပ်ပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

ယဉ်ကျေးဝေက လှမ်းခေါ်သော်လည်း သူ အဘယ်ကြောင်းကို စောင့်ငဲ့၍မျှပင်မကြည့်တော့။ မေသက်နှင့် သူသည်

၁၄၈

မောင်သာပြည်

ဆန်ကောင်ဘက်လမ်းသို့ လျှောက်မှန်းမသိ လျှောက်မိခဲ့ကြလေပြီ။
မေသက် ရှိုက်သံက သူ့နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာသည်။
သူ အံ့ကို တင်းတင်းစေ့သည်။ လက်သီးကို အကျစ်ဆုံး
ဖြစ်အောင်လုပ်သည်။

မေသက်နှင့်ပတ်သက်ခဲ့သော အတိတ်အားလုံးကို မြေ
မြှုပ်ပစ်ရန်လိုပြီဟု ဦးနှောက်အသိက တောင်းဆိုနေ၏။

ဆန်းကြယ်တဲ့ကံကြမ္မာကို တို့သိပ်အံ့သြတယ် မေသက်၊
တို့နှစ်ယောက်ဟာ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး အမွှေးအတောင်မစုံသေး
တဲ့ ကလေးဘဝကစပြီး သံယောဇဉ်တွေ တမံတပင်ရှိခဲ့ကြပေ
မယ့် အရွယ်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ချစ်သူဘဝကို မရခဲ့ဘူးဆို
တာ မင်းအသိဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်၊ စကားတစ်ခွန်းကို တို့ ကြားဖူး
တယ်၊ မဆုံးဖြတ်ဘဲနဲ့ ဆုံးရှုံးတာထက် အရင်ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ
ဆုံးရှုံးတာဟာ ပိုပြီးတန်ဖိုးရှိတယ်တဲ့၊ ခု အဖြစ်က တို့ဆုံးဖြတ်
ပြီးမှ ဆုံးရှုံးရတာပါ။

မေသက်နှင့်ပတ်သက်၍ သူ အရာရာကို ဆုံးရှုံးလိုက်
ရပါပြီ။

အပိုင်း (လေး)

(၂၈)

ကိုတိုးက ခင်တွယ်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ပါ မေသက်ရယ်၊ အနုပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့မာန နဲ့ ယုံကြည်ချက်တွေကြောင့် မေသက်ပြောတာကို မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွားတာပါ။ ခု သူ တော်တော်စိတ်ထိခိုက်နေတယ်၊ သူ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ယဉ်ကျေး လမ်းမှာတွေ့လို့ ပြောသွားတယ်။

ယဉ်ကျေးဝေက စကားကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောလာ ၏။ ယဉ်ကျေးဝေ၏ မျက်နှာပေါ်မှာ သံယောဇဉ်အငွေ့အသက် ကို မေသက် တွေ့သည်။

သူမ၏အကြည့်ကို အဝေးသို့ပို့ရင်း အတွေးတွေက ဝေနေသည်။ ကိုတိုးနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောပြရန်ရှိနေသော စကား များသည် သူမနှုတ်က မထွက်။

ယဉ်ကျေးဝေဆီမှ ပင့်သက်ချသံကြားရသည်။

‘ယဉ်ကျေးက မေသက်ကိုလည်းချစ်တယ်၊ ကိုတိုးကိုလည်း ခင်တယ်၊ ယဉ်ကျေးဘဝမှာ ကိုတိုးနဲ့ မေသက်က ယဉ်ကျေး သံယောဇဉ်အရှိဆုံး လူသားနှစ်ဦးပဲ၊ အဲဒါကိုတော့ အလေးနက်ထားပြီး မေသက် ယုံကြည်ပါ’

ယဉ်ကျေးဝေက မျက်တောင်ကော့ကို တဖျတ်ဖျတ်ပုတ်သည်။ ကျောပေါ်ရောက်နေသော ဆံပင်များကို ရင်ညွန့်ပေါ်သို့ ပြန်ဆွဲချ၏။

‘ယဉ်ကျေးကလည်းကွာ၊ ကိုယ် မင်းကို ခင်ပါတယ်၊ ကိုတိုးကိုသာ မုန်းတာ၊ ကိုယ်မကြိုက်တာဆို အားလုံးကို သူ လုပ်ရဲတယ်၊ ဂစ်တာသမားဖြစ်ချင်တယ်တဲ့လေ၊ ဘယ်လောက် ရူးကြောင်တဲ့ကိစ္စလဲ၊ အလကား ထမင်းငတ်မယ့်အလုပ်’

ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောဖြစ်သော်လည်း ကိုတိုး၏မျက်နှာ ညှိုးနွမ်းနွမ်းလေးကို သူမ ပြေးမြင်သည်။ ယဉ်ကျေးဝေကတော့ စိတ်မကောင်းဟန်လေးနှင့် ခေါင်းကိုငုံ့ထားသည်။ ခဏကြာမှ-

‘အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့ မေသက်ရယ်’

‘ပြောရမယ် ယဉ်ကျေး၊ ဒီကိစ္စက ပြောကိုပြောမှဖြစ် မယ့်ကိစ္စ၊ ဆယ်တန်းအောင်တုန်းကဆိုရင် ကိုယ်တို့ရဲ့အနာဂတ် ကိုတွေးပြီး ဘယ်လောက်ဝမ်းသာခဲ့ရသလဲ၊ ခုတော့ မျှော်လင့် ထားတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ အလကားဖြစ်ကုန်ပြီ၊ တွေးလိုက် တိုင်း အရမ်းကို ဒေါသဖြစ်တာ’

‘မေသက်ကလည်း စိတ်ကြီးလိုက်တာဟယ်’

ယဉ်ကျေးဝေကိုကြည့်ပြီး မေသက်ကတော့ ရယ်ချင်နေ သည်။ တကယ်ဆို သူမ ကိုတိုးကို စိတ်မဆိုးတော့ပါ။ ကိုတိုး နှင့်လည်း စကားတွေပြောချင်နေသည်။

ယဉ်ကျေးဝေက သူမရင်ထဲက ခံစားချက်ကို မသိ။ ငြိမ်းချမ်းရေးစကားကိုသာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကမ်းလှမ်း နေသည်။

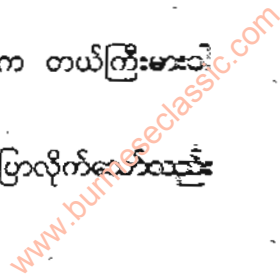
‘ကိုတိုးဆိုတာ ငယ်ငယ်ကတည်းက မေသက် အနွဲ့တာ ကို ခံလာတာပဲ မေသက်ရယ်၊ သူ အခုလုပ်နေတာတွေကလည်း တစ်သက်လုံး လုပ်ချင်မှ လုပ်မှာပဲဟာ၊ လူငယ်တစ်ယောက် အနေနဲ့ကတော့ ဒါတွေဟာ မထူးဆန်းပါဘူး၊ ခုဆို တို့သူငယ် ချင်းတွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေရမယ့်အချိန်မှာ ဘယ်လောက် စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းလဲ၊ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီနဲ့’

‘ကိုယ်လည်း အဲဒီအတွက် ဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက် ရတယ်မှတ်လဲ၊ ကိုယ် မပျော်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့...’

‘ဒါပေမဲ့တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ယဉ်ကျေး ခုလာတာ ကိုတိုးတို့အိမ်သွားချင်လို့၊ အဲဒါ မေသက် လိုက်ခဲ့ရ မယ်၊ ဒီမှာ တွေ့လား၊ ကိုတိုး နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ဆေးတွေ ဘာတွေတောင် ဝယ်ထားတာ’

‘ဪ... စေတနာမေတ္တာတွေက တယ်ကြီးမားသိ လား’

သူမက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြောလိုက်သော်လည်း

ယဉ်ကျေးဝေဖျက်နာ ရဲရဲကလေးဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့မှ...

*မေသက်ကလည်းကွာ... စကားနောက် တရားပါ။

ယဉ်ကျေးက ရိုးရိုးသားသားစေတနာနဲ့ ပေးတာပါ။ အတွေးတွေ
တော့ မချော်ပါနဲ့ကွာ*

ယဉ်ကျေးဝေကိုကြည့်ပြီး သူမက အသံထွက်အောင်
ရယ်လိုက်၏။ ယဉ်ကျေးဝေ လှမ်းအကြည့်မှာ သူမနှင့် အကြည့်
ချင်းဆုံသည်။ သည်အကြည့်ကြောင့် သူမရင်မှာ ထင်ခနဲဖြစ်
သွား၏။

ငယ်ငယ်က ကိုတိုးနှင့်အတူ ဆုတောင်းခဲ့ဖူးသော
ဆုတောင်းပြည့်စေတီလေးကို ပြေး၍သတိရလိုက်၏။

သည်တုန်းက တောင်းခဲ့သောဆုကို ဘွားခတ်လို့ရရင်
ခတ်လိုက်ချင်ပါသည်။

(၂၉)

ဟဲ့... မိသက်

သူမကိုတွေ့သည်နှင့် ကိုတိုးဖေဖေက အံ့သြသွားသော
အမှုအရာဖြင့် ဖွာလက်စဆေးပေါ့လိပ်ကို ဆေးလိပ်ခွက်ထဲ ထည့်
လိုက်၏။

*မေသက်တို့က သားနေမကောင်းဘူးဆိုလို့ လူနာလာ
မေးတာတဲ့ ဖေဖေ*

ကိုတိုးကပြုံးရင်း သူ့ဖေဖေ ဦးလေးဦးအောင်တိုးကို
လှမ်းပြောသည်။ ဦးလေးဦးအောင်တိုးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို
တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်၍-

*မင်းတို့သူငယ်ချင်းကတော့ကွာ၊ နေမကောင်းဖြစ်တာ
ထည်းမပြောနဲ့၊ ညညဆို ညနက်သန်းခေါင်ထိကို ဂစ်တာထီး
တာ

ဦးလေးက မဆူဘူးလား

သူမက ခပ်မဲ့မဲ့ကလေးလုပ်ပြီးပြောသည်။

‘ဪ... မိသက်ရယ်၊ ဦးလေးကိုယ်တိုင်က ဂီတကို ခြောက်နဲ့တော့ မဆူဖြစ်တာထက် မဆူရက်ပါဘူးကွယ်’

ပြောပြီး ဦးလေးအောင်တိုးက တဟားဟားရယ်သည်။
ယဉ်ကျေးဝေကတော့ ပြုံးနေ၏။

‘ဖေဖေ... ဒါ သားပြောပြောနေတဲ့ ယဉ်ကျေးဝေဆို တာလေ’

ဦးအောင်တိုးက ယဉ်ကျေးဝေကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကလေး ကြည့်ပြီး...

‘ဪ... ယဉ်ကျေးဝေဆိုတာ သမီးကိုး’

‘ယဉ်ကျေး... ဒါ ကိုယ့်ဖေဖေ၊ ဖေဖေက ကိုယ်တို့ လိုပဲ ဂီတကို အရမ်းဝါသနာပါတာ ယဉ်ကျေးရဲ့၊ စောင်း၊ ပတ္တလား ဖေဖေ အကုန်တီးတတ်တယ်’

ယဉ်ကျေးဝေ ကိုတိုးဖေဖေကို လေးစားသောမျက်လုံး များဖြင့်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေ၏။

‘ကိုယ်တို့အိမ်ကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ယဉ်ကျေးရေ၊ အိမ်မှာ တခြား ဘာမှမရှိဘူး၊ ကိုယ်တီးတဲ့ ဂစ်တာရယ်၊ ဖေဖေ တီးတဲ့ ပါးပတ္တလားရယ်၊ ဒါပဲရှိတယ်’

‘လေးလေးက ပါးပတ္တလားတီးတတ်တယ်’

‘ကိုယ်စောစောက ပြောထားသားပဲ၊ အကုန်တီးတတ် တယ်လို့’

ယဉ်ကျေးလေက အံ့ဩဟန်လေးနှင့် ဦးလေးဦးအောင် တိုးကို ကြည့်နေ၏။

‘လေးလေးက ပါးပတ္တလားတင်မဟုတ်ဘူး၊ မြန်မာ တူရိယာတွေအားလုံး တီးတတ်တယ် သမီးရဲ့၊ အဲ... မင်းတို့ သူငယ်ချင်း တီးတီးနေတဲ့ ဂစ်တာကြီးတော့ လေးလေး မတီး တတ်ဘူး’

ယဉ်ကျေးဝေက အသံလေးထွက်အောင်ရယ်လိုက်၏။

‘ကိုယ့်ကိုမမွေးခင်က ဇာတ်တွေ၊ အငြိမ့်တွေမှာလိုက် ပြီး တီးတယ် မှတ်တယ်လေ၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ဖေဖေ အသက်မွေးခဲ့ တာပါ၊ ခုတော့ အဲဒါတွေအားလုံးကို ဖေဖေ ဘာမှမလုပ်တော့ ဘူး၊ အစိုးရအမှုထမ်းဘဝနဲ့ နေလာတာပဲ ကိုယ့်တစ်သက်ပဲဟာ’

ယဉ်ကျေးဝေကတော့ ကိုတိုးပြောသမျှကို မျက်လုံးဝိုင်း ကလေးနှင့် နားထောင်နေ၏။

‘ဒါဆို ခု ဘာဖြစ်လို့ လေးလေးက မတီးမှုတ်တော့ တာလဲဟင်’

‘ဟေ...’

ဦးလေးဦးအောင်တိုးက မျက်မှောင်ကိုကျုံ့ပြီး အပြင် ဘက်လမ်းမကို ငေးကြည့်နေ၏။ သူမသည် ယဉ်ကျေးဝေနှင့် ထိုက်လာမိသည်မှာ ပဟေဠိတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်နေရသလိုပါပဲ၊ ကိုတိုးကတော့ သူ့အဖေမျက်နှာနှင့် ယဉ်ကျေးဝေမျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်နေသည်။

“လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်နဲ့ ပတ်သက်
လို့ အတိတ်သမိုင်းလေးတွေ ရှိတတ်ကြတာပဲမဟုတ်လား သမီး
လည်း၊ လေးလေးရဲ့ အတိတ်သမိုင်းက မလှခဲ့ဘူးဆိုတော့...”

ဦးလေးဦးအောင်တိုးက စကားကိုရပ်ပြီး ယဉ်ကျေးဝေ
မျက်နှာကို ဝေ့ကြည့်သည်။ ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း အားယူပြုံး
လိုက်၏။

“အနုပညာသမားဆိုတာ နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်
တွေကိုယ်စီ ရှိနေတတ်ကြတယ်၊ ဂီတာဆိုတာကလည်း နှလုံး
သားထဲက သွေးကြောမျှင်ကလေးတွေစုပြီး တစ်ပြိုင်နက်တီးခတ်
လို့ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ သံစဉ်လေးတွေ...”

ဦးလေးဦးအောင်တိုးက ပြောပြီး ရယ်လိုက်ပြန်၏။
အတန်ကြာ ရယ်ပြီးတော့မှ...

“ဒါတွေကိုထားလိုက်ပါလေ၊ ခု သမီးကို ဒီကိုလာတာ
လူနာမေးပဲဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ... ဒီမှာ သားတို့ သမီးတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
စကားပြောကြဦး၊ လေးလေး အလုပ်ကျွန်လေးတွေကို ပြီးပြတ်
အောင် လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

ဦးလေးဦးအောင်တိုး ထသွားတော့ ယဉ်ကျေးဝေက...

“ကိုတိုးဖေဖေက တစ်မျိုးပဲနော်၊ သူ့ဘဝမှာ သူပြန်
မပြောချင်တော့တဲ့ အတိတ်ဟောင်းလေးတွေ ရှိခဲ့သလားမသိဘူး”

“ကိုယ်လည်းမသိဘူး ယဉ်ကျေး”

“ဪ... မေ့နေလိုက်တာ၊ ဒီမှာ ကိုတိုးအတွယ်
ဆေးတွေ ယဉ်ကျေးဝယ်လာတယ်၊ အားဆေးတွေပါ၊ ဒါက
ကိုတိုးကြိုက်တဲ့ သစ်သီးကိတ်”

ယဉ်ကျေးဝေ၏ ငိုပုံရှားမှုကို သူမ တွေတွေကလေး
ကြည့်နေဆဲမှာ...

“ကိုတိုးကို ပြောရဦးမယ်၊ မေသက်ကလေး ကိုတိုးကို
စိတ်ဆိုးပြေသွားပြီတဲ့၊ အဲဒါ လွန်တာရှိရင် ဝနာမိပါပဲတဲ့”

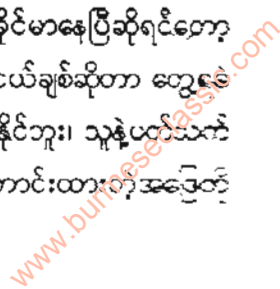
ယဉ်ကျေးဝေစကားကြောင့် ကိုတိုးက သူမဘက်လှည့်
ပြီး ပြုံးပြသည်။

“မေသက်က ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီအတိုင်းပဲဥစ္စာ
နေရာတကာမှာ သူ့စိတ်ကြိုက် ကိုယ်ကနေခဲ့ရတာ”

ကိုတိုးအပြုံးကို မြင်ရတော့ သူမရင်မှာ ပျော်သလို
ခံစားသွားရသည်။

ပြီး သူမနှင့် အတန်းတူတက်သည့် မမဆွေ၏ စကားက
နားထဲဖြတ်ဝင်လာ၏။ မနေ့က အအေးတူသောက်ရင်း မမဆွေ
ပြောခဲ့သည့်စကား။

“ကိုယ့်ဘက်က ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာနေပြီဆိုရင်တော့
မမဆွေ ဘာမှမပြောတော့ဘူး မေသက်၊ ငယ်ချစ်ဆိုတာ တွေ့နေ
ပါတယ်၊ ကိုယ်ကလည်း တကယ်မဖြတ်နိုင်ဘူး၊ သူနဲ့ပတ်သက်
ဦး အားလုံးကို စွန့်ရတယ်ဆိုရင် သူတောင်းထားတဲ့အခြေတံ

ပေးလိုက်ပေါ့၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ချစ်သူ
ကိုရွာတာထက် အိမ်ထောင်ဘက်ကိုရွာတာ ပိုမှန်ကန်လိမ့်မယ်
လို့ မမဆွေ ထင်တယ်၊ ချစ်သူဆိုတာ ခဏအပျော်၊ အိမ်ထောင်
ဆိုတာ ဘဝအဖော်၊ မေသက်ပြောသလိုဆိုရင် မေသက်မိဘတွေ
က ဒီကိစ္စကို အပြင်းအထန်ကန့်ကွက်ကြမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ ကိုတိုးဆိုတဲ့ ကောင်လေးက မေသက်တို့ထက် အစစ
အရာရာ နိမ့်ပါးနေတာကိုး၊ ရင်ဆိုင်လေ၊ တကယ်ချစ်ရင် ရင်ဆိုင်
ရဲကြရတယ်*

မမဆွေစကားများကို ကြားယောင်ရင်း ကိုတိုးမျက်နှာ
ကို သူမက လှမ်းကြည့်သည်။

ကိုတိုးက ယဉ်ကျေးဝေမျက်နှာကို ငေးငေးစိုက်စိုက်
ကြည့်နေတာတွေတော့ သူမရင်ထဲမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်
သွား၏။

ကိုတိုးသည် သူမ၏ ကိုတိုးမှ ဖြစ်နိုင်ပါတော့မလား၊

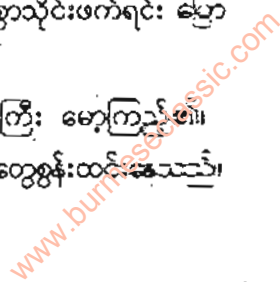
(၃၀)

သူမ မမဆွေကို လေးစားသည်။
မမဆွေကို ယုံကြည်သည်။
သူမထက် တစ်နှစ်မျှသာကြီးသော်လည်း မမဆွေသည်
သူမကို အကောင်းဆုံးအကြံဉာဏ်များပေးနိုင်သည့် အတန်းဖော်။
အုတ်ခုံတန်းလေးမှာထိုင်ရင်း သူမရင်ထဲက ခံစားနေရ
မှုများကို မမဆွေကို ပြောဖြစ်တော့...

ဒါကတော့ မေသက်ရယ်၊ မေသက်ဖေဖေကို အပြစ်
ပြောလို့မရတော့ဘူးပေါ့ကွယ်၊ အခြေအနေက ငယ်ငယ်က
အခြေအနေလိုမှ မဟုတ်တော့တာဘဲ*

မမဆွေက သူမပခုံးကို ကြင်နာစွာသိုင်းဖက်ရင်း ပြော
သည်။

သူမက မမဆွေကို အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်၏။
မမဆွေ မျက်လုံးထဲမှာ အရောင်တွေစွန်းထင်းနေသည်။

အောက်ကို အဖြေထုတ်ဖို့ အင်အားများစွာကို စိုက်ထုတ်နေ
ဟန်တူ၏။

‘အရွယ်တွေကလည်း ငယ်တော့တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊
ဒီအချိန်မှာ အနေအထိုင် အသွားအလာကို ဟန့်တားမယ်ဆိုရင်
လည်း ဟန့်တားသင့် ဟန့်တားထိုက်ပါတယ်။ ဒါက မိဘတွေ
ရဲ့ဝတ္တရားပဲ မေသက်၊ သမီး တစ်ယောက်ကို ထိန်းသိမ်းရတယ်
ဆိုတာ လွယ်တာမှမဟုတ်ဘဲ’

မမဆွေက တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သူပီပီ စကားကို
အငြိမ်းချမ်းဆုံးပြောသည်။

‘မမဆွေ စဉ်းစားပေးပါဦး။ မေသက်က အသိဉာဏ်မရှိ
တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ၊ အကျိုးအကြောင်းကို သဘောလောက်
ပြောပြရုံနဲ့ နားလည်တတ်ပါတယ်။ ခုတော့ ကိုတိုးကို လူယုံက
တစ်ဆင့် ဖေဖေ ပြောခိုင်းတယ်။ ကိုတိုး ဘယ်လောက်မျက်နှာ
ငယ်ရသလဲဆိုတာ မေသက် မမြင်လိုက်ရလို့ မသိလိုက်ဘူး
မမဆွေ၊ အခုတော့ မေသက် သိလိုက်တယ်။ ကိုတိုး မေသက်
တို့မိသားစုကို နာကြည်းသွားတယ်ဆိုတာ၊ အဲဒီအတွက် တွေး
လိုက်တိုင်း မေသက် အရမ်းခံစားနေရတယ်’

ပြောပြီး ပင့်သက်ကို မှုတ်ထုတ်သည်။
ရွက်ကြွေတွေက မြေလမ်းကလေး ပြည့်လှနီးပါး။
ငှက်တစ်အုပ်ပျံလာသည်ကိုလည်း လှမ်းမြင်သည်။
မမဆွေက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်၍...

‘မမဆွေလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာခဲ့သူပါ။ ခံစားရုတ်
ဆိုတာကို မမဆွေ သဘောပေါက်ပါတယ်။ ခု မေသက် ဘာ
ဆက်လုပ်ချင်လဲ၊ ကိုတိုးကို အဖြေပေးမယ်ဆိုလည်း ပေးလိုက်၊
ရက်နဲ့အချိန်ကို စောင့်စားမနေနဲ့တော့၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို မိန်းကလေးဆိုတာကိုတော့ မမေ့နဲ့’

‘စိတ်ညစ်လိုက်တာ မမဆွေရယ်’

‘အဖြေကိုရှာတယ်ဆိုတာကတော့ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့
ဘယ်ရမလဲ မေသက်ရယ်’

ရင်ထဲမှာ တည်ရှိနေသေးသော စကားတို့သည် အပြင်
သို့ အန်ကျလာခြင်းမရှိတော့။

မမဆွေမျက်နှာကိုသာ သူမ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ
ကြည့်နေမိသည်။

အပိုင်း (ငါး)

(၃၁)

သမီးလေး ယဉ်ကျေး...

မေမေ စာရေးလိုက်ပါတယ်။

စာမရေးတာကြာလို့ မေမေ့တော့ စိတ်ကောက်မနေနဲ့
နော်၊ ဈေးဆိုင်က အလုပ်တွေ၊ အိမ်ကအလုပ်တွေနဲ့ မေမေ
တစ်ယောက်တည်း ပိုင်းပိုင်းလည်နေတာမို့ စာမှန်မှန်မရေးဖြစ်
တာပါ။

သမီးလေး နေကောင်းရဲ့လားဟင်။

စာတွေကိုရော လိုက်နိုင်ရဲ့လား သမီးရယ်။ ငွေကြေး
အထွက်တော့ သမီး ဘာမှအားမဝယ်နဲ့၊ မေမေ စက်ချုပ်လို့ရတဲ့
ငွေတွေအားလုံးကို သမီးအတွက် စုဆောင်းခဲ့တာပါ။

မေမေ့သမီးဟာ တစ်နေ့ ဘွဲ့တွေအများကြီးပိုင်ဆိုင်
တဲ့ ပညာတတ်မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်။ ဒါဟာ မေမေ့
အကြီးမားဆုံးသော ယုံကြည်ချက်ပါပဲ။

ငွေမရှိရင် ငွေရှိတဲ့သူတွေက ဖိနှိပ်တာကို ခံရမယ်၊
ပညာမရှိရင် ပညာရှိတဲ့သူတွေက အနိုင်ယူဖြယ်လှယ်တာကို
ခံရမယ်။

မေမေဟာ အဖမဲ့ဘဝနဲ့ နေရောင်အောက်ကနေ ရုန်း
ထွက်လာခဲ့ရသူပါ သမီး။ သမီးကို မမွေးခင်က မေမေ ခံစား
ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဘဝတွေကို အခါအခွင့်သင့်တဲ့တစ်နေ့ကျရင်
သမီး သိလာရမှာပါ။

လူဆိုတာ လရောင်အောက်မှာ ယန်းကောက်ပြီး ဘဝကို
ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းဖြတ်သန်းချင်ကြတာချည်းပဲ။ ဘယ်သူကမှ
နေရောင်အောက်က ဆူးတစ်ဆူး၊ မြက်တစ်ပင်ဘဝနဲ့ အသက်ရှင်
ချင်ကြမလဲကွယ်။

အဲဒါတွေကို သမီး နားလည်ပါတယ်။

မေမေဟာ အတန်းပညာ မတောက်တခေါက်နဲ့ ဘဝကို
အံ့တုခွဲရတဲ့အချိန်မှာ မေမေရင်ထဲက စိုက်ဝင်စူးနစ်ခဲ့တဲ့ လောက
ရဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေက များလွန်းလှတယ်။

မေမေ ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ အတိတ်ဆိုးဟာ မေမေ
ကို အမြဲမပြတ် ခြောက်လှန့်နေတုန်းပါပဲ သမီး။ သမီးကို မေမေ
ခံစားခဲ့ရသလို မခံစားစေချင်ဘူး။ မေမေ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသလို
မဖြတ်သန်းစေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ မေမေသမီးလေးကို ပညာ
တတ်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် မေမေ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တယ်။

မေမေစကားကို သမီးလေး နားထောင်ပါ။

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊ ဆရာအားလုံးရဲ့ ~~ကျေးဇူး~~
တွေကို သမီးလေး အမြဲမပြတ် ဆင်ခြင်ပါ။

မေမေမှာချင်တာ အဲဒါပါပဲ သမီး။

မေမေသမီးလေးဘဝ အေးချမ်းပါစေ၊ ငြိမ်းချမ်းပါစေ။
အမြဲသတိရနေတဲ့

မေမေ

မေမေစာကိုဖတ်ပြီး ယဉ်ကျေးဝေ ပင့်သက်ကိုချလိုက်
သည်။

‘ဘာတွေရေးထားလဲ ယဉ်ကျေး’
အခန်းဖော်မိနိုင်က လှမ်းမေးသည်။

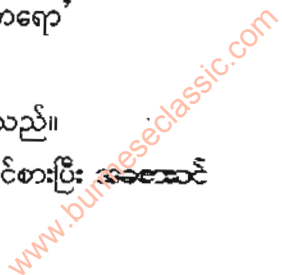
‘ဘာမှထူးထူးခြားခြားမပါပါဘူး မိနိုင်ရယ်၊ သာကြောင်း
မာကြောင်းနဲ့ စာကြိုးစားဖို့အကြောင်းတွေပါပဲ’
စကားကိုချန်ပြီး ပြောဖြစ်သည်။
မိနိုင်က အရယ်မျက်နှာဖြင့်...

‘ကိုယ်က စာလာတယ်ဆိုတော့ နယ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့အချစ်
ဆီကလားလို့’

‘ယဉ်ကျေးမှာ ဘာအချစ်မှမရှိပါဘူး’
‘ဒါဆို ကိုတိုးဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လေးကရော’

‘ဘယ်လို’
ယဉ်ကျေးဝေ မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။

‘ကိုတိုးလေ... မနက်နဲ့ညကို အပိုင်စားပြီး အခေအဆင်

နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လေ'

'ဟယ်... မိနိုင်းရယ်၊ တို့က အစကတည်းက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါဟယ်၊ တခြား ဘာဘာညာညာစိတ်တွေနဲ့ ခင်နေကြတာမဟုတ်ပါဘူး'

'ဒါဆို မနေ့ညနေက စာအုပ်တွေဖွဲ့ပစ်ပြီး အဲဒီ ကိုတိုးကလည်း လာမယ်ဆိုပြီးတော့ မလာဘူး၊ ဘယ်တွေကို လျှောက်သွားနေမှန်းမသိဘူး၊ ဒီကတော့ ပြင်ထားလိုက်ရတာ ဘာညာနဲ့ ကိုယ်အိပ်နေတယ်ထင်ပြီး တစ်ယောက်တည်းပြောနေတာလေ၊ အဲဒါတွေက ဘာသဘောလဲ ယဉ်ကျေးရဲ့'

'အဲတော့'

ယဉ်ကျေးဝေမျက်လုံး စောစောကထက် ပိုဝိုင်းသွားသည်။

မိနိုင်းကိုလည်း မလုံမလဲကြည့်ရင်း...

'အဲဒီတုန်းက မိနိုင်းက အိပ်နေတယ်ခိုးထား'

'မအိပ်ပါဘူး'

'ဒုက္ခပါပဲ... မိနိုင်း အိပ်နေတယ်ထင်ပြီး စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ တွေ့ကရာလျှောက်ပြောနေတာပါဟယ်'

အရှက်ကို မျက်တောင်ကလေးပုတ်ခတ်လုပ်ပြီး ယဉ်ကျေးဝေက ကာကွယ်သည်။ မိနိုင်းက အသံထွက်အောင်ရယ်ပြီး...

'ရှက်မနေပါနဲ့ ယဉ်ကျေးရာ၊ အချင်းချင်းတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် သိုဝှက်ချင်နေတာလဲ၊ ပြီးတော့

ဘယ်သူမှမသိတာလဲမဟုတ်၊ တစ်ဆောင်လုံး သိ၊ တစ်ကျောင်းလုံး သိ'

ဘုရား... ဘုရား...

အားလုံးသိနေကြတယ်တဲ့။

တကယ်ဆိုရင်...

ကိုတိုးက မိမိကိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကား တစ်လုံးတစ်ဝါဒမျှတောင် မပြောသေးပါဘူး။

www.burmeseclassic.com

(၃၂)

ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးဖြစ်နေသော ကိုတိုးမျက်နှာကိုကြည့်၍
ယဉ်ကျေးဝေ ပျော်ရွှင်နေသည်။

ကိုတိုးက သူမလက်ထဲမှ စာအုပ်များကို ဆွဲယူလိုက်
ရင်း...

‘ကိုယ့်ကို သူငယ်ချင်းတွေက စကြတယ် ယဉ်ကျေးရဲ့၊
တကယ်ဆိုရင် ကိုယ်နဲ့ ယဉ်ကျေးအကြောင်းကို သိတာလည်း
မဟုတ်ဘဲနဲ့’

‘ဒါကတော့ သဘာဝကျပါတယ် ကိုတိုးရာ၊ ယဉ်ကျေး
တို့နှစ်ယောက်က စားအတူ သွားအတူဆိုတော့ စ၊မယ်ဆိုလည်း
စ၊ချင်စရာပဲပေါ့၊ ယဉ်ကျေးကိုလည်း ယဉ်ကျေးသူငယ်ချင်း
တွေက စကြတာပဲ’

ကိုတိုး၏အကြည့် သူမမျက်နှာပေါ်ရောက်လာတော့
ရင်က ခုန်လှုပ်လာရသေး၏။

အကျဉ်းခံနည်းသား

‘ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က ဝါသနာလည်းတူတယ်၊ ယုံကြည်
ချက်၊ ခံယူချက်တွေလည်းတူတယ်၊ ပြီးတော့ ဘဝနဲ့ပတ်သက်
တဲ့ ခံစားချက်တွေလည်း တူကြတယ်’

‘အင်းနော်’

‘ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်ယုံကြည်ထားတဲ့အရာကို မဖြစ်
မနေလုပ်မှာပဲ ယဉ်ကျေး၊ နောက်ဆုတ်ဖို့ကိုတော့ စိတ်ကူးထဲမှာ
တောင် မရှိဘူး’

စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာရင်း ကန်ဘောင်
ဘက်ကို ဖြတ်ကူးသည်။ ကန်ဘောင်ပေါ်ရောက်တော့ အင်းလျှား
၏လေပြည်အေးကို တွေ့ထိခံစားရ၏။

‘ယဉ်ကျေးလည်း ကိုတိုးလို ယုံကြည်ချက်ပါပဲ၊ ကိုယ့်
ကို ယုံကြည်ချက်နဲ့ယဉ်တွဲပြီး မေမေဖြစ်စေချင်တာတွေကိုလည်း
လုပ်ပြချင်သေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျောင်းမှာ သူများကြီးစား
တာထက် ယဉ်ကျေး နှစ်ဆပိုကြီးစားတယ်’

‘ကိုယ့်ဖေဖေကတော့ ကိုယ့်ရဲ့ဝါသနာကို အရမ်းအားပေး
တာ ယဉ်ကျေးရဲ့၊ အိမ်မှာဆို သားအဖနှစ်ယောက်က တကယ်
ကို စိတ်တူသဘောတူပဲ၊ ဖေဖေ တီးရင် ကိုယ်က ဆိုတယ်’

‘ကိုတိုးဘဝကို ယဉ်ကျေး အားကျလိုက်တာတွယ်’
ခြေလှမ်းကို အရှေ့ဆုံးမှာထားသည်။

ထံပါးမှာ ကိုတိုးရှိနေလျှင် သူမဘဝ လုံခြုံမှုရှိနေ
သည်ဟုလည်း ယဉ်ကျေးဝေ ယုံကြည်ထား၏။

‘ယဉ်ကျေးဝေတို့မှာက အမေတစ်ခု၊ သမီးတစ်ခုရယ်၊
ယဉ်ကျေးမေမေက ပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်၊
တတာဆိုတာတွေနဲ့ပတ်သက်လာရင် မေမေ ဘယ်လိုမှသည်းမခံ
ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ယဉ်ကျေးတို့ ရန်ကုန်က ပြောင်းရွှေ့သွားရ
တာပေါ့’

‘ယဉ်ကျေးမေမေမှာ အနုပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး သီးသန့်
ခံစားချက်တွေများ ရှိနေမလားမသိဘူး’

‘အဲဒါတော့ ယဉ်ကျေးမသိဘူး ကိုတိုး’

အတူယဉ်လျှောက်ရင်း ကိုတိုး ပခုံးစွန်းနှင့် ရံဖန်ရံခါ
ထိတွေ့သည်။ သည်အပေါ်မှာ သူမ၏ခုန်လှုပ်လာသော ရင်၏
အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သူမ ဖြေရှာလို့မရ၊ ကိုတိုးနှင့်ပတ်သက်ပြီး
သူမရင်ထဲမှာ လူမသိသူမသိ ခံစားမှုတွေက ထာဝရ ဖိစီးနှိပ်စက်
နေသည်ကိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိနေ၏။

နောက်ပြီး...

အိပ်မက်ထဲမှာလည်း ကိုတိုး။

အဆောင်ရှေ့က ရွက်စိမ်းလေးတွေကြားမှာပင် ကိုတိုး
က ရှိနေသည်။

‘ယဉ်ကျေး’

‘အမလေး လန့်လိုက်တာ၊ အနီးဆုံးမှာရှိနေတာ ကိုတိုး
ရယ်၊ ဖြည်းဖြည်းသက်သာ ခေါ်စမ်းပါ’

‘ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ’

ရှက်ရိပ်ကလေးနှင့် ပြုံးနေဆဲမှာ...

‘မြီးရှည်ပဲစားမယ်နော်’

သူမ ခေါင်းကို ကမန်းကတမ်းညှိတ်လိုက်ရပါစမ်း

(၃၃)

အစည်လုံး စဉ်းစားထားသည့်အကြောင်းအရာတွေ။

သည်အကြောင်းများကို မေသက်သိအောင် ဦးစွာပြောပြ
မည်။ မေသက်သိက အကြံဉာဏ်ကိုတောင်းမည်။ မေသက်၏
ထင်မြင်ချက်နှင့် သဘောထားဆန္ဒကို မေးမည်။

တုံ့ပြန်လာမည့် မေသက်၏အဖြေစကားကို သူမ သိလို
သည်။

ကိုတိုးကို မိမိက တိတ်တခိုးစွဲလမ်းနေသည့်အကြောင်း
ကိုသာ မေသက်သိလျှင် သူမ၏ချစ်ခြင်းကို လက်ခံကြိုဆိုနေ
မည်လား။ မိမိကို ကိုတိုးနှင့် မေသက် သဘောတူတန်ကောင်း
ပါ၏။

အတွေးနှင့်အတူ စိတ်တွေက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား။

မေသက်နှင့် ချိန်းဆိုထားရာ ကန်စပ်က မြီးရှည်ဆိုင်
ကိုရောက်တော့ နာရီလက်တံက ဆယ်နှစ်နာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်
မျှ လိုသေးသည်ကို တွေ့ရ၏။

မြီးရှည်တစ်ပွဲနှင့် အအေးတစ်ပုလင်းမှာသည်။

မေသက် ရောက်လာလျှင် ဦးစွာပြောမည့် စကား
ကို ရှာကြည့်သည်။ စိတ်တွေက ထွေနေသဖြင့် စကားကို
စဉ်းစား၍မရ။

‘ငါ ဘာဖြစ်လို့ ကိုတိုးကို ချစ်ခဲ့ရတာလဲ၊ ဝါသနာ
တူတာရယ်၊ စရိုက်တူတာရယ်၊ ပြီးတော့ နှလုံးသားက လက်ခံ
တာရယ်၊ အဲဒါတွေကြောင့်များလား၊ အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
မေသက်ကို ငါ ဖွင့်ပြောလိုက်တာ ကောင်းပါဉာဏ်၊ ဒါမှ
မေသက် ငါ့ကို အကောင်းဆုံးအကြံဉာဏ်တွေ ပေးနိုင်မယ်’

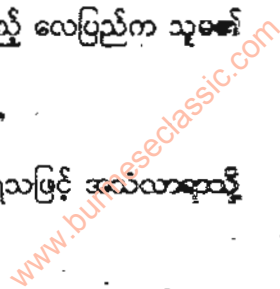
တဆက်တည်းမှာပင် မိမိသည် မိန်းကလေးပါလား
ဆိုသည့် အသိစိတ်က ပြန်ခြောက်လှန့်သည်။ စိတ်သည် အဝေး
သို့ လွင့်ထွက်သွားပြန်၏။

‘တို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ဘယ်တော့မှ မခွဲဘဲ တစ်
သက်လုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေချင်ပါတယ် ယဉ်ကျေးရယ်၊ ကိုတိုး
ကိုလည်း ခင်တယ်၊ စိတ်လည်းဆိုးတယ်၊ ဖြတ်မယ်ဆိုတော့
လည်း မပြတ်နိုင်ပါဘူး’

မေသက် ပြောခဲ့ဖူးသောစကားကို ပြန်ကြားသည်။
ကန်ရေကို ကျော်ဖြတ်တိုက်ခတ်လာသည့် လေပြည်က သူမ၏
ဆံစများကို ဖွသွား၏။

‘ယဉ်ကျေး ဘာပိုင်နေတာလဲ’

ပခုံးကို ဖျတ်ခနဲ ပုတ်ခဲလိုက်ရသဖြင့် အသံလာရာထိ

မော့ကြည့်ခိုပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟင်... မေသက်’

မေသက်က သူမကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေ၏။ ရယ်ရင်းနှင့် နှင်းမြွေးတက်ကြွစွာ သူမနံ့ဘေး နံ့ပေးလေးမှာ စွေခနဲဝင်ထိုင်သည်။

ယဉ်ကျေးဝေ ရင်တွေပိုခန့်လာ၏။

‘ငါ အရင်ပြောမယ် ယဉ်ကျေးရာ၊ နင် နောက်မှပြော စမ်းပါ’

စကားကို သူ အရင်ပြောမယ်၊ ငါ အရင်ပြောမယ် ငြင်းနေသဖြင့် မေသက်ကို လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

‘မေသက်က လိမ္မာပါတယ်ကွာ၊ ယဉ်ကျေးစကားကို အရင်နားထောင်စမ်းပါဦး၊ မေသက်ပြောမှာကို ပြီးရင် ကိုယ် နားထောင်ပါမယ်’

မေသက်က ခေါင်းကို အဆက်မပြတ်ခါယမ်းပြီး...

‘ကိုယ်အရင်ပြောချင်တယ်၊ ယဉ်ကျေး၊ ဒီအကြောင်းကို ပြောချင်လွန်းလို့ ယဉ်ကျေးနဲ့ တအားတွေ့ချင်နေတာ၊ ခု ယဉ်ကျေးက ပြောစရာရှိတယ်ဆိုပြီး ချိန်းလိုက်တာနဲ့ အနီတက် ပဲဆိုပြီး ကိုယ် ထွက်လာတာ၊ ကိုယ် အရင်ပြောမယ်ကွာ၊ အေး အေးဆေးဆေး နားထောင်စမ်းပါ’

မေသက်က ကလေးတစ်ယောက်လို ဆိုးနွဲ့ပြီး သူမ လက်ကို တဖွဖွကိုင်လှူမိပြောသည်။

ယဉ်ကျေးဝေ စိတ်ကိုလျှော့လိုက်၏။

မေသက်စကားကို နားထောင်ပြီးမှ နှလုံးသားထဲမှာ ဆွေးနွေးတော့မည်ဟု တွေးတောရင်း...

‘ကဲ... ကဲ... ပြော မေသက်ရေ၊ မင်းကတော့ သူငယ်ချင်းတွေကို အမြဲအနိုင်ယူတတ်တာပဲ’

မေသက်အပြုံးကို လှလှပပသေးတွေ့ရသည်။

မေသက်အတွက် မြီးရှည်တစ်ခွက်နှင့် အအေးတစ်လုံး ရောက်လာ၏။

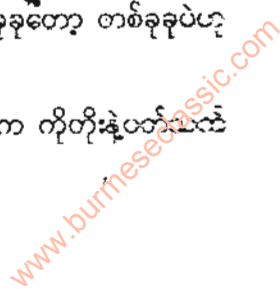
‘ဘာပြောမှာလဲ... ပြောလေ’

ယဉ်ကျေးဝေမျက်နှာကို မေသက်က စေ့စေ့ကလေး ကြည့်ပြီး...

‘ကိုယ်ပြောမယ့်စကားကို ယဉ်ကျေး နားထောင်ပြီး ယဉ်ကျေး ဝမ်းသာသွားမယ်ဆိုတာ ကိုယ် သိနေတယ်၊ ဒီစကား ကို ကိုယ် ယဉ်ကျေးကို ပြောချင်နေတာကြာပြီ၊ အခါအခွင့်မသင့် သေးတာရယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုမရှိသေးတာရယ် ကြောင့် မပြောဖြစ်ခဲ့တာပါ’

မေသက်စကားတွေက ဆန်းနေသည်ဟု ထင်လိုက်၏။ မေသက်မျက်လုံးထဲမှာ ပျော်ဝင်နေသော အဓိပ္ပာယ်ပေါင်းများစွာ အတွက် အဖြေကို သူ ရှာမတွေ့။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟု စိတ်ထဲမှာ တွေးမိသည်။

‘မေသက်ပြောမယ့် စကားတွေက ကိုတိုးနဲ့ဝတ်သင် လို့ပါ’

ဘာရယ်

ယဉ်ကျေးဝေရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

မေသက်မျက်နှာကိုလည်း မော့ကြည့်မိ၏။

မေသက်က အအေးကို ခပ်မျှင်းမျှင်းစုပ်ယူလိုက်ပြီးမှ

စကားကို ဖြည်းညင်းစွာပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ် ယဉ်ကျေးရယ်၊ ကိုယ် ကြံရာမရဖြစ်နေလို့ ယဉ်ကျေး တိုင်ပင်ရတာပါ။ ဘာပဲပြောပြော ယဉ်ကျေးဆီက အဖြေတစ်ခုခုကို ကိုယ်လိုချင်တယ်။ အဲဒီအတွက် ကိုယ် ဒီကိုရောက်လာတာပါ’

သည့်နောက်...

မေသက်စကားတွေက သူမနားထဲမှာ ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်။ နားထဲမှာ ဆူဝေလာသည်။ အမြင်တွေ ချာချာလာသည်။

‘ကိုတိုးကို မေသက် သိပ်ချစ်တယ် ယဉ်ကျေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေက ကိုတိုးနားထဲက ထွက်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအတွက် မေသက်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းကို ကိုတိုး နာကြည်းနေပြီဆိုတာ မေသက် သိတယ်။ မေသက် ကိုတိုးနဲ့ နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့လိုက်ရင် ကောင်းမလားဟင်၊ ယဉ်ကျေး ကိုယ့်ကိုအကြံပေးပါဦး’

မေသက်အသံ၊ မေသက်မျက်နှာ၊ မေသက် အကြည့်များကြားမှာ သူမတစ်ကိုယ်လုံး အဝေးကို လွင့်မျောသွားပြီ

ထင်ပါ၏။ မေသက်ရယ်...။

ကိုယ် မေသက်ကို ပြောစရာကျန်သေးလို့လား

‘ပြောလေ ယဉ်ကျေး၊ ကိုယ် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟင်’

မေသက်က သူမလက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်ပြန်၏။

သည်အမေးကို ပြန်ဖြေဖို့ အင်အားတွေ ယဉ်ကျေးဝေ ကိုယ်ထဲမှာ မရှိတော့။

သည်ပွဲမှာ သူမ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရပါပြီ။

‘ယဉ်ကျေး ဘာပြောရမလဲ မေသက်ရယ်’

စကားသံက ကတုန်ကယင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားထွက်လာသည်။ သူမမျက်နှာဆီမှ အကြည့်ကို မေသက်က မခွာ။ မျက်နှာကိုသာ မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်နေ၏။

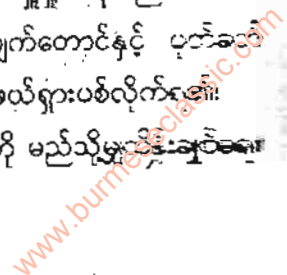
‘ကိုတိုးနဲ့ မေသက်မှာ နှလုံးသားနှုတ်သက်တဲ့ စကားတွေ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ ယဉ်ကျေး ခုမှသိတယ် မေသက်၊ မေသက်ကို ကိုတိုး ချစ်ခွင့်တောင်းခဲ့တာ ကိုတိုးဘက်က မှန်တယ်လို့ ယဉ်ကျေးထင်တယ်။ ကိုတိုးကို မေသက်ဘဝအသိနဲ့ရော နှလုံးသားအသိနဲ့ပါ လက်ခံသင့်ပါတယ်’

ပြောပြီး မောနေရသည့်စကားတွေ။

ဝင်သက်ကို မောပန်းကြီးစွာ ရှုရှိုက်ရသည်။

ကျလှလှမျက်ရည်များကို မျက်တောင်နှင့် ပုတ်ခတ်ကာကွယ်၍ မေသက်မမြင်အောင် ဖယ်ရှားပစ်လိုက်၏။

‘ငြိမ်သက်ခြင်းမရှိသော ရင်ကို မည်သို့မှည့်နှိုးချင်ဦးမလဲ’

အဆားတို့သည် အပိုင်းအစများအဖြစ် ကိုယ်နှင့်ဝေးရာသို့ ပေါက်ကွဲသွင့်စင်သွားသည်။

“မေသက် အားလုံးကို စဉ်းစားပြီးပြီ ယဉ်ကျေး၊ ကိုတိုးနဲ့ဝတ်သက်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် နောက်ဆက်တွဲပြဿနာတွေ အားလုံးကို မေသက် ရင်ဆိုင်မယ်၊ ကိုတိုးကို ဒီနေ့ဖြစ်ဖြစ် ဖောက်ဖြန်ဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့နေ့မှာ မေသက် အဖြေပေးလိုက်တော့မယ်”

မေသက် စကားလုံးတွေက သူမနားထဲမှာ ပူလောင်နေပါပြီ။ ပြုံးပြရင်းနှင့် အံ့ကိုတင်းတင်းစေ့ထားမိ၏။

“ဖေဖေတို့က မေသက် ကျောင်းမပြီးခင် သူတို့သဘောတူတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်တာတွေလုပ်ကြမှာ ယဉ်ကျေးရဲ့၊ အဲဒီအတွက်လည်း မေသက်ရင် အရမ်းပူနေရတယ်၊ တော်ကြာ ကြားထဲမှာ မထင်မှတ်တာတွေ ကောက်လုပ်လို့ရင် ကိုယ် ရင်ကျိုးလိမ့်မယ်”

မေသက်က စကားကိုရပ်ပြီး သူမမျက်နှာကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။

“ကိုတိုးနဲ့ မေသက်ကို ယဉ်ကျေး သဘောတူတယ်မို့လားဟင်”

“တူပါတယ် မေသက်ရယ်၊ ကိုတိုးနဲ့ မေသက်က တကယ့်ငယ်သူငယ်ချင်းစစ်စစ်တွေပဲဟာ၊ ယဉ်ကျေး ဘာမှ ကန့်ကွက်စရာမရှိပါဘူး”

“ကိုယ် အရမ်းပျော်သွားပြီ”

မေသက်က သူမ၏ လက်ဖဝါးနုနုလေးကို အားထိုးတရ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူမကတော့ မေသက်ထံပါးမှ ငြေးထွက်သွားချင်ပြီ။

“ကဲ... ကိုယ်ကတော့ စကားတွေပြောပြီးပြီ ယဉ်ကျေး ပြောမယ့်စကားတွေကို ကိုယ် နားထောင်တော့မယ်”

သူမ အသက်ရှူကြပ်သွား၏။

ပြောရမည့်စကားအတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လတ်တစ်လော့ချပြီး အင်အားတို့ကို မွေးယူလိုက်သည်။

“မေသက်”

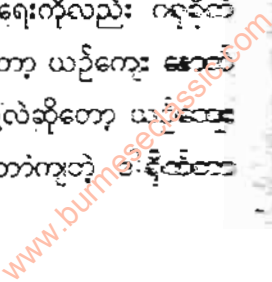
“ပြောလေ ယဉ်ကျေး”

“ယဉ်ကျေး ကျောင်းကနေ အပြီးအပိုင်ထွက်တော့မယ်”

“ဘယ်...ဘယ်လို ယဉ်ကျေး၊ နင် ကျောင်းထွက်တော့မယ်”

သူမ တည်ငြိမ်နေသလောက် မေသက် မျက်လုံးအစုံက ဘယ်ညာကူးလူးနေသည်။

“ဟုတ်တယ် မေသက်၊ ယဉ်ကျေး ကျောင်းထွက်တော့မယ်၊ နယ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ မေမေကျန်းမာရေးကိုလည်း ကုသိုက်ပေးချင်သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်ကိုတော့ ယဉ်ကျေး နောင်တစ်ခါ ထပ်ရောက်ဦးမှာပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ယဉ်ကျေး ကျောင်းမှာ ဆိုခဲ့ကဲ့တာတွေကို သဘောကွဲတဲ့ ဒါနဲ့ထဲတာ

တစ်သောတံက ယဉ်ကျေးကို ပီဒီယိုရိုက်ဖို့ စကားကမ်းလှမ်းတယ်။
ခေမုသဘောထားလည်း သိချင်သေးတယ်လေ။ ဒီအကြောင်း
တွေ ကိုတိုးသိရင်လည်း အရမ်းဝမ်းသာမှာ'

'ကိုယ်လည်း ဝမ်းသာပါတယ် ယဉ်ကျေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့
ကျောင်းကထွက်မယ်ဆိုတာကြီးကိုတော့ ဝမ်းနည်းတာပေါ့'

'လောကကြီးမှာ ဝမ်းသာတာရှိရင် ဝမ်းနည်းတာလည်း
ရှိရမယ်လေ၊ အနုပညာအတွက် လမ်းစပွင့်တာကို ယဉ်ကျေး
ဝမ်းသာရတယ်၊ မေသက်နဲ့ ကိုတိုး ချစ်သူဘဝရောက်သွားမှာ
ကိုလည်း ဝမ်းသာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယဉ်ကျေး သိပ်ဝမ်းနည်းသွား
တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အဲဒါလေ... အဲဒါက...'

ယဉ်ကျေးဝေအသံ တိမ်ဝင်သွားသည်။

မေသက်က ပျာပျာသလဲနှင့်-

'အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ပြောလေ ယဉ်ကျေး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်
လဲဟင်၊ ဟင်... နင် ငိုနေတယ်၊ ဟုတ်လား ယဉ်ကျေး'

ဖြော်... ပတ်ဝန်းကျင်ကို ယဉ်ကျေးဝေ မိရုက်နိုင်
တော့ပါ။

'ဘယ်လိုမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ ဒါဟာ ယဉ်ကျေးရဲ့
ဆုံးဖြတ်ချက် အမှန်ကန်မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ပြောနေတယ်နော်၊
ကိုယ့်ကို စိတ်တိုအောင် ယဉ်ကျေး မလုပ်နဲ့'

ယဉ်ကျေးဝေက ခေါင်းကို မရဲတရဲမော့၍...

'ယဉ်ကျေး ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်နေလို့ပါ ကိုတိုး၊
ယဉ်ကျေးရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်ပါရစေနဲ့တော့၊ ပြီးတော့
ယဉ်ကျေးမေမေ...'

သူ့မျက်နှာဆီမှ အကြည့်ကို ယဉ်ကျေးဝေက ပြန်သိမ်း
သည်။ သူ့အကြည့် အပေါ်မျက်နှာကြက်ဆီရောက်သည်။

'မဟုတ်သေးပါဘူး ယဉ်ကျေးရယ်၊ ကိုယ်တို့ တိုင်သင်
ပြီးမှဆိုလည်း ဟုတ်သေးတယ်၊ ခုဟာက ယဉ်ကျေးသဘောနဲ့
ယဉ်ကျေး လျှောက်လုပ်နေတာ၊ ဘယ်မလဲ ကျောင်းသွယ်ခွင့်
စာရွက်'

စောစောက သူ့ကို ယဉ်ကျေးဝေပြသော ကျောင်းထွက် ခွင့်စာရွက်လေးကို ပြန်တောင်းရင်း မျက်နှာကိုပါ မကျေမချမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကိုတိုးကို ခု ယဉ်ကျေး ဖွင့်ပြောနေပြီပဲ၊ ယဉ်ကျေး ကျောင်းထွက်မယ့်ကိစ္စကို မေသက်လည်း သိပြီးပြီ၊ ဒါကြောင့် ကိုတိုးကို အခု တစ်ခါတည်းပြောတာ’

ယဉ်ကျေးဝေက မျက်လွှာလေးလှန်ပြီး မော့ကြည့် သည်။ ခေါင်းပေါ်ကဆံပင်များကို လက်ထိုး၍ သူ ဖွပ်စစ်လိုက် ၏။

စိတ်ထဲမှာ အရမ်းရှုပ်ထွေးနေသည်။

‘ခက်လိုက်တာ ယဉ်ကျေးရယ်’

‘အပြင်မှာ ထွက်စကားပြောကြမယ်လေ၊ တော်ကြာဆို ညွှန်သည်တွေ များလာလိမ့်မယ်’

ပြောပြီး ယဉ်ကျေးဝေက ထိုင်ရာမှထသည်။

အပြင်ဘက်ရောက်တော့ အေးဆေးစွာထိုင်နိုင်မည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သူ ရွေးသည်။

‘ကိုယ် သိပ်ဝမ်းနည်းတယ် ယဉ်ကျေး၊ ယဉ်ကျေးက ကိုယ် သံယောဇဉ်ထားသလို မထားဘူး၊ ယဉ်ကျေး လုပ်ချင်တာ တွေကို အကုန်လျှောက်လုပ်တယ်၊ ကိုယ်တို့က အလကားကောင် တွေပါ၊ ယဉ်ကျေးဘဝထဲမှာ အထင်ကရရှိတဲ့အကောင်တွေ မဟုတ်ပါဘူး’

သူ့စကားအဆုံးတွင် ယဉ်ကျေးဝေက ခပ်ဟဟကက ခုတ် ရယ်လိုက်သည်။ သူကလည်း ယဉ်ကျေးဝေမျက်နှာကို ခြိတ် ကြည့်လိုက်၏။

‘ကိုယ့်စကားက ရယ်စရာကောင်းနေလို့လား’

‘ကိုတိုးက မသိရင် ရယ်ဖို့မကောင်းဘူး’

ယဉ်ကျေးဝေထံမှ ရယ်သံထပ်ထွက်လာပြန်၏။

‘ဘာပြောတယ် ယဉ်ကျေး’

‘ဪ... ကိုတိုးက မသိရင် ရယ်စရာမကောင်းဘူး’

လို့

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ကိုတိုးနဲ့ပတ်သက်တာတွေ မေသက်က ယဉ်ကျေးကို

အကုန်ပြောပြတယ်’

‘ဘယ်လို’

သူ တွေသွားသည်။

‘ဟုတ်တယ်လေ... ကိုတိုးက ကိုတိုးသံယောဇဉ်ထား

သလို မထားဘူးဆိုလို့ ယဉ်ကျေးက ပြောပြတာပါ၊ ကိုတိုးနဲ့

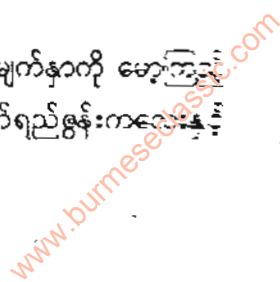
မေသက်ကိစ္စကို ယဉ်ကျေး သိထားပြီးပါပြီ’

သူ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။

မလုံသောကြားမှ ယဉ်ကျေးဝေမျက်နှာကို မော့ကြည့်

ဖြစ်သည်။ ယဉ်ကျေးဝေက လက်ဖက်ရည်ဖွန်းကလေးနဲ့

ခလောက်ရင်း ရယ်နေ၏။

ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့သူကို ယဉ်ကျေး အမုန်းဆုံးပဲ။
တို့တို့နေ့ပတ်သက်လာရင် ဘယ်တုန်းကမှ ယဉ်ကျေး ဟန်မဆောင်
ခဲ့ဘူး။ ကိုတိုး သိပါတယ်လေ။ ယဉ်ကျေးရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့
အံ့သည်းနှလုံးကို

သူ ခေါင်းကို အလိုလိုငိုက်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။
အတန်ကြာမှ...

‘မေသက်က ဘာတွေပြောလို့လဲ ယဉ်ကျေး’

သူ မဝံ့မရဲ အမေးကို ယဉ်ကျေးဝေ မဖြေ။

‘ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်တာတွေကို ယဉ်ကျေးကို
အကုန်ပြော ပြတယ်ဆိုတော့...’

‘ဘာလဲ... ကိုတိုးက လူမိတာ နာတယ်လို့ ပြောချင်
နေလို့လား’

သည်တစ်ခါတော့ သူ နာနာကျင်ကျင့်ကလေး ရယ်
လိုက်၏။

ယဉ်ကျေးဝေနှင့်တကွ တစ်လောကလုံးကို ပြောပြရန်
ကျန်နေသော ရင်ထဲကစကားများကို သူ ပြန်အမှတ်ရလာသည်။

‘ပြဿနာတစ်ခုရဲ့အဖြေကို မသိသေးခင် အောင်မှတ်
ရုံးမှတ်ကို မလတ်မှတ်ချင်ပါနဲ့ဦး ယဉ်ကျေး။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ
ယဉ်ကျေးကိုပြောပြဖို့စကားတွေ အများကြီး ကျန်နေပါသေး
တယ်။ အဲဒီစကားတွေ ယဉ်ကျေး နားထောင်ပြီးတဲ့အခါ ကိုယ့်
ခံစားချက်တွေကို ယဉ်ကျေး သဘောပေါက်လာမှာပါ’

ယဉ်ကျေးဝေက ရယ်မြဲရယ်နေ၏။

‘ကိုယ်ပြောမယ့်စကားတွေကို ယဉ်ကျေး သေသေချာ
ချာ နားထောင်ပေးပါ’

မေသက်ကို ချစ်ရေးဆိုပြီးခဲ့စဉ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော
အဖြစ်အပျက်များက ခေါင်းထဲသို့ ဖြတ်သန်းရောက်ရှိလာသည်း
သည်တုန်းက မေသက်၊ ဖိုးလေးနှင့် သူ...

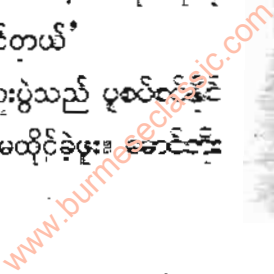
‘ဖိုးလေးကတော့ မင်းတို့လူငယ်တွေရဲ့ သံယောဇဉ်
ကို ဘာတစ်ခုမှ မကန့်ကွက်ချင်ဘူး မောင်တိုး၊ ဒါပေမဲ့ မေသက်
ဟာ ဖိုးလေးရဲ့တူမ အရင်းခေါက်ခေါက်ပါ။ ဒီစကားတွေကို
ပြောရမှာ ဖိုးလေး စိတ်မကောင်းပါဘူး မောင်တိုးရယ်’

ဖိုးလေးက ပင့်သက်ချပြီး သူ့မျက်နှာကို စူးစမ်းသလို
လှမ်းကြည့်သည်။

သူ့နားထဲ မရှင်းသဖြင့်...

‘ဖိုးလေး ပြောနေတာတွေကို ကျွန်တော် ဘာမှ သဘော
မပေါက်ဘူး။ ဖိုးလေး ဘာကိုပြောချင်တာလဲ၊ ဘာကို ဆိုသို့
ချင်တာလဲ။ အဲဒါ ကျွန်တော် သိပ်သိချင်တယ်’

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏ အတွင်းစားပွဲသည် မှုစပ်ငင်နိုင်
လာ၏။ သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သူ မထိုင်ခဲ့ဖူး။ မောင်တိုး

ကို စကားပြောချင်လို့ဟုဆိုပြီး သည်နေရာ သည်ဆိုင်ကို ဖိုးလေးက ကားနှင့်ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

‘မောင်တိုးကို ဒါတွေ ပြောပြချင်လို့ ဖိုးလေး ဒီနေရာကို တမင်ခေါ်လာခဲ့တာပါ။ ဒီလိုကွဲ့ မောင်တိုးရဲ့’

ဖိုးလေးက သူမသိခဲ့သော ဇာတ်ကြောင်းတစ်ခုကို ပြောပြသည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က ဖိုးလေးတို့မိသားစုအားလုံး ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ကို ခရီးထွက်ခဲ့တာ မောင်တိုး မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား’

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘အဲဒီတုန်းက ဖိုးလေးညီ၊ မေသက်ဖေဖေရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ကျောက်မဲမှာ မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ခဲ့ကြတယ်။ သူ့နာမည်က ဦးထွန်းလုံတဲ့။ ပွဲရုံပိုင်ရှင်ကြီးပေါ့ကွယ်’

စကားတန့်ပြီး သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြန်၏။

‘သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တွေတော့ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေပြောရင်း သားရေး သမီးရေးကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးခဲ့ကြတယ်’

ဖိုးလေးက သူ့အကြိုက် ဆေးပေါ့လိပ်ကို တစ်ရှိုက်ဖွာရှိုက်ရင်း ဆေးလိပ်ငွေများကို ဖြည်းဖြည်းလေးလေး မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ပြန်ကြည့်သွားသော မီးခိုးငွေထဲမှာ မေသက်ပုံရိပ်ကို မြင်သည်။ မေသက်သည် ငယ်ငယ်ကလိုပဲ အပြစ်မဲ့စွာ

ပြုံးရယ်နေ၏။

‘အဲဒါ ဦးထွန်းလုံမှာ သားတစ်ယောက်ကလည်း ပါလားတယ်။ သားလေးကလည်း ဆရာဝန်ဘွဲ့ရထားတဲ့ သူငယ်ပါပဲ။ တိုတိုနဲ့လိုရင်းကို ပြောရမယ်ဆိုရင် ဦးထွန်းလုံသား မင်းသက်အောင်နဲ့ မေသက်ကို နှစ်ဖက်မိဘတွေက စကားကတိနဲ့ သဘောတူခဲ့ကြပြီး...’

‘တော်ပါတော့ ဖိုးလေးရယ်၊ ဒီလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ’

သူ့နှုတ်မှ စကားလုံးတွေ ခက်ခက်ခဲခဲ ခုန်ထွက်ကျလာသည်။

ဖိုးလေးက သူ့လက်ထဲမှ ဆေးလိပ်တိုကို ပြာခံခွက်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်နေ၏။

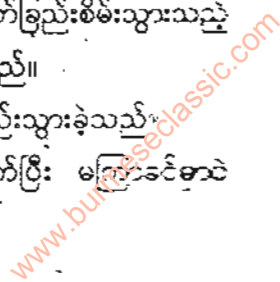
‘ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး မောင်တိုးရယ်၊ ဖိုးလေး ဒီစကားတွေကို မပြောချင်ဘဲနဲ့ ပြောနေရတာပါ’

ဖိုးလေး ပြောနေသော်လည်း သူ့စိတ်တစ်ခုလုံးသည် ဖိုးလေးနှင့်အတူ ရှိမနေတော့။

ကျောက်မဲမှ မေသက် ပြန်ရောက်လာပြီးသည့်နောက်ပိုင်း မေသက်တို့မိသားစု သူ့အပေါ် ရုတ်ခြည်းစိမ်းသွားသည့် အဖြစ်ကို ခုမှ သူသဘောပေါက်လာသည်။

‘မေသက်ကိုလည်း သူ့ နာကြည်းသွားခဲ့သည်’

‘ဖိုးလေးတို့ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ’

ဦးထွန်းလုံနဲ့ ဒေါက်တာမင်းသက်အောင် ရန်ကုန်လိုက်လာတယ်။
ဒိုးလေးတို့ဘက်က နှုတ်ကတိစကားကျွဲခဲ့တာတွေကို အစပြန်
ဖော်ပြီး စေ့စပ်ပွဲလုပ်ဖို့ ဦးထွန်းလုံဘက်က အတိအလင်း ကမ်း
လှမ်းလာတယ်။ အားလုံးက အားနာရလောင်အောင်ပဲ ဦးထွန်းလုံ
တို့ဘက်က ကောင်းခဲ့တယ် မောင်တိုး၊ ဒါကြောင့် မေသက်နဲ့
စေ့စပ်ဖို့ကို လိုလိုလားလားနဲ့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ကြတယ်။

စကားက သူပြန်ပြောနိုင်စွမ်းမရှိသောစကား။ သူ့ဘက်
က ကန့်ကွက်စရာ တစ်စုံတစ်ရာမျှမရှိတော့သောစကား။

မေသက် မျက်နှာကို တရေးရေးမြင်လာသည်။

မေသက်သည် ထိုအကြောင်းစကားများနှင့် ပတ်သက်
၍ လေသံကိုမျှပင် သူ့ကို မဟာခဲ့ပါလား။

မေသက် သူ့ကို ကောင်းကောင်းလှည့်စားခဲ့ပြီပဲ။

‘အဲဒါနဲ့ စေ့စပ်ပွဲအထိမ်းအမှတ်အဖြစ်နဲ့ ခြောက်မိုင်က
ခြံနဲ့ဟိုက်ကို မေသက်နာမည်နဲ့ ဦးထွန်းလုံက မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့
အဖြစ် ပေးခဲ့တယ်’

‘အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ဖိုးလေး၊ ကျွန်တော့်
ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားတွေ လာပြောနေတာလဲဗျာ’

ဖိုးလေးက ပင့်သက်ကိုချ၍...

‘အဲဒီစကားကိုသာ မောင်တိုးဖေဖေသိရင် ဖိုးလေးတို့
လည်း ကောင်းမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ပြောသင့် မပြော
သင့် ချင်ချိန်နေခဲ့တာပါ’

‘ပြောပါ ဖိုးလေး၊ ဒီအချိန်မှာ အားနာတာယံဆိုတဲ့စကား
ဟာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေရဲ့ကြားမှာ ရှိစရာမလိုတော့ပါဘူး’

ဖိုးလေး၏ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကို သူ့ကြားနေရသည်။

‘မောင်တိုးနဲ့ မေသက်ဟာ တစ်မိဝမ်းထဲက မဆင်းရဲနဲ့
တမယ် မောင်နမလိုဘဝမျိုးနဲ့ နေခဲ့ကြတယ်ဆိုပေမယ့် အဖွယ်
တွေက မငယ်တော့ဘူးဆိုတာ အားလုံးသတိထားလာမိကြတဲ့
အချိန်မှာ အကောင်းဆုံးကိုရွေးချယ်ဖို့ ဖိုးလေးတို့ တိုင်ပင်ကြရ
တော့တယ်။ တကယ်တော့ သံယောဇဉ်ချင်းယှဉ်လိုက်ရင် မင်း
သက်အောင်ထက် မောင်တိုးကို ဆယ်ဆပိုပါတယ်။ မေသက်ဟာ
မင်းသက်အောင်ထက် မောင်တိုးကိုပဲ...’

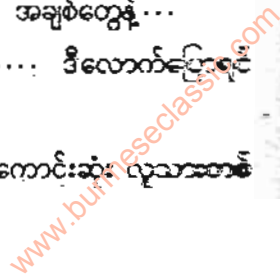
နှုတ်က မထွက်သင့်သော စကားဖြစ်နေသဖြင့် ဖိုးလေး
က သူ့ကို အတန်ကြာငေးကြည့်နေသည်။

ခဏနေတော့မှ သူ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး...

‘ဖြစ်နိုင်ရင် မောင်တိုးကို ဖိုးလေးက အနူးအညွတ်
တောင်းပန်ချင်တယ်။ မေသက်နဲ့ ဒေါက်တာမင်းသက်အောင်တို့
အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် အဆက်အဆံ အသွားအလာ
ကအစ မောင်တိုး ဆင်ခြင်ပေးဖို့၊ ပြီးတော့ မေသက်ကို ညီစ
လေးတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ထက်မပိုတဲ့ အချစ်တွေနဲ့...’

‘တော်ပါတော့ ဖိုးလေးရယ်... ဒီလောက်ပြောရင်
ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီဗျာ’

ဖိုးလေး သူ့ကို သနားစရာအကောင်းဆုံး လူသားတစ်

၁၉

ယောက်အဖြစ်နဲ့ စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူ ခေါင်းကိုမော့ပစ်လိုက်၏။

မေသက်ကို သူ့ဘဝထဲကဖယ်ထုတ်ဖို့ အင်အားများစွာ

ကို စိုက်ထုတ်ရပေတော့မည်။

ရှိတာတွေလည်း ရှိပါစေတော့ မေသက်ရယ်။

✦ ✦ ✦

(၃၅)

‘အကြောင်းအရာတွေက အဲဒါပဲ ယဉ်ကျေး’

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ယဉ်ကျေးဝေ၏မျက်နှာ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေသည်။

‘ဒါ... ဒါဆို မေသက်မှာ စေ့စပ်ပြီးသားရှိတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ကိုတိုး... ဟင်...’

သူ ငြိမ်သက်စွာနေလိုက်၏။

နာကျင်မှုကြီးစွာ ခံစားခဲ့ရသော နေ့ရက်များကို အပိုင်းပိုင်းဖြစ်အောင် ထုခွဲချေဖျက်ပစ်ချင်သော ဆန္ဒများကသာ ရင်ထဲမှာ လွှမ်းမိုးနေသည်။

ယဉ်ကျေးဝေ မသိသေးသော ပူပူနွေးနွေး အတိတ်၏ အပိုင်းအစများသည် သူ့ဘဝအတွက် နာကျင်ခံခက်ဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

‘ကိုယ်က လူတွေအားလုံးကို ထာဝရနှုတ်လွှတ်တာပဲ’

ဆောင် ကြီးစားနေခဲ့သူပါ ယဉ်ကျေး၊ ကိုယ့်ကို ရိုက်ခတ်လာ
တဲ့ လှိုင်းတံပိုးတွေကို မတုန်မလှုပ် ရင်ဆိုင်ခဲ့သူပါ။ မေသက်
ဟာ ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုယ်မသိဘူးအထင်နဲ့ ကိုယ့်ကို ရုပ်
သေးရုပ်လို့ ကြီးဆွဲလိမ်ညာချင်ခဲ့တယ်။ ကိုယ်ကလည်း ဟန်
ဆောင်ရယ်မောခဲ့တာပါပဲလေ။ သူနဲ့ပတ်သက်ရင် မျက်နှာတစ်
ချက်မပျက်အောင် စကားတစ်လုံးမမှားအောင် သတိထားခဲ့တာ။
ဒါတွေက ဖိုးလေးနဲ့တွေ့ပြီးတဲ့ အချိန်ကတည်းကပါ ယဉ်ကျေး၊
ဒီအချိန်အခါမှာတော့ အားလုံးကိုနားလည်သွားတဲ့သူတစ်ယောက်
အနေနဲ့ မေသက်နဲ့တွေ့ရင် ပြုံးပြရယ်ပြဆိုတာ မခဲယဉ်းတော့
ပါဘူး။

စကားကို အစသတ်လိုက်သည်။

မေသက်သည် ဒီဘဝ ဒီတစ်သက်မှာ မည်သည့်နည်း
နှင့်မျှ သူ့မေသက် ဖြစ်မလာနိုင်တော့။ မေသက်နှင့် သူသည်
ခရီးတစ်ခုကို ဆန့်ကျင်ဘက် ကျောခိုင်းလျက် လမ်းခွဲထွက်မှန်း
မသိ ထွက်ခဲ့ကြလေပြီ။

‘ဒါတွေအားလုံးကို ယဉ်ကျေး ဘာတစ်ခုမှမသိခဲ့ဘူး
ကိုတိုး။ ဒီပြွဲမှာ ယဉ်ကျေး နားမလည်နိုင်တာတွေ ရှိနေသေး
တယ်ဆိုတာ ကိုတိုး ယုံပါ’

ယဉ်ကျေးဝေက ရင်ညွန့်ပေါ်တင်နေသောဆံပင်တံထွေး
ကို နောက်သို့ပို့သည်။ ပြီးမှ စကားကိုဆက်ပြောသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ယဉ်ကျေး တစ်ခုတော့ပြောချင်ပါတယ်။ ဘာ

လဲဆိုတော့ မေသက်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့။ သူ ကိုတိုးကို သိပ်ချစ်
တယ်ဆိုတာ ယဉ်ကျေး သိတယ်။ သူ ယဉ်ကျေးကို သူ့ရင်ထဲမှာ
ရှိတာတွေ အကုန်ဖြင့်ပြောသွားတယ်။

‘ဘယ်လို...’

သူ နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ယဉ်ကျေးမျက်နှာကို ကြည့်
လိုက်၏။

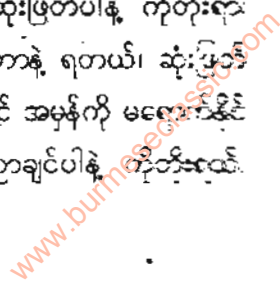
‘ကိုတိုးတို့နှစ်ယောက် တကယ့် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ
ပါ။ သူငယ်ချင်းအချစ်ဆိုတာ တည်တံ့ခိုင်မြဲတယ်လို့ ယဉ်ကျေး
ကြားဖူးပါတယ်။ ကိုတိုး မေသက်ကို သွားတွေ့လိုက်ပါ။ သူ
ကိုတိုးကို သိပ်တွေ့ချင်နေတယ်’

‘မလိုတော့ဘူး ယဉ်ကျေး။ ကိုယ် လုံးဝ ဆုံးဖြတ်ထား
လိုက်ပြီ။ ကိုယ် မေသက်ကို မချစ်တော့ဘူး’

ရင်ထဲစကားသည် အပြင်ဘက်သို့ လေးကန်စွာထွက်
သွား၏။ ချစ်ခဲ့သော မေသက်သည် သူ့ဘဝ မြင့်မားသောနေရာ
တွင် ရောက်ရှိပျော်ပါးနေသည်ကိုသာ မြင်လိုပါသည်။

ဒါသည် မေသက်နှင့်ပတ်သက်သော သူ့စေတနာအမှန်
လည်းဖြစ်ပါ၏။

‘တစ်ဖက်သတ်ကြီးတော့ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ ကိုတိုးရာ
လူဆိုတာ လုပ်ရပ်များရင် တစ်ခါပြင်တာနဲ့ ရတယ်။ ဆုံးဖြတ်
ချက်များရင် တစ်သက်လုံးပြင်ရင်တောင် အမှန်ကို မရှေးကန့်
တော့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလိမ်ညာချင်ပါနဲ့ ကိုတိုးငယ်’

ကိုတိုးရဲ့ရင်ထဲက အသည်းနှလုံးကို ယဉ်ကျေး ထွင်းဖောက်မြင်
နေပါတယ်။ မေသက်ကို ကိုတိုး ဘယ်အထိချစ်တယ်ဆိုတာ
ယဉ်ကျေးသိတယ်။ ဒီလောက်တော့ လူကခတ်မည့်ပါဘူး။

‘မချစ်ဘူး ယဉ်ကျေး၊ ကိုယ် မေသက်ကို မချစ်ဘူး’
‘ချစ်ပါတယ်’

ယဉ်ကျေးက အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လူရှင်းနေသဖြင့် ယဉ်ကျေးဝေ
၏အရယ်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်သူ တစ်ယောက်မျှပင်မရှိ။

‘ယဉ်ကျေး ကိုတိုးကိုမေးမယ်လေ၊ မှန်မှန်ဖြေမလား’
‘မေး’

သူ့အသံက ပြတ်နေ၏။

‘ကိုတိုး မေသက်ကို မချစ်တော့တာ သေချာရဲ့လား’
‘သိပ်သေချာတယ်’

‘တကယ်နော်’
‘ဆယ်ကယ်... ဆယ်ကယ်’
‘မေးပါ’

‘ဒါဆို မေသက်ကို ဘာလို့ ကိုတိုး မချစ်တော့တာလဲ’
‘အမြင်ကတ်လို့၊ မုန်းလို့’
‘ဘာဖြစ်လို့ အမြင်ကတ်တာလဲ’

ယဉ်ကျေးက မေးပြီး ရယ်နေပြန်၏။
‘အမြင်ကတ်တာ ကြည့်ရေတော့လို့ပေါ့ ယဉ်ကျေးရ’

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် စိတ်ထဲတွေ့ရာ ဖြေချလိုက်သည်။

‘လိမ်ပါ ကိုတိုး၊ တစ်လောကလုံးမှာ ရှိသမျှအရာတွေ
အားလုံးကို ဘယ်တော့မှကရမစိုက်ဘဲ ကိုတိုး လိမ်ပါ၊ ဒါပေမဲ့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ မလိမ်ပါနဲ့၊ ကိုတိုးဘဝတစ်လျှောက်လုံး
လိမ်ညာမိတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို အသက်ရှိသရွေ့ ခံစားသွားရလိမ့်
မယ်ဆိုတာ ယဉ်ကျေး ပြောချင်ပါတယ်။’

သူ့ ချောင်ထဲမှာ ပိတ်မိနေသလို ခံစားရသည်။

‘အကောင်းဆုံးကို ယဉ်ကျေး ပြောရမယ်ဆိုရင် ကိုတိုး
မေသက်ကိုရှာပြီး သွားတွေ့လိုက်ပါ။ မေသက်ဟာ ကိုတိုး ထင်
ထားတဲ့မေသက် မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ အဲဒီအခါကျရင် သိပါ
လိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့...’

ယဉ်ကျေးဝေက စကားကိုရပ်ပြီး သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်
တွေ့ကြည့်သည်။

‘ကိုတိုးတို့နှစ်ယောက် ဘဝတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်လက်တွဲ
နိုင်အောင် ကြိုးစားပါလို့ ယဉ်ကျေး ပြောချင်ပါတယ်’

ယဉ်ကျေးဝေ လေသံပြောင်းလဲသွားသည်။
‘သူ ယဉ်ကျေးဝေကို ခပ်ဝေဝေလေးကြည့်ဖြစ်တော့
မျက်လုံးထောင့်စွန်းမှာ မျက်ရည်စကလေးကို တွေ့သည်။
အို... သူ ဘာကိုမှ နားလည်နိုင်စွမ်းမရှိတော့’

(၃၆)

စိတ်သည် ရွက်ကြွေလေးတစ်ခုလို လွင့်မျောပြီကို ယဉ်ကျေးဝေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလိုက်သည်။

စိတ်၏ ပြတ်တောက်နေသော ကြီးမျှင်ကလေးကို သူမ ဆက်ကြည့်သည်။ မရ။ မြင်ကွင်းအားလုံးသည်လည်း သွေခြောက် နေသော ကန္တာရပြင်ကျယ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေ၏။

ဖြတ်တိုက်လာသော လေပြည်သည် ငြိမ်သက်နေသော သစ်ရွက်များကို ပုတ်နှိုးရင်း သူမနှင့်ဝေးရာအရပ်သို့ တိမ်းခွာ ထွက်ပြေးလျက်ရှိသည်။

ရဲဖန်ရဲခါ အတွေးထဲမှာ အမေ့ရုပ်ပုံနှုမ်းနှုမ်းကို ယဉ်ကျေး ဝေ မြင်မိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကုန်ဆုံးပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြီဖြစ် သော အတိတ်ဆိုး အတိတ်ဆွေးများကို တသအောက်မေ့စွာ ယဉ်ကျေး လွမ်းနေမိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယဉ်ကျေးဝေ အမေ့ရင်ခွင်သို့ ခိုဝင်ရပေ တော့မည်။

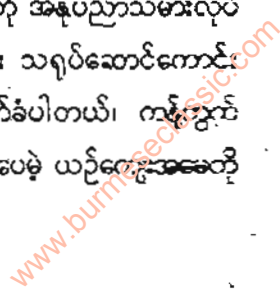
ဦးနှောက်အသိမှလာသော ဆုံးဖြတ်ချက်သည် နှလုံး သားဆန္ဒနှင့် တစ်ထပ်တည်းကျခဲ့လေပြီ။

ဗီဒီယိုလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုမှ ဒါရိုက်တာကိုလွှင်မောင် ပြောသောစကား နားထဲပြန်ရောက်လာသည်။

“စဉ်းစားပေါ့ မယဉ်ကျေးဝေ၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က တော့ မယဉ်ကျေးဝေရဲ့ သဘောထားအစစ်အမှန်ကို လပိုင်း ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ တိတိကျကျ သိချင်တယ်။ မယဉ်ကျေးဝေရဲ့ အရည်အချင်းကိုသိထားတော့ ဒုတိယသရုပ်ဆောင်နေရာက တောင် မသုံးပါဘူး၊ ခေါင်းဆောင်နေရာကိုသုံးမှာပါ။ ဒါကလည်း ကျွန်တော် ယုံကြည်တဲ့အပိုင်း ရှိလို့ပေါ့လေ”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကိုတိုး၏စကားသံက နားထဲ ပြေးဝင်လာ၏။

“အနုပညာအလုပ်ကို လုပ်တယ်ဆိုတာ ပျင်းလို့၊ အားလို့ အလုပ်လုပ်စရာမရှိလို့ လုပ်ရတဲ့အလုပ်မျိုးဆိုပြီး ဘယ်တော့မှ ပေါ့ပေါ့ဆဆမတွေးနဲ့ ယဉ်ကျေး၊ အနုပညာမှာ အသက်ရှိတယ်၊ ဈာန်ရှိတယ်၊ ခံစားမှုရဲ့ပုံရိပ်ရှိတယ်၊ ဒါကို အနုပညာသမားလုပ် မယ့်သူက နားလည်ရတယ်၊ ယဉ်ကျေး သရုပ်ဆောင်ကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာကို လက်ခံပါတယ်။ ကုန်ပစ္စည်း ဖို့ အကြောင်းလည်း ဘာမှမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ယဉ်ကျေးအဖေတို့

ပြန်တိုင်ပင်ကြည့်ပါဦး။ ပြီးတော့ ကျောင်းထွက်ဖို့ကိစ္စကိုလည်း အလျင်စလို မလုပ်ပါနဲ့ဦး။ ကိုယ်ကတော့ ယဉ်ကျေး ကျောင်း ထွက် မယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလို့ထင်တယ်။
 သည်တန်းက ကိုတိုးစကားကိုနားထောင်ပြီး ယဉ်ကျေး ဝေ ရယ်နေခဲ့မိသည် ထင်၏။ ကိုတိုးကို တစ်ခွန်းတလေမှ ယဉ်ကျေးဝေ မချေပခဲ့။ စကားတုံ့ပြန်မဆိုခဲ့။

စိတ်သည် မိမိကိုယ်မှာမရှိ။

ဘာတွေတွေ့ပြီး လျှောက်နေတာလဲ ယဉ်ကျေး။ အိမ် ရောက်ပြီ။

အသံကြောင့် သတိချက်ချင်းပြန်ဝင်သည်။

သူမ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားဟန်ကိုကြည့်ပြီး ကိုတိုး က ရယ်၏။

ဟုတ်ပါရဲ့... ကိုတိုးတို့အိမ်ကိုတောင် ရောက်လာပြီ။

ဖေဖေ... ယဉ်ကျေးပါ အိမ်လိုက်လာတယ်။

ကိုတိုးက သူ့ဖေဖေကို လှမ်းအော်ပြောပြီး ခြံဝိုင်း ကလေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကိုတိုးဖေဖေက လက်ထဲမှသတင်း စာကိုကိုင်ထားရင်း မိမိတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်၏။

အတော်ပဲဟေ့... သားတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို မင်္ဂလာသတင်းလေး ပြရဦးမယ်။

ဘာမင်္ဂလာသတင်းလဲ ဖေဖေ။

သားတို့သူငယ်ချင်းမေသက် နေ့စပ်လိုက်ပြီတဲ့။

ဟင်

သတင်းစာကို ယဉ်ကျေးဝေက လှမ်းယူကြည့်သည်။
 ပြီး ကိုတိုး၏မျက်နှာကိုလည်း အကဲခတ်သလိုကြည့်လိုက်၏။
 ကိုယ် ယဉ်ကျေးကို ဘယ်တော့မှမလိမ်ဘူးဆိုတာ ယဉ်ကျေး ယုံပြီလားဟင်။

သူမက မျက်လုံးဝိုင်းကလေးနှင့် ကိုတိုးကိုသာ ဝေး ကြည့်နေမိပါ၏။

ရွှေကို ရွှေနှံထပ်တဲ့ပွဲပါပဲ သားရယ်။ သားတို့ဖေဖေတို့ ဟာ သူတို့နဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ တရင်းတနီးနေခဲ့ နေခဲ့။ ဘဝနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘယ်သူမှ အနာမခံလို့ကြပါဘူး။ အင်းလေ... လူတွေဟာ လူတွေကျင့်တဲ့အကျင့်ကိုပဲ ကျင့်ကြတော့မှာပေါ့ ကွာ။

ကိုတိုးဖေဖေက ချထားသော ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကောက် ဖွာလိုက်၏။

မေသက်မျက်နှာကို ယဉ်ကျေးဝေ ပြေးမြင်သည်။

ကန်စပ် မြီးရှည်ဆိုင်မှာ မေသက်ပြောခဲ့သော စကား ကို ပြန်သတိရ၏။

ကိုတိုးကို မေသက် သိပ်ချစ်နေပြီ ယဉ်ကျေးလို့ မေသက်ကို ကူညီပါဦး။

အတွေးများနှင့် ယဉ်ကျေးဝေ ပင့်သက်အချမှာ ကိုတိုး ဖေဖေက သူမနှင့် ကိုတိုးကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

လောကကြီးမှာ နှမ်းပါးချိုတဲ့သူတွေဆီမှသာ သစ္စာ တရားကို အများဆုံးတွေ့ရတယ် သား၊ ဂုဏ်တွေ ဓနတွေနဲ့ ဘယ်သတ်ပြီး ခွဲခြားခံရတဲ့အဖြစ်တွေကို တွေးမိတိုင်း ဖေဖေ ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတွေ ထပ်တိုးလာသလိုပဲ၊ ဒီအဖြစ်တွေကို ဘယ်တော့မှပြန်မပြောတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေမယ့် ခုတော့...

သူမနှင့် ကိုတိုး မျက်လုံးအဝိုင်းသားစွလေးနှင့် နားစွင့် နေဆဲမှာ-

‘မေသက်ဖေဖေ ဖေဖေက ငယ်ငယ်က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အင်မတန်ချစ်ကြခင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပဲ သား’

စကားအတန်မှာ သူမက ကိုတိုးကို လှမ်းကြည့်၏။ ကိုတိုးဖေဖေ ဦးလေးဦးအောင်တိုးက အပြင်ဘက်သို့ ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ကလေး လှမ်းကြည့်ပြီး...

‘အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ ဖေဖေတို့ဘဝထဲကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်၊ သူ့နာမည်က ခင်နွဲ့ ဝေတဲ့’

‘ရှင်’
‘ဟုတ်တယ် သမီး၊ ခင်နွဲ့ဝေတဲ့၊ အငြိမ့်မင်းသမီး တစ် ယောက်ပေါ့ကွယ်’

ယဉ်ကျေးဝေ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလည်နေဆဲမှာ ကိုတိုး က...

‘ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါမှ မပြောပြဖူးဘူး’

‘ဟုတ်တယ် သား၊ ဖေဖေဟာ ငယ်ငယ်လေးကတည်း က တီးတာ မှတ်တာ ကတာ ခုန်တာကို ဝါသနာပါခဲ့တဲ့လူဆို တော့ ဆရာတစ်ယောက်ဆီမှာ အတီးအမှုတ်ဝညာသင်ပြီး အငြိမ့် လောကထဲကို ခြေစုံပစ်ဝင်လိုက်တယ်၊ အဲဒီမှာ ဖေဖေနဲ့ ခင်နွဲ့ဝေ စတွေ့တော့တာပဲ’

‘ဘုရား... ဘုရား’

‘သမီးက ဘာဖြစ်လို့ ဘုရားတတ်လာလဲကွယ်’

‘မ... မဟုတ်ပါဘူး ဦး၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး’

ရင်တွေလှုပ်ခုန်ပြီး ယဉ်ကျေးဝေ ခေါင်းထဲမှာ အတွေး ပေါင်းစုံ ဝင်ရောက်လာသည်။

‘မေမေသည် သူမကိုမမွေးခင်က အငြိမ့်ကခဲ့ဖူးသည်။’

အငြိမ့်မင်းသမီး ခင်နွဲ့ဝေဘဝနှင့်လည်း နာမည်ကြီးခဲ့ သူဖြစ်သည်။

‘တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခင်မင်လာတော့ ခင်နွဲ့ဝေ ကို မေသက်ဖေဖေ ဦးထွန်းပိုင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တယ် ဆိုပါတော့၊ အဲဒီမှာ ဦးထွန်းပိုင်ဟာ ခင်နွဲ့ဝေကို ချစ်ခင်စုမက်ပြီး ချစ်ခွင့်ကို အတိအလင်းတောင်းတော့တာပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ခင်နွဲ့ ခင်နွဲ့ဝေဟာ ချစ်သူရည်းစားဖြစ်နေကြပြီလေ’

ချစ်သူရည်းစား။

သူမနှုတ်မှ အသံတိမ်ကလေး ဟိုးညင်းစွာ ညှစ်ထွက်

လာသည်။ တခက်တည်းမှာပင် ခင်နွဲ့ဝေဆိုသည့်အမည်နှင့် ဝတ်သတ်ပြီး ခံစားမှုတစ်မျိုးက ရင်ထဲရောက်ရှိလာ၏။

‘ဒါပေမဲ့ ဖေဖေဟာ ဦးထွန်းပိုင်အပေါ်မှာ အနိုင် အထက်ပြုခဲ့တယ်။ ဦးထွန်းပိုင်က မိဘတွေခေါ်လာပြီး ခင်နွဲ့ဝေ ရဲ့မိဘတွေဆီမှာ အတိအလင်းတောင်းရမ်းတဲ့အချိန်မှာ ခင်နွဲ့ဝေ ကို ဖေဖေ ရအောင်ခိုးယူခဲ့တယ် သား’

ဦးလေးအောင်တိုးက စကားကိုဖြတ်ပြီး သူမမျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

ယဉ်ကျေးဝေ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ပျက်လုလုဖြစ်နေသည့် မျက်နှာထားကိုလည်း အတည် ငြိမ်ဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေရသည်။

‘တကယ်ဆို ဖေဖေဟာ သူငယ်ချင်းကို ဒီကိစ္စတွေ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောထားဖို့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ဟာ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နဲ့ နေခဲ့တယ်။ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဦးထွန်းပိုင်ကို ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ဦးထွန်းပိုင်က ခင်နွဲ့ဝေကို အရူးအမူးစွဲလမ်းခဲ့တာပေါ့’

ကိုတိုးကတော့ သူ့အဖေစကားတွေကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ရင်း တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ သူမကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘ခင်နွဲ့ဝေကလည်း ဖေဖေကိုပဲ သံယောဇဉ်ကြီးမားခဲ့ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ကွယ် ဖေဖေခေါ်ရာနောက်ကို ခင်နွဲ့ဝေဟာ လိုက်ခဲ့ပြီး ဖေဖေနဲ့ ပေါင်းသင်းလို့ တစ်ပတ်လောက်ကြာတဲ့

အချိန်မှာ ဆွေမျိုးအင်အားများခဲ့တဲ့ ဖေဖေမိဘ မောင်နှမတွေ ဟာ ဖေဖေနဲ့ ခင်နွဲ့ဝေကို ခွဲတော့တာပဲ သားရေ’

‘အို...’

သူမ ‘အို’ဆိုသော အသံလေးက ယောင်ယမ်းထွက် သွား၏။

ကိုတိုးက သူမကိုလှမ်းကြည့်ပြီး...

‘ယဉ်ကျေးက ဖေဖေဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်စားနေပြီ နဲ့တူတယ်။ နားထောင် ယဉ်ကျေးရေ၊ ဖေဖေဆီမှာ တခြားစိတ် ဝင်စားစရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်’

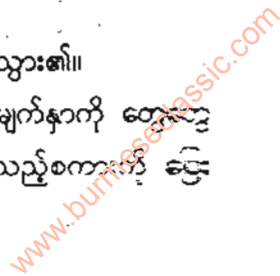
ကိုတိုးက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် လှမ်းပြော၏။

ဦးလေးအောင်တိုးက စကားကို ဆက်ပြောသည်။

‘နောက်ဆုံး ဖေဖေရဲ့ သစ္စာမဲ့မှု၊ မိုက်မဲမှုတွေကြောင့် ခင်နွဲ့ဝေနဲ့ ဖေဖေဟာ ခွဲခွာခဲ့ကြရတယ်။ ဒီအဖြစ်တွေဟာ ရာသီ တွေသာ ပြောင်းသွား ဟောင်းသွားခဲ့ပေမယ့် ဖေဖေရင်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းသွား ဟောင်းသွားတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး တွယ်။ ခု ဦးထွန်းပိုင်ဟာ ပညာရှိဆန်တဲ့ လုပ်ရပ်တွေနဲ့ ဖေဖေ ကို တုံ့ပြန်ကလွဲစားချေလိုက်တာပါ။ ဖေဖေ အားလုံးကို သဘော ပေါက်ပါတယ်’

ဦးလေးအောင်တိုး အသံတိမ်ဝင်သွား၏။

ယဉ်ကျေးဝေ ဦးလေးအောင်တိုးမျက်နှာကို တော့... ကလေးစိုက်ကြည့်နေရင်းမှ မေမေပြောခဲ့သည့်စကားကို မြေ

အမှတ်ရသည်။

‘သမီးရဲ့ဖေဖေဟာ သမီးကိုမွေးပြီးတဲ့အချိန်မှာ အဆုတ် အအေးမိပြီး သေဆုံးသွားခဲ့တယ်လို့ မေမေ သမီးကို ပြောပြ ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ထပ်ခါတလဲလဲ မေမေ့ကို မမေး စမ်းပါနဲ့ သမီးရယ်’

ယဉ်ကျေးဝေရင့်မှာ လှိုက်ခုန်လာသည်။

ဦးလေးအောင်တိုးနှင့် အကြောင်းပါခဲ့သူ ဒေါ်ခင်နွဲ့ဝေ သည် မေမေများလားဆိုသည့်အတွေး။

ဖြစ်များဖြစ်ခဲ့လျှင်

အို... ဒါဆို ကိုတိုးဟာ...

အမြင်တွေဝေဝါးလာသည်။

မျက်လုံးတွေပူလာသည်။

ကိုတိုးရယ်...

ယဉ်ကျေး ရူးတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

(၃၇)

‘ဦးလေးအောင်တိုးဆိုတဲ့အမည်ဟာ မေမေ့အသည်း နှလုံးထဲမှာ ရှိနေခဲ့တယ်ဆိုရင်တော့ ဦးလေးအောင်တိုးဟာ...’

ယဉ်ကျေးဝေက စကားကိုတန့်ပြီး သူမမေမေ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ မေမေ့မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်ပေါက်တွေ စီးကျလာတာတွေ့တော့...

‘သေချာပါပြီ မေမေ့ရယ်၊ ဒါကြောင့် သမီး မေမေ့ကို ရန်ကုန်ကို တစ်ခါတည်းခေါ်လာခဲ့တာပေါ့၊ ဟိုရောက်လို့ ဦးလေးအောင်တိုးနဲ့တွေ့ရင် မေမေ့သံသယတွေ၊ နာကြည်း မုန်းတီးမှုတွေ ပျောက်ပြယ်သွားလိမ့်မယ်လို့ သမီးထင်တယ်’

‘မေမေ့အပေါ်မှာ ရက်စက်စိမ်းကားသွားတဲ့ လူစိမ်းကား ကြီးကို မေမေ မတွေ့ပါရစေနဲ့တော့ သမီးရယ်၊ မေမေ သူတို့ အိမ်ကို မလိုက်ပါရစေနဲ့’

မေမေက အကြောက်အကန်သာ ငြင်းမြဲငြင်းနေသည်။

‘မဟုတ်ဘူး မေမေ့ရယ်၊ ဦးလေးအောင်တိုးဟာ သူ’

အပြစ်တွေအတွက် အမြဲနောင်တရတယ်ဆိုတာ သမီး သိတယ်။
မေမေ့ကိုသာ သူ့တွေ့လိုက်ရင် သူ သိပ်ဝမ်းသာသွားမှာအမှန်ပဲ
မေမေ၊ လာပါ... ရှေ့တစ်ကွေ့ဆိုရင် ရောက်တော့မှာပါ။

ပြောလည်းပြော၊ မေမေ့လက်ကိုလည်း လွှတ်မပေးဘဲ
ခပ်တင်းတင်းဆွဲခေါ်လာရသည်။

ယဉ်ကျေးဝေ ရင်ထဲမှာတော့ တလုပ်လုပ်။

ကိုတိုးနှင့်တွေ့လျှင် ပြောပြဖို့စကားတွေကိုလည်း ရင်ထဲ
မှာ စုစည်းလာခဲ့သည်။

ကိုတိုးက သူမ နယ်အပြန် ဘူတာရုံလိုက်ပါခဲ့စဉ်က
သူမကိုပြောသော စကားလေးတစ်ခွန်းရှိသည်။

ယဉ်ကျေး ရန်ကုန်ပြန်ရောက်မှ ဝမ်းသာစရာစကားကို
ကိုယ်ပြောတော့မယ်ဆိုသည့်စကား။ အဲဒီတုန်းက သိချင်စိတ်
တွေ တဖွားဖွားပေါ်ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ သို့သော်လည်း ဣန္ဒြေ
ဆယ်ပြီး ယဉ်ကျေးဝေ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နေလာခဲ့ပါသည်။

သို့သော်လည်း သည်စကားသည် မိမိအကြားချင်ဆုံး
သော စကားဖြစ်ပါစေဟု စိတ်ထဲမှ သတိရတိုင်း ဆုတောင်း
နေခဲ့သည်။

ခု ကိုတိုးကို တွေ့ရတော့မည်။

တွေ့ဆုံရေးသည် နှလုံးသွေးနှင့် ဆက်နေသည်ကိုလည်း
ယဉ်ကျေးဝေ နားလည်သဘောပေါက်ပါ၏။

ဪ... ကံတရားတွေပါပဲလေ။

(၃၈)

သူဦးနှောက်တစ်ခုလုံး ချာချာလည်သွားသည်။ ဖေဖေ
ဆေးလိပ်သောက်မပျက် ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း တအံ့တသြဖြစ်
ရင်း သူက...

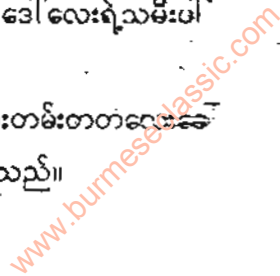
‘ဒါ... ဒါဆို ယဉ်... ယဉ်ကျေးဟာ ကျွန်တော်နဲ့
သွေးသားတော်စပ်နေသလားဗျာ’

ယဉ်ကျေးဝေမေမေက ခေါင်းကို အသာခါယမ်းပြ
သည်။

‘ယဉ်ကျေးဟာ မောင်ညိုတိုးနဲ့ ဘာမှမတော်စပ်ပါဘူး
ကွယ်၊ ကိုအောင်တိုးရဲ့ရင်သွေး ဒေါ်လေးမှာ မပါခဲ့ပါဘူး၊
ယဉ်ကျေးဟာ နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ရတဲ့ ဒေါ်လေးရဲ့သမီးပါ’

‘ယဉ်ကျေးရယ်’

သူ ယဉ်ကျေးဝေမှာမည်ကို တမ်းတမ်းတတလေး
တော့ ယဉ်ကျေးဝေက ခေါင်းကိုငုံထားသည်။

အင်း... အရွယ်ရောက်နေတဲ့ သားသမီးတွေရဲ့မှာ ခွင့်လွှတ်ပါဆိုတဲ့စကားကို ရှက်ရှက်နဲ့ပဲ ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောရ တော့မှာပဲ ခင်နွဲ့ရယ်၊ ကိုယ် အမှားကြီးမှားခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီ အမှားတွေအတွက် ခင်နွဲ့ ကျေနပ်တဲ့အထိ ကိုယ်တောင်းပန်ပါ မယ်'

ဖေဖေက ဒေါ်ခင်နွဲ့ဝေကို ကြေကြေကွဲကွဲကြည့်သည်။

'ခင်နွဲ့ကို လိုက်ရှာပါသေးတယ်၊ အငြိမ့်လောကကို စိတ်နာပြီး ခြေရာဖျောက် ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ခင်နွဲ့ကို ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တွေ့အောင်ရှာနိုင်မှာတဲ့လဲ'

'ဪ... ကိုအောင်တိုးရယ်၊ ခင်နွဲ့တို့ဘဝက အနိမ့်ခံ ဘဝပါ၊ ကိုအောင်တိုးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အားလုံးကို ခင်နွဲ့ မေ့နိုင် အောင်ကြိုးစားရင်း သမီးလေး ပညာတတ်ဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုး ထောင်ခဲ့ပါတယ်၊ ခင်နွဲ့လိုဘဝမျိုး ရောက်မှာစိုးလို့ သူ့အနုပညာ စိတ်ကို အမျိုးမျိုးဟန့်တားပေမယ့် မရခဲ့ပါဘူး၊ ခုတော့ သမီး လေးကို လွတ်လပ်ခွင့်အားလုံး ခင်နွဲ့ပေးထားပါတယ်'

ဖေဖေမျက်နှာမှာ အပြုံးတွေရှိနေ၏။

ဖေဖေနှင့် ဒေါ်ခင်နွဲ့ဝေ စကားတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောနိုင်ဖို့အတွက် သူနှင့် ယဉ်ကျေးဝေ ခြံဝိုင်းထဲသို့ မယောင် မလည်ဆင်းခဲ့သည်။

ခြံနောက်ဘက်က ခနောနီခနောနီရိုက်ထားသည့် ခုံတန်း လေးမှာ ဝင်ထိုင်ဖြစ်တော့ သူက...

'မေသက်နဲ့ကိုယ်နဲ့ နားလည်မှုရသွားကြပြီ ယဉ်ကျေး၊ အဲဒါ ယဉ်ကျေးကိုပြောမလို့'

'ရှင်'

သူ့စကားအတွက် ယဉ်ကျေးဝေမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက် သွားသည်။ တဆက်တည်းမှာပင် မျက်နှာက ညှိုးရိပ်သန်းသွား သည်ကို သူ့သတိပြုမိ၏။

သူက ရယ်ပြီး...

'အဲဒါ ယဉ်ကျေးကို တမင်မပြောဘဲထားတာ၊ ယဉ်ကျေး နယ်က ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ရုတ်တရက် ဝမ်းသာသွားအောင် လို့လေ'

သူ့မျက်နှာမှ ပျော်ရွှင်နေမှုများကို ယဉ်ကျေးဝေက မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်ကလေးနှင့် ကြည့်ပြီး...

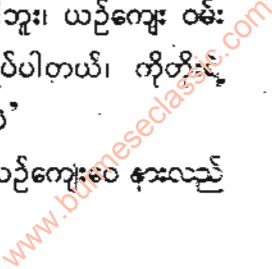
'ယဉ်ကျေးကို ကိုတိုးပြောမယ့် ဝမ်းသာစကားဆိုတာ အဲဒါလားဟင် ကိုတိုး'

'ဒါပေါ့ ယဉ်ကျေးရဲ့၊ ဘာလဲ ယဉ်ကျေးက မင်္ဂလာ လက်ဖွဲ့ရမှာကို တွေးပြီး နှမြောစိတ်ရှိနေတာလား'

ယဉ်ကျေးဝေက ကပျာကယာဖြေသည်။

'မဟုတ်ဘူး ကိုတိုး၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ယဉ်ကျေး ဝမ်း လည်းသာပါတယ်၊ ကျေလည်း ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကိုတိုးနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုဟာ ယဉ်ကျေးရဲ့ပျော်ရွှင်မှုပါပဲ'

သူ၏ နက်ရှိုင်းသောအပြုံးကို ယဉ်ကျေးဝေ နားလည်

လိမ့်မည်မဟုတ်။

နက်ဖြန် ညရထားနဲ့ မန္တလေးကို ကိုယ် မေသက်ကို ခိုးပြေးမှာ၊ အဲဒါ ယဉ်ကျေး ဘူတာကို လိုက်ပို့နေတဲ့ ယဉ်ကျေး နဲ့ကိုယ်က ဘူတာကို အရင်သွားနှင့်မယ်၊ မေသက်က ဘူတာကို လိုက်လာလိမ့်မယ်

ယဉ်ကျေးဝေ နှုတ်ခမ်းလေး ဖိကိုက်ထားသည်ကို သူ သိသည်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အကြည့်ကိုလွှဲလိုက်၏။

သူစိတ်တစ်ခုလုံး ဖက်ရွက်လို ပေါ့ပါးနေသည်ကိုလည်း ယဉ်ကျေးဝေ သိလိမ့်မည်မဟုတ်။ အကျိုးအကြောင်းအားလုံးကို သူ ဖေဖေကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်တုန်းက...

‘သား... စိတ်ချမ်းသာသလိုလုပ်ပေါ့ကွာ’

ဆိုသည့် စကားကို ဖေဖေသည် ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနှင့် သူ့ကို ပြောခဲ့ပါ၏။

(၃၉)

ဘူတာရောက်တော့ အေးစက်စက်ဖြစ်နေသည့် သူ၏ အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ယဉ်ကျေးဝေက...

‘မေသက်ရောဟင်၊ မေသက် မရောက်သေးဘူးထင် တယ်၊ လိုက်ရှာရအောင် ကိုတိုး’

‘မရှာပါနဲ့’

‘ဪ... ကိုတိုးတို့ ဒီလက်မှတ်ရုံနားမှာပဲ ချိန်းထား တာလား’

‘ဟင့်အင်း’

‘ကိုတိုး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ’

ယဉ်ကျေးဝေက သူ့ကို မျက်လုံးပြူးကလေးနှင့် မေး သည်။ သူက ပြုံးရင်းနှင့် လွယ်ထားသည့် အညှိရောင်အိတ်ထဲ မှ စာရွက်ခေါက်လေးကို အသာဆွဲထုတ်ပြီး ယဉ်ကျေးဝေကို လှမ်းပေးသည်။ စာခေါက်လေးကိုကြည့်ပြီး ယဉ်ကျေးဝေ ကြောက်နေ၏။

‘ဘာစာလဲ ကိုတိုး’

'ဖတ်ကြည့်လေ... ဖတ်ကြည့်မှသိမှာပေါ့'
ယဉ်ကျေးဝေက စာရွက်ခေါက်လေးကို ဖြန့်ဖတ်သည်။
စာက မေသက်ရေးပေးထားသောစာ။

သူငယ်ချင်း ယဉ်ကျေး

ဒီစာကို မင်းဖတ်နေတဲ့အချိန်မှာ မင်းစိတ်တွေ ရှုပ်ထွေး
နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကိုယ်ခန့်မှန်းမိပါတယ်။ မင်းကို ကိုယ်ပြော
ချင်တာတွေ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အများကြီးရှိပါတယ် ယဉ်ကျေး။
ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘက်က ဘာစပြောရမှန်းမသိဘူး။ ဒီပွဲမှာ အားလုံး
ရဲ့အညာကို မင်းခံလိုက်ရပြီလေ။ စာတလမ်းက တစ်မျိုးဖြစ်နေ
ပြီကိုး။

မင်းနယ်ပြန်သွားတဲ့ရက်မှာ ကိုယ် မင်းနေတဲ့အဆောင်
ကို ရောက်ခဲ့တယ် ယဉ်ကျေး။ အဲဒီမှာ မင်း အခန်းထဲက
စားပွဲမှာတင်ထားတဲ့ စာအုပ်ကလေးကို ကိုယ်ဖတ်မိခဲ့တယ်ဆို
ပါတော့ကွာ။ စာအုပ်က မင်းလက်ရေးတိုင်းတိုင်းလေးနဲ့ ရေးထား
တဲ့ 'သောပိတ်ထားရသော နှလုံးသားအကျဉ်းခံနေရက်များ' ဆိုတဲ့
စာအုပ်ပါ။

ကိုယ့်ကို မင်း အပြစ်တင်စကားဆိုမယ်ဆိုလည်း ကိုယ်
ခံရမှာပါ။ မတတ်နိုင်ဘူး သူငယ်ချင်းရယ်။ ကိုယ်ကလည်း
မျက်နှာဖုံးမှာ မင်နီနဲ့ရေးထားတဲ့ ခေါင်းစည်းစာတမ်းလေးကို
စိတ်ဝင်စားပြီး ဖတ်လိုက်မိတာပါ။

စာအုပ်ထဲမှာ အနုပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားနေရတဲ့

မင်းရဲ့ဝေဒနာတွေအကြောင်း၊ ပြီးတော့ အယူအဆ၊ ယုံကြည်
ချက်၊ ခံယူချက်တွေတို့လို့ ကိုတိုးကို မင်း နှလုံးသားကစော
ဦးနှောက်ကပါ လက်ခံထားတဲ့ မင်းရဲ့ တိတ်တခိုးဝေဒနာတွေ
အကြောင်း။ စိတ်မကောင်းဘူး သူငယ်ချင်းရယ်။

ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ မင်းရဲ့နှလုံးသားကို ကိုယ် ဦးညွှတ်
အလေးပြုပါတယ် သူငယ်ချင်း။ တကယ်ဆို ကိုယ်ကသာ မင်း
အပေါ် မရိုးသားခဲ့တာပါ။

အင်းလျားက မြီးရှည်ဆိုင်မှာ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ တွေ့ခဲ့
ကြတဲ့ နွေကလေးကို မင်းမှတ်မိနေဦးမှာပါ။ မင်း ကိုယ့်ကို
ပြောချင်တဲ့စကားကို မင်းမပြောခင်ကတည်းက ကိုယ်ရိပ်စား
မိခဲ့ပါတယ် သူငယ်ချင်း။

ဒါကြောင့်လည်း မင်းပြောမယ့်စကားတွေကို နားထောင်
နိုင်စွမ်းမရှိလို့ စကားအနိုင်လုပြီး မင်းပြောမှာတွေကို ကိုယ်ကပဲ
ဦးဆောင်ပြောလိုက်တာ၊ အဲဒါဟာ ကိုယ့်ရဲ့ မရိုးသားမှုပါ
ယဉ်ကျေးရယ်။

ကိုတိုးဖေဖေ ဦးလေးအောင်တိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်
ဖေဖေဟာ နာကြည်းစရာတွေ ရှိထားခဲ့ဖူးတယ်။ လိုရင်းက
ယဉ်ကျေးရယ်... ဖေဖေက သူ အသည်းနာခဲ့ရသလို အောင်တိုး
ရဲ့သားလည်း အသည်းနာစေရမယ်ဆိုတဲ့ ခေတ်ဟောင်းကလဲ့စား
ချေနည်းမျိုးနဲ့ တုံ့ပြန်ခဲ့တယ်ပေါ့။

ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုတိုးပြောပြလို့ မင်းလည်း သိ

ထားမှာပါ။ တကယ်တော့ ကိုတိုးက အပြစ်ခံလူတစ်ယောက်ပါ။

နောက်ဆုံးကွယ်

မင်းကလည်း မင်းကို ကိုတိုးနဲ့ နီးစပ်သွားမှာ သဝန်
ကြောင်မိတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာမရှိတဲ့စကားကို မျက်စိမှိတ်ပြော
ခဲ့မိတယ်။ တကယ်ဆို...

ကိုယ်က မင်းကိုသာ ဦးစားပေးရမှာပါ။ ကိုတိုးကို
အိမ်ထောင်ဘက်တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်
သင့်တော့ပါဘူး။ ပတ်သက်ခွင့်လည်း ကိုယ့်မှာမရှိတော့ပါဘူး။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်ဟာ မကြာခင်သောအချိန်မှာ
ဒေါက်တာမင်းသက်အောင်ရဲ့ အိမ်သူဇနီးဖြစ်တော့မှာမို့ပါ။
ချစ်တာ မချစ်တာ အပထား။ ဇနီးကောင်းပီသစွာနဲ့တော့ ကိုယ်
ဟာ မင်းသက်အောင်အပေါ် သစ္စာရှိပေးရတော့မှာပါ။

ကဲ... ခုဆို ဒီစာကိုဖတ်တာ ပြီးဆုံးလောက်ပါပြီ။
အထက်တန်းဝင်ပေါက်များမှာ ကိုယ် မင်းနဲ့ ကိုတိုးကို စောင့်ကြည့်
နေပါတယ်။ နောက်ပြီး ကိုယ်ယူထားတဲ့ မင်းရဲ့မှတ်တမ်းစာအုပ်
ကလေးကိုလည်း ကိုယ်ပြန်ပေးချင်နေပါတယ်။

သူငယ်ချင်းတို့ဘဝ
ငြိမ်းချမ်းပါစေ၊ အေးချမ်းပါစေ
မေသက်

စာဆုံးသည်နှင့် ယဉ်ကျေးဝေက သူ့မျက်နှာကို ခော
ကြည့်သည်။

ယဉ်ကျေးဝေ၏ မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်ကလေးတွေ
ဝဲရစ်နေပါ၏။

ဪ... ယဉ်ကျေးရယ်။
လွမ်းစရာလည်း မကောင်းပါဘူး။
ငိုစရာလည်း မကောင်းပါဘူး။

(၄၀)

‘ယဉ်ကျေး... သူယေချင်းရယ်’

မေသက်က ယဉ်ကျေးဝေပခုံးကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ဖက်သည်။ ယဉ်ကျေးဝေမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေဝိုင်းတက်လာသည်ကို သူ မြင်၏။

မေသက်က ပြုံးနေသည်။

‘ကိုယ် အရမ်းဝမ်းသာတယ် ယဉ်ကျေး၊ ကိုယ် ဒီနေ့ သိပ်ပျော်နေသလိုပဲ။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ လှိုက်တက်နေတယ်’

သူကတော့ စကားတစ်လုံးမျှပင် မဝင်။

မေသက်နှင့် ယဉ်ကျေးဝေကိုသာ ကြည့်နေသည်။

‘ကိုတိုး ကိုယ့်ကို သံယောဇဉ်ပိုကောင်းပိုပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချစ်ကတော့ မင်းကိုပိုပါတယ် ယဉ်ကျေးရယ်၊ မင်းတို့ ရန်ကုန်က ပြောင်းသွားပြီးကတည်းက ကိုတိုး မင်းကို အမြဲ တမ်းတနေခဲ့တာပါ။ ကိုတိုးနဲ့ အနီးကပ်ဆုံးနေတဲ့ ကိုယ်က မင်း ထက်ပိုသိခဲ့ပါတယ်’

ပြောပြီး မေသက်အကြည့်က ရထားတွဲများဆီ ရောက်သွားသည်။

‘ခု ကိုတိုးက ယဉ်ကျေးကိုခိုးသွားပြီနော်’

‘ကိုတိုးက ယဉ်ကျေးကိုအသိမပေးဘဲ သူ့လုပ်ချင်တာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာပါ။ မေမေကတော့ ဘာမှမသိရှာဘူး၊ ခု အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ မေသက်ရယ်’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ပျားရည်ဆမ်းခရီးလေးပါ’

ပြောရင်းနှင့် မေသက် မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာသည်။ သို့သော် ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေလိမ့်ဆင်းမလာ။ မေသက်က မျက်ရည်များကို အပြုံးနှင့်ဆီးတားထားသည်။ ယဉ်ကျေးဝေကတော့ ညှိနေသောမျက်နှာပေါ်မှ အရိပ်များကို နှုတ်ခမ်းနှစ်ခု ဖိကိုက်ရင်း အားတင်းထားသည်။

‘ယဉ်ကျေးနဲ့ ကိုတိုး အချစ်ကို ကိုးကွယ်သည်ထက် ပိုပြီး ကိုးကွယ်နိုင်ကြပါစေ’

ယဉ်ကျေးဝေထံမှ ရှိုက်သံပွင့်ထွက်လာ၏။

‘မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲဟင်၊ ကိုယ့်အတွက် မင်းဝမ်းနည်းနေလို့လား၊ ဘဝကိုယ်စီပါကွာ၊ ကိုယ့်ကိုချစ်ရင် မင်းမငိုပါနဲ့ ယဉ်ကျေး၊ မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်ပါ’

ယဉ်ကျေးဝေကို မျက်ရည်တွေသုတ်ခိုင်းနေပြီး ဆေးထိမ် မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်ပေါက်တွေက လိမ့်ကျနေအေး

မောင်သာပြည့်

သူခေါင်းကို ငိုက်အချမှာ မေသက်က သူတို့ထံပါးမှ
တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းထွက်သွားသည်။

‘တိုတိုးရယ်...’

ပခုံးစွန်းပေါ် ယဉ်ကျေးဝေက ပါးကလေးတင်သည်။

စိုစွတ်သောမျက်ရည်များသည် သူ့နှလုံးသားထိ စီးဝင်သွားပြီ
ဟု သူ ထင်လိုက်ပါသည်။

သည့်နောက်...

ယဉ်ကျေးဝေ၏ လက်ချောင်းကလေးများကို ဖွဖွဆုပ်
ကိုင်းပြီး သူ ခြေလှမ်းသစ်ကို စလိုက်သည်။

ရန်ကုန်-မန္တလေး အမြန်စီးရထားကြီးက ထွက်တော့
မည်။

မောင်သာပြည့်

